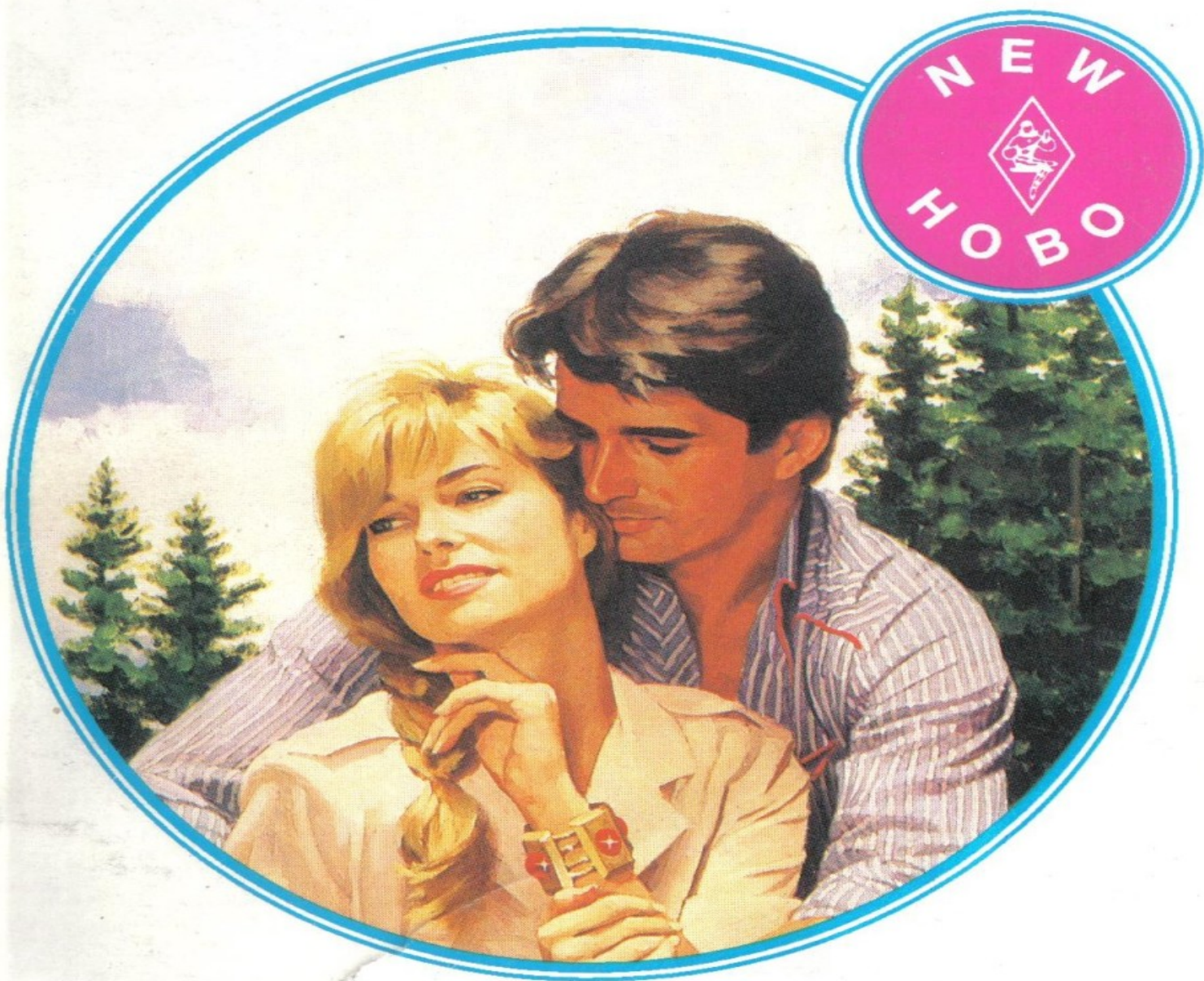

HARLEQUIN™

Романс™

34
6'93

Ребека Уинтърс

БЕЛЯЗАНА ДА ОБИЧА

РЕБЕКА УИНТЪРС БЕЛЯЗАНА ДА ОБИЧА

Превод: Георги Митев

chitanka.info

„Ще се омъжиш за висок тъмнокос чужденец...“ Хедър Мартин не вярва на предсказанието на старата циганка, защото единственият тъмнокос чужденец, когото познава, е надменният Ник Антонович, чийто син, Бранко, е страстно влюбен в нея. В знак на обич Бранко поставя на ръката ѝ старинна „брачна гривна“ с таен клипс, скъп спомен от покойната му майка, която изглежда завинаги ще остане в сърцето на баща му Ник... Изведнъж Бранко изчезва. Хедър трябва да помогне да го открият, а също и да се пребори с нарастващото си влечение към Ник!

ПЪРВА ГЛАВА

— Госпожице Мартин, може да поговорим малко. Да? — помоли някой със силен акцент.

Хедър Мартин изненадано отметна кичур пепеляворуса коса от лицето си. Защо ли Бранко Антонович не си е тръгнал заедно с другите ученици? Той отлично знаеше, че не може да му отдели време след часовете. Заради него бе дошла по-рано и половин час му бе обяснявала разликата между преходните и непреходните глаголи.

През есенния семестър осемнайсетгодишният циганин, емигрант от Югославия, се нуждаеше от огромна помощ по английски език и тя бе започнала с него частни уроци, без дори да помисли за заплащане.

Хедър преподаваше английски на чужденци в два щата. През делничните дни работеше в Спокейн, щат Вашингтон, а два пъти седмично пътуваше до близкия Прийст Ривър, Айдахо, където имаше вечерни часове. Беше си наложила да идва около час по-рано, за да се занимава отделно с Бранко.

Често сядаха за малко на стълбите пред училището и разговаряха. Бранко изпушваше няколко цигари, като ги палеше една от друга, и добродушно се оплакваше, че не му разрешават да пуши нито на работа, нито в училище и дори вкъщи.

С непрекъснатите си покани за срещи и несериозното си отношение към обясненията ѝ Бранко често поставяше на изпитание търпението ѝ. Хедър от личен опит знаеше, че известна доза обожание към учителя не би навредила, но увлечението на Бранко я накара да му постави ултиматум. Или ще се занимава сериозно, или ще се наложи да завърши курса по английски с друг учител, което означаваше да пътува до някой по-далечен град.

За нейно облекчение предупреждението постигна целта си. Бранко изведнъж се превърна в прилежен ученик, решил да я впечатли с уменията си да усвоява езика. През следващите шест месеца постигна изумителен напредък. След няколко години щеше да бъде

напълно готов за изпита за получаване на гражданство — постижение, за което предшественичката ѝ, госпожа Уд, би могла само да мечтае.

Госпожа Уд се бе пенсионирила, за да се грижи за болния си съпруг. По думите ѝ Бранко бе пристигнал от Словения на седемнайсет години и говореше само езика на циганите. Хедър за първи път обучаваше циганин и скоро разбра, че макар да беше от индийски произход, езикът естествено се бе доразвил в процеса на заселването на циганите в Азия и Европа. Диалектът на Бранко включваше множество славянски думи. Самият Бранко не можеше нито да пише, нито да чете. Хедър прие неграмотността му като предизвикателство и се зае да го обучава, сякаш бе малко дете, никога непосещавало училище.

Постепенно тя стигна до извода, че Бранко е природно интелигентен. През първия месец обаче ухажването му ѝ пречеше да оцени умствените му възможности и тя мислеше, че е сгрешила с предложението за частни уроци. Деветте години разлика във възрастта като че ли не му правеха впечатление. Може би защото тя изглеждаше по-скоро на двайсет, отколкото на двайсет и седем, докато с действията си Бранко създаваше впечатление, че е доста по-възрастен от своите американски връстници. Хедър бе уверена, че тъмните му меланхолични очи и немирната черна коса ще бъдат невероятно привлекателни, особено като възмъжее.

Разбира се, тя не сподели мислите си с него. Търпеливо му обясни, че отношенията ѝ с учениците биха могли да бъдат единствено делови. Всяко друго поведение би било неетично и може да ѝ струва работата.

Каза му също, че преподава от шест години и с бившите ѝ ученици я свързва здраво приятелство. А допълнителното ѝ внимание към него се дължи единствено на желанието ѝ да му помогне в усвояването на езика. Очевидно доводите ѝ са били убедителни, защото той изостави флирта и се залови сериозно да учи.

Групата по английски се състоеше от седем души — двама мексиканци, по един от Лаос, Камбоджа, Индия, Иран и Бранко, който беше най-младият измежду тях. Хедър се възхищаваше от своите ученици, които през деня упорито работеха, а вечер посещаваха училището. Заради необичайния му произход и езиковите проблеми, чувстваше Бранко някак по-близък от останалите.

— Какво искаше да ме попиташ, Бранко? — усмихна се тя.

— Ти ела на езерото Прийст... Неделя. Три часа. Нали? — рече той, като трудно произнасяше думите.

Като фокусник извади от ръкава си смачкан лист и го подаде на Хедър. Тя го разгъна и изглади на чина. До начертана на ръка карта с неравни печатни букви бе написан адрес. Хедър не бе сигурна дали Бранко някога ще усвои ръкописните букви, но на този етап бе доволна от постигнатото — поне пишеше четливо.

Когато вдигна поглед, той вече бе отгатнал въпроса ѝ:

— Имаме празненство. Денят на Свети Георги.

— Това цигански обичай ли е? — запита тя с нарастващ интерес, тъй като никога не бе чувала за такъв празник. Произходът му я бе заинтригувал и тя вече бе научила доста за циганите.

— Много важно. Ти идваш, моля! — намигна Бранко, очите му блестяха.

Настойчивата молба я трогна. Тя не знаеше дали Бранко има близки приятели. На училище той идваше и си отиваше винаги сам. Не общуваше с другите ученици, което вероятно се дължеше и на разликата във възрастта. Но дори да бяха връстници, струваше ѝ се, че той пак не би се сприятелил с тях. Бранко очевидно имаше неприятности и вероятно затова пушеше толкова много.

Отделни забележки, подхвърлени случайно за баща му, Ник Антонович, ѝ бяха дали да разбере, че в семейството не всичко е наред. В стремежа му да бъде независим прозираше самота и някакво недоволство, което събуждаше у нея желанието да го успокои с милувка. Може би поривът бе израз на вродения ѝ майчински инстинкт, болезнено засилен поради факта, че след неотдавна прекараната болест, тя не можеше да има деца.

Хедър се загледа в листа. Като всички свои колеги, които преподаваха на чужденци, тя посещаваеше празниците на учениците си. С удоволствие и истински интерес изучаваеше живота и обичаите им. Така съумяваше да ги опознае по-добре, а според нея взаимното разбиране бе ключ към успеха в класната стая.

Реши, че ще отиде на празника щом Бранко толкова държеше на присъствието ѝ. Запознавайки се със семейството му, би могла да открие нов начин за преодоляване на неговата необщителност, както и да прогони самотата му.

Нямаше да се затрудни в намирането на адреса. От години караше водни ски със семейството си на Прийт Лейк — голямо красиво водно огледало, осеяно с островчета и заобиколено с пясъчни плажове и стройни ели. За любителите на лодки и водни ски тук бе истински рай. Широк път свързваше езерото с Горен Прийт Лейк — дива местност, където тя неведнъж бе предприемала експедиции с по-големия си брат Джей. Дватама бяха шампиони по водни ски и преди заболяването от ендометриоза, което временно ѝ попречи да се състезава, печелеха всеки воден ски слалом в северозападното Тихоокеанско крайбрежие.

Според Хедър Прийт Лейк бе идеално място за празника. Тя си представи лагера от цигански каравани близо до брега. В някоя от тях вероятно живееше Бранко.

Потънала в размисъл Хедър леко докосна бузата си. А Бранко не молеше. Той просто не сваляше тъжните си очи от нея и когато тя се усмихна, лицето му грейна. Сърце не ѝ даде да му откаже. Пък и ако трябваше честно да си признае, искаше ѝ се да научи още много за загадъчния му произход.

Отдавна, още преди да срещне Бранко, циганите привличаха Хедър. Баща ѝ притежаваше верига от магазини за платове, пръснати из щата Вашингтон и търговията му процъфтяваше. Съвсем близо до главния магазин в Спокейн имаше циганска чайна. Доста циганки идваха най-малко веднъж в седмицата и купуваха платове и шивашки материали. Хедър помагаше в съботните дни и през ваканцията и винаги се втурваше сама да ги обслужи.

В началото циганките разговаряха само помежду си и не подемаха подхвърлените от нея реплики, но Хедър упорито продължи да ги обгражда с внимание. Постепенно, в отговор на стремежа ѝ да предугади желанията им за яркоцветни тъкани, обсипани с паети, те се поотпуснаха. Понякога успяваше дори да ги развесели и да ги накара да заговорят. Може би някои от тях ще присъстват на Деня на Свети Георги, помисли тя. Вероятно всички цигани в областта ще се съберат за празника.

— Ще се постарая да дойда, Бранко. Ще опитам. Разбираш ли?

— Да — кимна той и немирна къдрица падна на челото му. — Аз ще претърся тебе.

— Искаш да кажеш, че ще ме потърсиш? — засмя се тя. — Спомни си, миналата седмица говорихме за тези глаголи?

— Не — отвърна той сериозно. — Аз ще гледа тебе. Ху-ба-ва. — Последната дума изрече неуверено и закачливо намигна.

— Произношението ти беше правилно. — Тя не обърна внимание на дяволитите пламъчета в очите му. Най-добрата тактика срещу опитите му да флиртува бе да се преструва, че не ги забелязва. — Благодаря за поканата.

— Няма защо — отвърна той бързо, сякаш бе научил фразата наизуст. — Ти няма забравиш!

— Няма да забравиш — поправи го тя.

— Аз няма да забравя. — Този път не бе ясно дали грешката бе преднамерена, или неволна. — Три.

За по-сигурно Бранко показа с пръсти. Тъжният му поглед я изучаваше настойчиво. Обикновено очите му бяха като въглени, изгарящи от страст и предизвикателство, което я навеждаше на мисълта, че е повърхностен и несериозен. А понякога в погледа му се четяха болка и тъга.

Именно там беше бедата. Бранко Антонович бе загадка и Хедър трудно се справяше с неговите настроения, защото нямаше представа на какво се дължи поредната промяна.

— Три — каза тя. — Ще гледам да не закъснея. Приятна вечер, Бранко.

Сияещ, Бранко излезе от стаята. Едва тогава Хедър се вгледа в смачкания лист и се замисли за родителите му. Защо ли не посещават и те часовете по английски? Вероятно са дошли заедно от Югославия. Но защо не ги е срещнала досега?

Госпожа Уд също не знаеше нищо за тях. Преди Хедър да поеме групата, двете се срещнаха няколко пъти и разговаряха за учениците, обсъждаха личните им проблеми. Бранко остана загадка. Госпожа Уд знаеше само, че е бил разпределен в последния клас на гимназията, за да учи английски език. След завършване на годината областният инспектор го прехвърлил във вечерния клас на госпожа Уд. Възрастната учителка бе останала с впечатлението, че Бранко е самотник.

Хедър все повече се въодушевяваше от идеята да се запознае с родителите му в неделя. Би могла да ги убеди да посещават с него

часовете. Записването на цели семейства в класовете по английски бе често срещано явление сред чужденците. Ако имаха проблеми с плащането на таксата, училището разполагаше с резервен фонд.

Като събра бележника и тетрадките, тя изгаси лампата и си тръгна. За Спокейн щеше да пътува с новия джип, купен миналия месец. Отначало се бе спряла на алфа ромео спайдър, но се отказа, тъй като бе непрактичен. Имаше място само за двама души и не можеше да тегли семейната лодка.

От друга страна джипът вече бе доказал възможностите си. Миналата събота с Джей взеха колите си и закараха учениците заедно със семействата им на разходка. Караха водни ски, а после се разположиха в двора на семейната къща и ядоха шишове на скара.

Хедър се надяваше, че родителите на Бранко също ще дойдат, но той беше сам. Не разбра защо, тъй като той не отговори на въпроса ѝ, а само поклати глава, свъсил вежди.

Разходката бе успех главно заради Бранко, който удиви всички, тъй като единствен съумя да се изправи на ските и да се задържи на водата. Възхищението от ловкостта му стопи леда и той за първи път показа, че е доволен от оказаното му внимание. Към края на вечерта дори помагаше на останалите — жест, който дълбоко трогна Хедър.

Когато го попитаха къде се е научил да кара водни ски, Бранко само сви рамене, сякаш казваше: „Мога и това е“. Но Хедър бе уверена, че някой подробно го е инструктирал как да се отблъсква от пристана и как да сигнализира за готовността си на водача на катера.

Точно тогава Джей бе на кормилото, а Хедър седеше на кърмата и подаваше въжето. С усмивка си спомни изпълнения с удивление поглед, който бе разменила с брат си. Майсторството на водните ски бе нова страна от облика на младия циганин. Хедър бе доверила на Джей тревогата си за Бранко, неговата склонност към изолация и променливите му настроения.

Тя въздъхна и уморено натисна педала на газта, нетърпелива да се прибере у дома. Беше изтощена, тъй като няколко вечери поред се налагаше да остава до късно, за да преглежда и оценява писмени работи. Макар и напълно оздравяла, изглежда имаше нужда от повече сън, отколкото преди заболяването. Лекарят бе казал, че постепенно ще се възстанови напълно.

Едночасовото шофиране до Спокейн обикновено не ѝ правеше впечатление. По пътя планираше следващите си уроци. Но тази вечер, докато колата летеше край високите ели, мислите ѝ бяха заети единствено с Бранко.

Все повече ѝ харесваше идеята да присъства на празника. Може би ще ѝ се удаде възможност да опита някои от думите, които бе научила от Бранко. Бе се постарала да запомни няколко основни изречения от езика на всеки свой ученик, за да почувства по-добре индивидуалните трудности при усвояването на английския език.

Но езикът на Бранко бе особен. Някои хора го наричаха тайния език, тъй като нямаше писмена форма и на него говореха само циганите. Всяко племе имаше собствено наречие, пълно с думи от местния език. Хедър знаеше, че циганките, които се отбиваха в магазина на баща ѝ, бяха дошли от Източна Европа като Бранко. Надяваше се да ги види в събота и дори да поговори с тях, въпреки бедния запас от думи, с които разполагаше. С малко упражнения по езика би придобила повече увереност за срещата със семейството на Бранко в неделя.

Двайсетина минути по-късно Хедър зави към дома на родителите си, просторна къща от селски тип на брега на река Спокейн. По тяхно настояване след излизането от болницата бе освободила наетия в града апартамент и бе пренесла багажа в старата си стая. Тогава бе твърде изтощена и се съгласи да остане при тях, докато се възстанови напълно. А сега бе доволна, че ги послуша, а и бе спестила достатъчно пари, за да се включи в съвместен строеж за собствено жилище. Възнамеряваше да се нанесе в края на лятото. Междувременно родителите ѝ бяха радостни да я видят отново у дома, а Хедър с удоволствие им помагаше.

В събота магазинът бе претъпкан с посетители, които използваха топлото юнско време за покупки. Но циганките не бяха сред тях. Може би вече бяха отишли на Прийст Лейк, тъй като празникът вероятно е религиозен. По-късно предположението ѝ се затвърди от надписа „Затворено“, който висеше на прозореца на чайната.

Всяка неделя семейство Мартин се събираше на обяд в дома на родителите ѝ. Джей бе женен и идваше заедно със съпругата си Шели

веднага след църква.

Този ден Хедър реши да се нахрани преди празничния обяд, тъй като пътят ѝ до Прийст Лейк беше около час и половина. Когато всички се събраха, тя беше вече на вратата. Прегърна набързо шестмесечната си племенница Стейси и излезе.

— Хез, почакай! — извика Джей и я последва към гаража. Брат ѝ имаше същата руса коса като нейната и фигура на тенисист. — Искаш ли компания?

— Какво? — Тя рязко се извърна, удивена от предложението.

— Според нас с Шели Бранко не е просто хлапашки влюбен в теб. По време на разходката миналата събота той те гледаше доста собственически, ако разбираш какво искам да кажа.

— Той отдавна го преживя, Джей — поклати глава тя.

— Не бъди толкова сигурна.

— Вече съм на двайсет и седем — усмихна се Хедър. — Мога да се грижа за себе си.

— Права си. Приятно прекарване.

— Благодаря — отвърна тя, докато сядаше в колата. — С радост ще се запозная с родителите му и ще им разкажа за напредъка на сина им. Казах ти, струва ми се, че досега той не е ходил на училище. Мисля, че ще се почувства измамен, ако не уважава поканата му. До скоро! — Тя махна с ръка и изкара колата от гаража.

Загрижеността на Джей я развесели. От време на време той обичаше да играе ролята на по-големия брат. Но може би беше неизбежно. Той обичаше да се държи закрилнически, макар разликата им да бе само единайсет месеца. Бяха израснали заедно и не само имаха еднакви вкусове, но между тях сякаш съществуваше телепатична връзка. Баща им се шегуваше, че ако Хедър не намери похубав мъж от Джей, така и ще остане неомъжена. И като че ли имаше право.

Малко преди Прийст Ривър настигна дълга редица коли. От един пикап, който теглеше лодка, трима младежи изсвириха и със знаци започнаха да я убеждават да ги последва. Не бяха на повече от осемнайсет години. Хедър се усмихна и поклати отрицателно глава. По това време на годината всяка млада жена бе прицел на ятата ветроходци и водни скиори, които задръстваха магистралата към езерото.

Оставяйки ги далеч зад себе си, скоро тя стигна завоя към Прийст Лейк. Тук движението бе още по-натоварено и бе принудена да намали скоростта.

Хедър хвърли бегъл поглед в огледалото. Устните ѝ се нуждаеха от малко червило, грим тя не използваше. Тъмните ѝ вежди и кафяви очи бяха в ярък контраст със скандинавския ѝ тен.

Магистралата излезе на главния пристан за лодки. За да избегне тълпата, тя зави надясно и пое по криволичещия път около езерото. През дърветата се мяркаха луксозни къщи и вили.

Скоро мина покрай пощенска кутия с адреса, който търсеше и остана безкрайно удивена. Само богатите можеха да си позволят да живеят на брега на езерото.

Не след дълго от пътя се отдели частна алея за автомобили, която се губеше сред гъстите ели. По всяка вероятност циганите бяха уредили празника си в частно имение, далеч от погледите на външни хора.

Алеята излезе пред елегантна постройка в швейцарски стил, закътана сред клонести дървета. Беше твърде голяма за вила. Дивите цветя, изрисувани по капаците на прозорците ѝ напомниха къщи, които бе виждала на алпийските поляни в Европа. Възхитена от гледката, тя загуби представа за времето. Изведнъж ѝ мина през ум, че наоколо няма никакви хора, нито дори намек за празненство. Само джипът, паркиран на пътечката, подсказваше нечие присъствие. Тя погледна часовника си. Беше три и десет. С нарастващо удивление излезе от колата и тръгна по каменна пътечка към остъклената веранда. От двете страни на входа бяха поставени дървени вази с ярки жълти цветя.

Хедър се надяваше, че в къщата ще има някой, който да я упъти. Едва ли Бранко бе сгрешил адреса.

Тъй като не откри звънец, тя повдигна украсеното с резба дървено чукче, което изглеждаше древно и някак чуждоземно. Резбата наподобяваше дивите цветя по капаците на прозорците.

Хедър прокара пръсти по чукчето. Кой ли майстор бе сътворил такова изящество? Тя почука отново. Пак никакъв отговор. Почука трети път.

Изведнъж вратата се отвори и на прага застана Бранко. Бе облечен в сатенена риза с цвят на слонова кост, отворена почти до кръста, черни панталони и червен пояс. Необичайните дрехи

подчертаваха загадъчния му цигански произход. Около врата висеше верижка със златна монета. Няколко изящни пръстена украсяваха ръката му. Мека черна шапка бе прибрала черните къдрици и му придаваше див, екзотичен вид.

— Заповядай! — Той съвсем точно цитира фразата, повтаряна неведнъж в часовете. Свали шапка и направи реверанс.

Хедър остана неподвижна. Незнайно защо имаше чувството, че нещо не е наред.

— По адреса не можах да се досетя, че тук е твоят дом. Къде е празненството, Бранко? Не виждам хора.

— Първо да опиташ напитка от моята страна! Нали? — Тъжните му очи не се отделяха от нея.

— Тук ли са родителите ти? Бих искала да се запозная с тях.

— Моята деж... Моята майка, тя е мъртва. — Изведнъж от очите му бликнаха сълзи.

Мъката му трогна Хедър. Ето защо понякога Бранко изглеждаше толкова нещастен.

— Моите съболезнования, Бранко!

Той премигна и по бузата му се търкулна сълза.

— Моят дад ме принуди да дойда тук, за да започна нов живот. — „Дад“ означаваше „баща“ на цигански. Бранко произнесе думата с гърлено „а“. — Но той е, как казвате вие, твърде разстроен, защото тя умря. Винаги е ядосан. Аз не го обичам. Моля, влез.

— Да, разбира се, ще вляза.

Хедър го последва, замислена над думите му. Очевидно след загубата на майка си е нещастен с измъчения си баща. Нищо чудно, че очите му често бяха пълни с тъга и пустота. Интересно как баща му се е озовал в Айдахо? Дали е американски гражданин? И как е спечелил толкова пари, че да притежава подобна къща?

— Не мога да остана дълго, Бранко. Разбираш, че за връщане ще ми е нужен най-малко час и половина.

Той поклати глава, затвори вратата и през дълъг коридор я въведе във всекидневната, обзаведена в европейски стил с блестящо полирани кресла и шкафове от тъмно дърво, украсени с изящна резба. Единствено прекрасната гледка към Прийст Лейк ѝ напомняше, че все още е в Айдахо.

Над камината, изградена от декоративни тухли, бе окачена красива картина, на която се виждаха величествени планински върхове, покрити със сняг.

— Каква чудесна къща! — прошепна тя в захлас. Кимна към картината и попита: — Югославските Алпи ли са?

— А-а-п-и? — опита се да произнесе той, но „л“-то не се чу. Сви рамене и вдигна три пръста.

— Моят папо живее... Живееше там — каза, като посочи картината. — Сега вече нежив.

Три пръста. А, да, три поколения. Имаше предвид своя прадядо. Тя бе почти свикнала с необичайния начин на общуване с Бранко.

— Искаш да кажеш, че там е къщата на твоя прадядо.

— Прадядо — повтори той и кимна. — Моля, седни.

Хедър бе готова да зададе десетки въпроси, но се отказа заради ограничения му речник. Седна на мекия диван, тапициран с дамаска в цвят екрю, и се огледа. Намираше се в европейски дом, който с нищо не наподобяваше циганска каравана.

На ниска палисандрова масичка бяха поставени стъклена гарафа и две кристални чаши от сервиза, който се виждаше във витрината до рояла. Щом седнаха, той напълни чашите и ѝ подаде едната.

Хедър я пое и опита да долови аромата на напитката. Не пиеше концентрати, но от учтивост реши да вкуси една глътка. Сладката течност запали гърлото ѝ. Бе толкова силна, че очите ѝ се насълзиха и тя остави почти пълната чаша на масичката. Бранко изпи своята на един дъх и я погледна смело, право в очите.

— Аз имам подарък за теб.

— Не трябва да ми даваш подаръци, Бранко!

Без да обръща внимание на думите ѝ, той извади нещо от джоба на панталона си.

Преди да предугади действията му, той се наведе и бързо щракна някаква гривна около китката ѝ. Като всичко в къщата — и у циганина — гривната бе уникална, сякаш бе от съкровищницата на някой източен владетел. Пет овални скъпоценни камъка, наподобяващи рубини, бяха свързани с изкусно изработена златна верижка.

— Бранко, знаеш, че не бих могла да приема гривната! — Хедър опита да я свали, но не можа да намери клипса.

— Ти не харесваш? — запита той обидено. — В моето племе съпруг дава това на жена преди сватба. То принадлежи на моя деж. Преди тя умре, тя казва Бранко да даде на негова жена. Тя благославя. Правилно? Благославя?

Без да отговори, тя погледна отново гривната, ужасена от постъпката му. Красивото необикновено бижу бе сватбеният подарък от баща му, даден в знак на обич на майка му.

— Бранко — започна Хедър строго, — аз, разбира се, не мога да приема гривната. Както е казала майка ти, трябва да я запазиш за единствената жена в твоя живот. Сега, моля те, разкопчай я!

— Ти моя жена — каза той упорито.

— Не, аз не съм твоята жена!

Изобретателността на Бранко я бе удивлявала и по-рано. Но за първи път усети гняв. Нямахше настроение да участва в неговите детинщини. Изцяло съсредоточила вниманието си в младежа, тя не чу как някъде в къщата се затръшна врата.

— Сега ти не принадлежиш на другото. — С рязко движение Бранко вдигна ръката ѝ и целуна дланта.

Хедър все още не се беше съвзела от внезапния му изблик на страст, когато дълбок мъжки глас наруши напрегнатата тишина:

— Сега разбирам защо прекия ти началник ме преследва чак до Бонърс Фери. В един часа трябваше да си в дъскорезницата, Бранко. За да довършиш работата си от събота. Ще ми обясниш ли какво става тук?

ВТОРА ГЛАВА

Хедър бе не по-малко изненадана от Бранко. Младежът рязко пусна ръката ѝ и избухна в непонятна реч на цигански. Гневът го направи неузнаваем.

Тя си спомни за предчувствието на Джей. Бе повече от ясно, че цигански празник нямаше. Бранко я бе подмамил в дома си, а ето че сега бе попаднала под кръстосания огън на битката между загадъчния самотен младеж и неговия баща.

— Говори на английски пред гостенката си! — Мъжът изрече думите с едва доловим акцент.

Хедър се загледа във внушителната му фигура. Бе облечен в графитеносив панталон и синя спортна риза. Стоеше леко разкراчен, с ръце, пъхнати дълбоко в джобовете.

— Госпожице Мартин, запознайте се с баща ми — смутено изрече Бранко. Появата на мъжа отново го бе превърнала в момче с гневни... и малко тъжни черни очи.

Тя погледна към бащата. Той бе с десетина сантиметра по-висок от Бранко, по-строен и тялото му излъчваше сила. Кожата му бе много по-светла, а лицето му беше с изсечени черти и изпъкнали скули. Косата му бе по-дълга от тази на сина му, но не тъй тъмна и къдрава. У него не се чувстваше и следа от циганска кръв, което не само я удиви, но и обърка предварителните ѝ представи за родителите на Бранко.

— Приятно ми е, господин Антонович — каза тя. Понечи да подаде ръка, но се отказа, тъй като той не помръдна, само едва доловимо кимна.

Проницателните му очи бяха със сиво-синия цвят на гранит. Погледът му се плъзна мимолетно по лицето и фигурата ѝ. Необикновеният контраст между светла коса и тъмни очи често я правеше център на мъжкото внимание, но никога досега не се бе чувствала така разголена и уязвима.

— Вече ми е ясно защо така често закъсняваш за работа — обърна се мъжът към Бранко. — Очевидно в мое отсъствие си открил

по-приятен начин за прекарване на времето. И тъй, откога продължава това в дома ми?

Хедър с усилие на волята остана безмълвна. Не би трябвало да се намесва в личен спор между баща и син. Все още бе на страната на Бранко, макар да не ѝ беше по вкуса склонността му да послъгва. Но сега бе унижен и тя трябваше да го защити.

Бащата се обърна отново към Хедър. Този път погледът му бе заплашителен и я изпълни с тревога.

— Вкусът ти не е лош, Бранко. Малко жени могат да се сравнят с твоята гаджа. Но все пак се учудвам от избора ти. Първо, тя е много по-възрастна от теб... Макар че и в това има чар. Разбирам го много по-добре от теб.

Обхваната от гняв, Хедър загуби дар слово и гъста червенина заля лицето и шията ѝ. Бранко не преувеличаваше — между него и баща му не всичко беше наред. За момент тя изпита отчаяно желание да плисне съдържанието на чашата си в привлекателното лице на срещата ѝ. Как смее да се отнася така с Бранко и с нея, каквито и мисли да се въртят в главата му!

Ситуацията заприлича на кошмар. Като хипнотизирана, Хедър наблюдаваше стегнатите мускули под ризата му, докато той прибираше гарафата в шкафа.

— Нямам нищо против да пиете. Но не това! От много години го пазя за специален случай.

— Днес е специален случай. Пих с моята жена, както ти — обяви смело Бранко.

На Хедър ѝ секна дъхът не само заради дързостта на Бранко, но от неочакваното съобщение. Бе готова да му прости много неща, дори увлечението му. Но юношеската фантазия го бе отвела твърде далече.

— Да, виждам. — Гласът на баща му бе заплашително тих. — Но се налага да промениш плановете си за следобеда и да кажеш довиждане на... — той враждебно изгледа Хедър — госпожица Мартин. Казах на Джек, че ще те намеря преди края на работния ден. Ако тръгнеш веднага, ще ти останат три часа за работа. — Той се обърна към Хедър. — Надявам се, че разбирате. Бранко, изпрати я.

Преди Хедър да успее да каже нещо, Бранко неочаквано изтърси:

— Тя жената, за която ще женя!

— Бранко! — Хедър беше вбесена. Досега не се намесваше, защото искаше да пощади чувствата му. Смяташе да поговори с баща му насаме. Но Бранко премина всички граници. — Господин Антонович... — започна тя.

Думите ѝ заглъхнаха, защото погледът му се закова върху гривната на ръката ѝ. Изведнъж той пребледня и замръзна. За миг, който ѝ се стори безкраен, погледите им се срещнаха. Хладните му очи сякаш ѝ казваха, че и тя, и цялата история изглеждат съвсем нелепи.

— Явно имате необикновена власт върху сина ми щом сте го накарали да се раздели толкова скоро със сватбената гривна на майка си.

— Сватбена гривна?!

Значи Бранко бе казал истината. Сърцето ѝ се сви. Без да схваща напълно ситуацията, тя бе сигурна, че бащата на Бранко бе възмутен от постъпката на сина си.

— Хайде, да не се преструваме, че не разбираме. — Той направи гримаса и скръсти ръце на широките си гърди. — Такъв е бил планът ви, нали? Да се възползвате от красотата си и от неговата младост, за да влезете в този дом. Очевидно сте приели предложението му за брак, иначе нямаше да носите гривната. Според обичая тя ви свързва като сватбена халка. Вече изпихте и брачната сливовица.

Хедър премигна изумена.

— Станало е някакво недоразумение. Може ли да поговорим насаме?

Очите му блестяха като малки ледени късчета.

— Като се има предвид, че вече сте неразделна част от живота на сина ми, не виждам смисъл да разговаряме насаме. Каза ли ви Бранко, че гривната, която носите, е безценна семейна реликва и представлява единственото му богатство? Завещана му е от неговата майка, миг преди смъртта ѝ.

Настъпи напрегната тишина. Хедър намръщено погледна Бранко. Очакваше той да се откаже от думите си, но за неин ужас на лицето му бе изписано задоволство. По непонятни причини Бранко бе решил да покаже на баща си, че я желае за жена и го бе направил съвсем по цигански. Защо, за бога, искаше така да нарани баща си и да я постави в такова неудобно положение?

Спокойното синьо езеро, което се виждаше през рамото му, сякаш се присмиваше на бурята в душата ѝ. Някъде бе чела, че циганите са привърженици на ендогамията — никога не се женят извън племето. Родителите харчиха понякога стотици хиляди долари, за да купят жени на своите синове. Бранко се бе нагърбил сам със задачата, но в случая Хедър бе само гаджа. Може би причината за гнева на баща му бе, че не е циганка. Не можеше да проумее всичко, но реши да сложи край на бъркотията, и то веднага.

— Господин Антонович — започна решително, — тъй като вашият...

Но той не ѝ даде възможност да продължи.

— Очевидно от вниманието ви не е убягнало, че Бранко зависи напълно от мен. Той няма собствени средства и не би могъл да ви издържа като своя съпруга. Ако сте си представяли, че като се омъжите, ще живеете тук със сина ми и аз ще се грижа и за двама ви, горчиво сте се излъгали.

Думите му я възмутиха. А какво би се случило, ако наистина бе влюбена в Бранко и е дошла да бъде представена на баща му като годеница? Какво лошо има? Той няма право да се отнася към тях тъй жестоко, без дори да ги изслуша. Може и да скърби за жена си, но това не извинява отношението към сина му, който също страда за майка си.

Кафявите ѝ очи гордо проблеснаха. Искаше ѝ се да му каже в лицето какво мисли за поведението му, но не можеше да го стори пред Бранко.

— И през ум не ми е минало да запазя гривната или да се пренеса тук, господин Антонович.

— Бях сигурен, че ще побързате да се откажете като узнаете, че ще трябва сама да се грижите за себе си.

Той беше непоносим. Държеше се, сякаш тя е някаква измамница, решила да се възползва от неговия син. За какво? За да наследи парите на баща му? Нима беше толкова богат? Бранко никога не бе обсъждал с нея финансовото състояние на родителите си.

Хедър протегна ръката си към Бранко и каза:

— Моля те, свали я! Знаеш, че не мога да я приема.

— Ти сега моя жена — поклати глава Бранко.

— Ти си прекрасен младеж, Бранко, и някой ден ще намериш жената, която ти подхожда. — Хедър се стараше да говори спокойно.

— Но аз не съм тази жена. И не бих могла да бъда.

— Ти жената, която ще женя — настоя той.

На Хедър ѝ се стори, че усети ридание в гласа му. Но вече не му вярваше. Бе извърнал глава към прозореца и тя виждаше само как нервно мачка шапката в ръцете си.

— Бранко. Баща ти е прав. Не е възможно да се оженим. Аз съм твърде възрастна за теб.

Бранко не отговори. След това се обърна към баща си. Омразата, която се четеше в присвитите му очи, я накара да изтръпне.

Изведнъж той избухна и заля мъжа срещу себе си с водопад от циганска реч. Баща му не остана дълъжен. Не ѝ беше нужен преводач, за да разбере, че и двамата са загубили самообладание. В този миг Бранко с всички сили залепи плесница на баща си, блъсна го и побягна навън.

— Бранко! — извика Хедър ужасена. Но когато излезе на верандата той беше вече в джипа и след миг колата се скри зад дърветата.

Хедър се облегна на ниския парапет. Не можеше да повярва на очите си. Не съществуваше никакво оправдание за поведението на Бранко.

Не биваше да остава повече тук. Неволно бе станала причина за невъздържаната разправия между баща и син. Трябваше да си тръгне час по-скоро от този дом, да обмисли днешните събития и да намери начин за въздействие върху объркания и нещастен младеж. Тя изтича по стълбите към своя джип.

В бързината не забеляза, че бащата на Бранко я бе последвал. Когато опита да запали, една ръка се протегна през прозореца и притисна пръстите ѝ.

— Как смеете! — Тя рязко извърна глава, но се озова лице в лице с него.

— Смея, защото Бранко има нужда да остане известно време сам и да поохлади чувствата си, а вие само ще му пречите.

Той всъщност мисли, че ще последвам сина му, мина ѝ през ум.

Топлият ветрец подхвана косите ѝ и няколко кичура погалиха бузата му, по която все още личаха следите от плесницата на Бранко. Плесница, която тя дълбоко в себе си оправдаваше.

— Тъй като и без това ме задържахте, бихте ли свалили гривната! — процеди Хедър през зъби. — Не мога да намеря клипса.

Протегна ръка, без да го поглежда. Молеше се да я освободи от скъпоценната вещ, украсявала някога ръката на жена му.

— Малко късно се опитвате да ме впечатлите с добрите си намерения. И двамата знаем, че подмамахте един наивен младеж. Убеден съм, че ви е съобщил стойността на автентичните бирмански рубини. Струват цяло състояние. Бранко ви е подарил майчината си гривна, госпожице Мартин. Сега тя е ваша и можете да правите с нея каквото пожелаете. — И след кратко мълчание добави: — Не се съмнявам, че вече имате идея как да я използвате.

Разгневена от несправедливите му обвинения, Хедър понечи да запали колата, но той отново хвана ръката ѝ.

— Нека, за малко поне, да оставим Бранко на спокойствие?

Тя сърдито издърпа ключа, за да избегне допира.

— Докато чакаме защо не ми кажете откъде сте, как се запознахте със сина ми и откога се срещате с него в моя дом — рече той и се облегна на вратата. Близостта му я смути. — Нека започнем с вашингтонската регистрация на колата ви.

— Не мислите ли, че е твърде късно да ми задавате въпроси. На ваше място щях да бъда по-загрижена за сина си. Макар че не оправдавам постъпката му, трябва да призная, че вие го предизвикахте. Вие сте най-жалкият и най-безотговорен баща, когото някога съм срещала.

Мъжът не помръдна, но тя забеляза как се напрегна. Може би трябваше да замълчи. Но вече бе отишла твърде далече и не можеше повече да сподавя възмущението си.

— Когато вашият син ми каза, че не се чувства щастлив при вас, мислех, че става дума за типична юношеска неудовлетвореност. Но след като видях как се държите с него, се чудя как не е избягал по-рано.

— Тъй като според мен все още нямате деца, си позволяваме да не се интересуваме от мнението ви — изгледа я той гневно.

Хедър усети как вътре в нея нещо се сви. Все още ѝ беше трудно да приеме мисълта, че никога няма да има деца.

— Аз съм учителката на Бранко по английски език и мисля, че имам право да говоря с известно разбиране за вашия син.

— По-добре измислете нещо друго. Случайно зная, че госпожа Уд е неговата учителка по английски език.

— Госпожа Уд се пенсионира, тъй като съпругът ѝ е болен. Аз се казвам Хедър Мартин и преподавам в Спокейн. Бях помолена временно да поема часовете тук, докато се намери постоянен учител. Всички мои срещи със сина ви са били в приятелски дух и с учебна цел.

— Дали е вярно — започна той, но изведнъж придоби загрижен вид. — Синът ми ще си навлече сериозни неприятности, ако наистина е избягал.

Тя се намръщи и пръстите ѝ несъзнателно забарабаниха по кормилото. Нима Бранко не бе споменал нищо за смяната на учителите? Макар че след днешното преживяване нищо не би могло да я учуди, момчето явно бе непредсказуемо. Но защо е запазил тайна? И къде би могъл да отиде?

След продължителна пауза отново чу гласа му:

— Бранко никога не е споменавал за нов учител.

— А вие дадохте ли му възможност? — стрелна го с поглед тя. — Изобщо правите ли нещо друго за сина си, освен да издавате заповеди? Може би се е нуждаел от малко нежност, за да сподели с вас увлечението си по учителката, но както видях днес, срещу него се е изправил глух човек.

— Мисля, че казахте достатъчно!

— Още не съм започнала!

При недвусмисленото предизвикателство юмруците му се свиха и той се отдръпна. Тя използва момента, натика ключа и запали колата. След като моторът заработи равномерно, подхвърли през рамо:

— Знаете ли какво ме тревожи най-много, господин Антонович? През последните шест месеца Бранко бе най-добрият ученик в класа. Но след днешния ден е възможно никога повече да не се появи в училище. И вие носите цялата отговорност. Между другото училището в Спокейн предлага вечерни курсове под надслов „Как да се държим като родители“. Би трябвало да се запишете, макар че вече е твърде късно, струва ми се. И не се тревожете — добави накрая. — Макар учителската ми заплата да не може да се сравни с вашето богатство, ще устоя на изкушението да продам рубините и ще ви изпратя гривната непокътната.

— Ще видим — промълви той загадъчно.

Както бе ядосана тя рязко включи на скорост и натисна газта докрай. Колата изръмжа и рязко се насочи към магистралата, а той остана сред облак елови иглички.

По пътя за вкъщи нервите ѝ бавно се отпускаха, но мислите ѝ се въртяха все около случилото се. Дали Бранко и баща му ще успеят някога да намерят път един към друг, да заживеят като баща и син? Бе възмутена от постъпката на младежа и не мислеше, че би могла да запази приятелското си отношение към него. Що се отнася до баща му, молеше се никога повече да не го среща. Мислите ѝ отново се върнаха към Бранко. Гневът ѝ постепенно бе изместен от страх за момчето. Той бе толкова млад, наивен, невъздържан.

Мрачното настроение не я напусна до Спокейн. Пред вратата все още бе паркирана колата на Джей. Тя изтича в къщата, но вътре нямаше никой. Къде ли бяха отишли?

Хедър излезе на двора, откъдето се откриваше гледка към реката. Домашното спокойствие, което цареше наоколо, бе толкова далече от напрежението в дома на Антонович, че последните няколко часа ѝ се сториха като лош сън.

Майка ѝ, Шели и бебето спяха на дебелото халище, разстлано под голямото кленово дърво. Баща ѝ се бе изтегнал в хамака и също тихо похъркваше. В топлата юнска вечер само Джей не се бе поддал на умората. Облегнат на дебелия дънер, той четеше някакво спортно списание, но щом я забеляза, вдигна поглед.

Хедър му направи знак да я последва и тръгна към кабинета, в който бяха подредени десетките снимки, медали и купи, спечелени от двамата.

— Е, как мина? — запита Джей. — Много рано се връщаш.

— Ето как мина. — Тя протегна ръка и показа гривната.

— Не си спомням да си се върнала вкъщи след някой празник и да не си донесла куп безполезни дрънкулки — ухили се Джей. — Ела по-близо да я разгледам.

Той прокара пръсти по фината златна верижка, взря се в рубините и леко изсвири.

— Изглежда като истинска. Колко струва?

— Струва ми се, че съм затынала повече, отколкото можеш да си представиш. — Тя преглътна с усилие. — Ще ти разкажа всичко, но

първо те моля да я свалиш от ръката ми. Не мога да намеря клипса.

Джей я изгледа учудено, сякаш напълно си бе изгубила ума, но старателно се зае със задачата. Измина минута, после втора, трета. Той тихо проклинаше, въртеше гривната и така, и иначе, опитваше се да намери клипса, но безуспешно.

— Не помниш ли как си я закопчала?

Хедър пое дълбоко въздух.

— Не, нямам и най-малка представа. Бранко я надяна на ръката ми.

— Не си ли я купила?!

— Не.

Погледите им се срещнаха.

— Какво е направил Бранко? Да не те е купил? — подразни я той с шеговита усмивка, която постепенно угасна. — Знаех си, че момчето е подготвило някоя изненада. Какво се случи?

ТРЕТА ГЛАВА

В десет часа на следващата сутрин Хедър седеше на висок стол в магазин „Лейсънс“, а бижутерът разглеждаше под лупа гривната на ръката ѝ.

Беше понеделник и по това време трябваше да е в училището, но семейният съвет реши, че единственият начин да свали гривната е да отиде при специалист. Ето защо Хедър помоли да я заместят и реши да посвети деня на разрешаване на проблема.

Повече от час Хедър наблюдаваше как господин Бийкъм се опитва да намери клипса, като оглеждаше гривната от всички страни. Накрая той примирено поклати глава.

— Как казахте, че сте се сдобили с ценното бижу?

— Подари ми я един циганин, но аз не мога да я приема и трябва веднага да я върна.

— Сега разбирам. Който и да е, навярно много държи на вас. Знаете ли, че струва цяло състояние?

Вече нищо не можеше да я изненада. Изглежда, бащата на Бранко не бе преувеличил стойността на гривната.

— Казаха ми, че рубините са истински.

— Напомня ми древно индийско брачно колие, което съм виждал в музея „Виктория и Алберт“ в Лондон. Всеки един от рубините струва поне петдесет-шейсет хиляди долара.

— Толкова много?! — Хедър беше изумена. Ето защо господин Антонович бе тъй подозрителен към отношенията ѝ със сина му. Учудващо бе, че ѝ позволи да си тръгне с ценната семейна реликва, без да остави каквато и да било гаранция.

Навярно все пак ѝ е повярвал и е решил, че щом е учителка на Бранко, би могъл да я намери при необходимост. Освен това, ако господин Антонович бе толкова богат, колкото изглеждаше, вероятно държеше на гривната по-скоро от сантиментални съображения, отколкото заради стойността ѝ.

— Може би рубините са взети от оригинално колие, което е било незавършено — разсъждаваше господин Бийкъм. — Може би циганинът е помолил бижутера да измайстори таен клипс.

— Единственото ми желание е да я сваля и да я върна на собственика. За съжаление него не... Точно сега той отсъства.

А тя нямаше представа къде може да е. И се тревожеше. Но още повече я безпокоеше отговорността, която носеше за ценното бижу. Фактът, че не могат да ѝ откраднат гривната, не я успокояваше особено.

Изведнъж думите, с които я изпрати бащата на Бранко: „Ще видим“, придобиха смисъл. Той е знаел за тайния клипс! Отново я обзе гняв.

— Е, може да се среже, но цената ще пострада значително — продължи господин Бийкъм. — Не ми се иска да я повредя.

— И аз не съм съгласна — бавно рече тя.

— Съветвам ви да се свържете с вашия приятел, циганина, и да го помолите да я свали.

Очевидно това бе най-разумното разрешение на проблема, но ако Бранко не се появи във вторник на училище, какво ще прави? Кога ще го види отново? Още по-загрижена от преди, тя слезе от стола.

— Всъщност нямам друг избор, освен да последвам съвета ви. Благодаря за времето, което ми отделихте, господин Бийкъм.

— Съжалявам, че не можах да ви помогна. Обадете ми се, когато разгадате тайната. Любопитен съм да разбера скрития механизъм.

— Аз също. Ще се отбия някой ден и ще ви кажа — обеща тя с попреувеличен оптимизъм. Беше вече до вратата, когато той я извика.

— Да? — обърна се тя на прага.

— Мина ми през ум, че бихте могли да се посъветвате с някой от циганите в района. Струва ми се, че някъде към центъра съм виждал тяхна чайна. Може някой да успее да отвори тайния клипс.

Как не се беше сетила сама?

— Чудесна идея! — Хедър топло му се усмихна. — Зная точно къде се намира чайната. Благодаря ви!

— Е, ако и тази възможност се провали, ще позвъня на мой колега в Ню Йорк. Той ще ни свърже със специалист.

— Благодаря, господин Бийкъм. Да се надяваме, че няма да се стигне дотам.

Петнайсетина минути по-късно Хедър спря на паркинга пред магазина на баща си и влезе. За беда него го нямаше. Опита да се свърже с Джей, но той бе в съда. Майка ѝ бе излязла на покупки заедно с Шели. Нямаше с кого да се посъветва дали да потърси помощ от циганите.

Обзе я отчаяние. Кой знае кога Бранко ще се появи в училище. А може и никога да не се върне в клас. Беше го отблъснала пред баща му и болезнено бе засегнала гордостта му. Инстинктивно усещаше, че ще мине доста време, докато чувствителният младеж намери в себе си сили да прости. Както на нея, така и на баща си.

Какво толкова би могло да се случи, ако помоли циганите да ѝ помогнат? Колкото повече обмисляше предложението на бижутера, толкова по-разумно ѝ се струваше. Дори подаряването на гривна да е някакъв загадъчен обичай, все някой циганин ще е чувал за него и може да я насочи към хора, посветени в тайната.

Хедър написа чек за петдесет долара, осребри го при касиерката и като остави съобщение за баща си къде би могъл да я намери, се отправи към чайната.

Днес очевидно ѝ вървеше. Ярките жълти завеси с черни ресни бяха дръпнати встрани и на прозореца се виждаше надпис: „Отворено“.

Когато отвори вратата и влезе, Хедър остана леко разочарована. Помещението приличаше на болнична чакалня. Бе застлано с бледооранжев килим, в дъното имаше маса и няколко стола, срещу които бе разположен тезгяхът. Стените бяха боядисани в същия жълт цвят като завесите и отдясно висеше ръчно написана табелка: „Врачуване по дланта от Замура — двайсет и пет долара“.

Хедър с усмивка си спомни детството. През всичките тези години чайната бе за нея тайнствено екзотично място. Ето че отвъд загадъчните завеси се криеше обикновена чакалня.

Зад тезгяха имаше ниша, закрыта с драпирани пердета, откъдето се чуваха гласове. След няколко минути оттам излезе млада циганка, съпроводена от няколко деца. Хедър си спомни, че я е виждала няколко пъти в магазина на баща си. По очите ѝ разбра, че циганката също я позна.

Стройна и крехка, тя бе силно гримирана, макар че едва ли бе по-възрастна от Хедър. Беше облечена в ярка блуза на огромни цветя и

дълга виолетова пола. Множество халки и пръстени украсяваха бледите ѝ изящни ръце. При всяко движение широките гривни нежно подрънкваха. Около врата ѝ бяха нанизани няколко гердана, а от ушите ѝ висяха сребърни обеци, които почти се скриваха от разкошни черни къдрици. Младата жена изглеждаше невероятно красива и Хедър се почувства невзрачна в своята бежова всекидневна рокля.

— Искаш да ти гледат на ръка? — запита жената, без предисловие. Говореше с акцент, но не толкова силен като на Бранко.

— Ти ли си Замура? — запита Хедър. Реши да не обяснява целта на посещенията си, преди да се срещне със собственика на чайната.

— Не. Но ще ѝ кажа, че си тук.

— Благодаря.

Хедър седна. Надяваше се Замура да ѝ помогне. От малка прекарваше по-голямата част от времето си във водата и не бе свикнала да носи никакви бижута. Освен това гривната бе доста тежка и Хедър се чувстваше като окована.

Дали майката на Бранко я бе носила непрекъснато, както се носи брачна халка? Не се ли бе чувствала като в капан? Или толкова много е обичала съпруга си.

— Замура каза, че можеш да влезеш.

Хедър се зарадва на циганката, защото я изтръгна от мрачните ѝ мисли. Стана и последва младата жена зад завесата в тясна стаичка без прозорци.

Пред квадратна дървена маса седеше възрастна циганка, облечена в кървавочервена сатенена блуза, черна жилетка от мъжки костюм и широка пола. Жената напълно покриваше представата на Хедър за врачките. Освен лампа на пода и сгъваем стол, в стаята нямаше нищо друго. Зад циганката имаше врата, която вероятно водеше към семейно жилище.

Приликата между двете циганки беше удивителна. Макар че ако се съдеше по разликата в годините, Замура бе по-скоро баба на младата жена.

— Приближи се — махна ѝ възрастната циганка.

Пръстите ѝ бяха изкривени от артрит и отрупани с множество пръстени. Ръцете ѝ сякаш бяха натезжали от разнообразните гривни, които се редяха почти до лактите ѝ. Жената навярно бе към

осемдесетте, но в гъстата ѝ черна коса, която падаше на вълни до раменете, нямаше нито една сребърна нишка.

Гърбавият нос загрозяваше леко лицето ѝ, но големите черни очи бяха необикновено изразителни и напомниха на Хедър за Бранко. Но докато той бе висок и добре сложен като баща си, двете циганки бяха дребни. Вероятно бяха от друг край.

— Врачували ли са ти някога по ръката? — запита жената със силен акцент и с жест покани Хедър да седне срещу нея.

— Не. — Хедър се настани на празния стол. — Всъщност не съм тук, за да ми гледате. Надявам се да ми помогнете със съвет по един проблем.

Циганката я изгледа изпитателно и премигна няколко пъти.

— Ти искаш да ти врачувам по листенцата на чая или да видя какво казват картите на Таро? Или да погледна в кристалното кълбо и да осъществя контакт с любимия ти?

Хедър едва сподави усмивката си. Жената пред нея бе олицетворение на всички гадателки, които бе виждала по панаирите. И все пак, ако Замура успееше да отвори тайния клипс, посещението ѝ си струваше труда.

— Не. Тук съм по съвсем друга причина. Бих искала да ми кажете как се отваря тази гривна. — Тя разкопча ръкава си и го вдигна. — Даде ми я ваш сънародник.

На циганката ѝ секна дъхът. Тя се дръпна и вкопчи ръце в масата. Лицето ѝ се изопна.

— Мога ли да я видя, моля? — Гласът ѝ трепереше, а жадният ѝ поглед не се откъсваше от гривната.

Обнадеждена от спонтанната реакция на циганката, Хедър протегна дясната си ръка. Старицата се наведе, но сякаш се страхуваше да докосне гривната, както и ръката на Хедър. Замърмори неразбираемо на цигански, като често повтаряше думите „баро манурш“. Накрая Хедър не издържа и запита за значението на израза, ала врачката сякаш бе изпаднала в транс и не отговори.

Хедър изгуби търпение.

— Знаете ли как да я свалите? Можете ли да отворите клипса? Ще платя двойно.

Старата циганка вдигна глава и я изгледа гневно.

— Ти си гаджа. Какво очакваш? — Тя махна пренебрежително, за да подчертае снизхождението си към Хедър, задето не е циганка. — Замура не смее да се намесва в знаците на съдбата. Това носи нещастие.

Хедър не повярва на ушите си. Циганката отказваше да свали гривната, дори за петдесет долара. Може би сумата ѝ се струваше малка. Все пак услугата, за която молеше Хедър, бе твърде необичайна и само циганка би могла да ѝ помогне.

— Ако се съгласите да отворите клипса, ще се върна в банката и ще ви донеса сто долара в брой.

Явно сгреси, защото старицата се разгневи още повече.

— Глупава гаджа! Нищо не разбира!

Изглежда, Замура бе по-опърничава и от Бранко.

— Тогава бихте ли ми казали как се отваря клипсът. Аз сама ще я сваля — рече Хедър, напълно отчаяна.

— Не мога! — Замура се облегна на стола и скръсти ръце. — Щом са ти я подарили, тя трябва да те съпровожда цял живот.

— Мадам Замура — поде умолително Хедър, — даде ми я млад циганин, на име Бранко Антонович. Баща му се казва Ник. Познавате ли ги?

— Не. Но дори да ги познавах, нямаше да има никакво значение.

Хедър разбра, че напразно се старае. Старицата беше непоколебима. Беше безсмислено да настоява. Тя извади двайсет и пет доларова банкнота и я подаде на врачката.

— Благодаря ви, че ми отделихте от времето си.

Циганката не помръдна.

— Не, гаджа — поклати глава тя. — Замура не взема пари от ханамика.

Думата „ханамика“ Хедър бе научила от Бранко. На цигански означаваше „приятел“.

— Та ние никога досега не сме се срещали! — възкликна Хедър. Старата жена цъкна с език.

— Ти носиш рубинена гривна. Това прави тебе ханамика. Може ли да видя другата ръка, моля?

Макар да се отнасяше с недоверие към предсказанията на гадателките, Хедър изпълни молбата.

— Тези четири линии се наричат кралска гривна — посочи циганката четири тънки бразди, успоредни на сгъвката на китката. — Виж как приличат на златните верижки на рубинената гривна. На другата ти китка същите линии са преплетени.

— Да?

— Това означава, че имаш двоен знак. — Старицата говореше все по-бързо, сякаш имаше да каже много и времето не ѝ достигаше. — Голям човек е влязъл в живота ти. Чужденец. Той ще има силно влияние върху теб и заедно ще спечелите всичко, което светът ще предложи на вас.

Хедър неволно се усмихна. Без да иска, си спомни един училищен карнавал преди години, на който се теглеха късметчета. На всички листчета пишеше едно и също — „Ще срещнеш висок тъмнокос чужденец и ще се отправиш на дълго пътешествие.“

Мина ѝ през ум, че бащата на Бранко е единственият чужденец, когото познаваше. Но той изобщо не се вместише в представата ѝ за „голям човек“! При спомена за словесния им двубой страните ѝ пламнаха.

Циганката присви очи.

— Виждам, че не вярваш, но рубините не лъжат. Мъжът ще ти донесе богатство и щастие и ще отнеме тъгата ти.

Макар да се отнасяше с недоверие към предсказанията, Хедър се изненада, че жената произнесе думите „тъга“.

— Ти мислиш, че Замура е глупава, но всичко е написано тук на твоята ръка. Преживяла си тежка болест, която ти е донесла болка. Но с помощта на този голям човек ще живееш до дълбока старост и ще се наслаждаваш на здраве, богатство и любов.

Хедър реши, че е чула достатъчно и понечи да се и изправи, но циганката я спря с костеливата си ръка.

— Не ми вярваш, но ще ти кажа едно последно нещо. Този мъж ще бъде единствената голяма любов в твоя живот.

Хедър се раздразни, когато пред очите ѝ отново изплува образът на Ник Антонович. Мисълта, че той може да бъде единствената ѝ голяма любов, бе абсурдна.

— Предсказанието е много интересно — промълви тя учтиво и издърпа ръката си. — Благодаря за врачуването, мадам Замура. — Тя се изправи, като умишлено остави банкнотата на масата.

— Вземи си парите, гаджа. Не мога да ги докосна дори. Ще ми донесат нещастие. Преди да тръгнеш, Замура трябва да ти каже още нещо.

— Да?

— На хълмчето под палеца ти има звезда. Това означава трудности в любовта.

Въпреки напирания смях, Хедър успя да запази спокойствие.

— Струва ми се, казахте, че ще имам една-единствена голяма любов в живота и ще бъдем щастливи.

Старата жена притисна длани една в друга и докосна челото си.

— Първо идва дъждът, после дъгата.

След като учтиво се сбогува, Хедър излезе в чакалнята. Млада двойка молеше хубавата циганка да ги пусне при Замура. Те се държаха за ръце и си шепнеха, без да забелязват нищо около себе си.

Хедър спря за миг и си помисли, че Замура сигурно е сгрешила. Би трябвало да дари късмета на Хедър на щастливата двойка. Така поне имаше вероятност част от предсказанието да се сбъдне.

След като размени няколко думи с младата циганка, тя си тръгна. Не искаше повече да мисли за предсказанието на гледачката. Тъй като се нуждаеше от съвет, тя се отправи към магазина на баща си, но той все още не се бе върнал.

Хедър позвъни на Джей и за нейно щастие той беше в кабинета си. След няколко минути се срещнаха в деликатесния магазин, близо до правната му кантора.

— Е, как мина? — запита Джей, докато тя сядаше на стола до него. Той бе поръчал телешко за двамата и чаша изстуден сок от грейпфрут за Хедър. След като жадно отпи, тя вдигна ръкава си и показа гривната.

— Както виждаш, все още е на ръката ми.

Джей престана да се храни.

— Защо не каза на бижутера да я среже.

— Имах намерение да го помоля, но той твърди, че всеки един от рубините струва петдесет или шейсет хиляди долара.

— Шегуваш се!

— Ни най-малко. Какво ще кажеш да я застраховам? Не искам да поемам никакви рискове. Приличала на древна сватбена огърлица от

Индия и според господин Бийкъм срязването ще я обезцени. Не мога да допусна да бъде повредена по какъвто и да било начин.

— При тези обстоятелства съм съгласен с теб. — Джей поклати глава. — Този Бранко Антонович се оказа извор на неприятности.

Хедър пое дълбоко въздух.

— Бранко наистина не постъпи добре, но не можеш да го обвиниш за увлечението му към мен. Да се влюбиш не е престъпление. Доколкото си спомням, в гимназията и ти имаше подобни чувства към учителката по математика.

— Не беше същото.

— Напротив. Ти оставаше всеки ден след училище, за да й предложиш да я закараш с мотора си до автобусната спирка. Всички знаеха за увлечението ти.

— Да, но не й сложих верига на ръката — намръщи се Джей.

Хедър избухна в смях.

— Като че ли нямаше да го сториш, ако можеше? Не ти вярвам.

След миг и той се разсмя.

— Добре. Печелиш! Но Бранко може би вече съжалява за постъпката си и утре ще дойде в училището. А тъй като гривната е на майка му, сигурно знае истинската ѝ цена.

Хедър изведнъж загуби апетит.

— Ако съдя по поведението му при последната ни среща, Бранко не постъпва необмислено. Напротив, през последните шест месеца той се постара да спечели доверието ми, а после съвсем хладнокръвно бе планирал следващия си ход, и то до последната подробност. Единственото неизвестно се оказа неочакваното появяване на баща му. Между нас казано, двамата с него като че ли успяхме да разрушим фантазиите на Бранко. Затова съм почти сигурна, че утре той няма да дойде на училище.

— Ще му мине. Зная от собствен опит — намигна Джей. — Въпросът е можеш ли да носиш гривната, докато Бранко се появи?

— Значи най-после се съгласи с мен, че Бранко е само един объркан юноша.

— Не съм казал точно това.

— Джей...

— Готов съм да се съглася, че е не на шега влюбен в теб... Ти си доста привлекателна, аз също съм го забелязал, макар да съм ти брат.

— Не разбираш ли? Чувствата му са съвсем объркани след смъртта на майка му. Можеш ли да си представиш как е живял с племето, и изведнъж са го изтръгнали от естествената му среда и са го довели тук? Той е самотен, Джей, и има нужда от обич.

— Нали има баща.

— Ако имаше конкурс за най-лоши родители, той щеше да е безспорен победител — взмути се Хедър.

— Хез, та ти си го виждала само веднъж! Не мислиш ли, че твърдението ти е малко пресилено, а и прибързано? Признай, че постъпката на Бранко би разгневила всеки баща, още повече, ако все още скърби за починалата си съпруга.

— Не е само мъката, Джей. Той бе толкова хладен и някак далечен. По време на краткия ни разговор разбрах защо Бранко тъй отчаяно търси обич. — Изведнъж Хедър вдигна глава. — Зная какво мислиш. Според теб съм настроена майчински към Бранко, защото не мога да имам деца.

— Така ли е?

— Може би. Ала съвсем несъзнателно. Но дори да е така, Ник Антонович няма никакво оправдание за обидното си поведение. Започна веднага да прави заключения, без изобщо да се е запознал с фактите. Още повече, той дори не иска да знае какво всъщност се е случило, не желае никакви обяснения. Сякаш един поглед му беше достатъчен и всичко му стана ясно. И само като си помисля, че Бранко трябва да живее с него! Бих го поздравила, ако забрави завинаги пътя към дома си. Като видях как удари баща си, не вярвам някога отношенията им да се нормализират.

Джей я гледаше замислено.

— Не говориш сериозно, Хез. Според твоя разказ, чудно как бащата не е отвърнал. Каж ми повече за Ник Антонович.

— Не искам да го обсъждаме. Всъщност ще се радвам никога повече да не го видя.

— Каза ми, че у него няма нищо циганско. Ако е вярно, не ти ли минава през ум, че Бранко е осиновен?

— Бранко е негов истински син — отсече тя. — Мъжът има същата конструкция, но е по-... — Гласът ѝ заглъхна, като си представи Ник Антонович. — Е, ти си виждал Бранко, разбираш какво искам да кажа.

— Да. Ако може да се разчита на преценката на Шели. — Той се засмя. — Та, стар ли е? Млад? Каква професия има?

— Нямам представа как печели парите си, но сигурно е доста богат, ако се съди по думите му, а и по къщата, в която живее. Що се отнася до възрастта, трябва да е най-малко на около трийсет и пет, за да бъде баща на Бранко. Но тъй като едва ли е имал трудности в живота си, бих му дала по-скоро петдесет.

— Чак толкова стар! — небрежно подхвърли Джей.

— За какво намекваш? — премигна Хедър и когато брат ѝ се разсмя, тя най-последно отгатна намеренията му. — Ах, ти! Значи затова ме убеждаваше да ти разказвам!

— Никога не си говорила така за мъж!

— Такива като него се раждат веднъж на хиляда години.

Тя решително се изправи, за да скрие внезапно залялата я червенина.

— Вече съвсем ме заинтригува. За жалост имам среща с клиент и трябва да вървя, иначе бих продължил интересния разговор. — Брат ѝ също стана.

— Нищо интересно няма у господин Антонович, Джей.

— Е, хайде, не можеш да ме излъжеш. Виждам всички знаци.

— Започваш да говориш като мадам Замура.

— Коя е тя?

— Циганка. Гадателка в чайната през една улица от магазина на татко. Господин Бийкъм мислеше, че тя ще знае как да свали гривната.

— И ти отиде в чайната? — засмя се отново Джей.

— Зная. Идеята бе глупава.

— Колко ти взе?

— Не пожела да вземе парите. Всъщност гледа ми на ръка безплатно.

— Обзалагам се, предсказанието е било, че ще срещнеш висок тъмнокож чужденец.

— Всъщност, каза ми, че вече съм го срещнала.

— Е, и петгодишно дете би могло да се досети.

— И добави, че е голям човек. — Мислите ѝ отново се насочиха към бащата на Бранко...

— Нищо чудно. Щом гривната, която носиш, струва цяло състояние, естествено е да предположи, че дарителят е самият Дядо

Коледа. Нужна е само малко съобразителност, Хез.

— Зная. Тя каза също, че съм преживяла тежка болест.

— Е, да. Когато приближаваш трийсетте, има голяма вероятност да си имал поне веднъж проблеми със здравето.

— О, хайде да не говорим повече за това. Познаваш ли някой добър застрахователен агент?

— Да. Фред Мортън от компанията „Кибе билдинг“. Кажу ми, че аз те пращам.

— Благодаря, Джей.

— Няма защо. Какво ще кажеш да покараме ски днес след работа? Ти ще бъдеш в моторницата.

— Какво ще кажеш ти да си в моторницата?

— Дадено. С Шели ще те чакаме в шест часа. Не забравяй да вземеш още една спасителна жилетка.

— Не мислиш ли, че Стейси е още малка за водни ски?

— Мисля за твоята безопасност, Хез. С тази гривна, току-виж си потънала на дъното на реката.

— Никак не е смешно, Джей.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Във вторник Хедър пристигна в Прийст Ривър час преди вечерните занятия с надеждата, че Бранко може би ще я чака. Имаше да преглежда писмени работи, а ако Бранко наистина дойдеше, щяха да поговорят на спокойствие. Разбира се, той не се появи. Единствената ѝ утеха бе, че гривната вече беше застрахована.

Лаоският ученик на Хедър, господин Ченг, също го нямаше. Бе предал чрез канцеларията, че ще отсъства, защото му се родило дете. Обещаваше да дойде в четвъртък.

През цялата вечер, която ѝ се стори безкрайна, Хедър очакваше Бранко да отвори вратата и да се вмъкне тихо. В осем и половина надеждата ѝ угасна съвсем и тя реши да пропъди униинето си, което заразяваше и учениците ѝ. В девет без петнайсет им каза да спрат работа, за да чуят съобщението ѝ.

— Както знаете, госпожа Ченг роди момченце. Мисля, че ще бъде добре, ако изненадаме господин Ченг с малко празненство в четвъртък вечерта. Ще приготвим сандвичи и малки подаръци за бебето.

Предложението ѝ бе прието с ентузиазъм. Мигновено започнаха да се разпределят задачите. Хедър пое украсата на стаята и обеща да донесе пунш. Предупреди останалите, че празненството ще бъде скромно, тъй като знаеше, че повечето едва свързват двата края.

След като и последният ученик си тръгна, Хедър изтри дъската и започна да прибира писмените работи в чантата си. Безпокоеше се за Бранко. Искаше ѝ се да позвъни в дома му, но мисълта, че може да се натъкне на безсърдечния му баща, я разубеди.

— Госпожице Мартин? Мога ли да поговоря с вас?

Хедър подскочи и вдигна поглед. Надявала се бе никога вече да не чуе този глас. На вратата стоеше бащата на Бранко. Сякаш го бе повикала само като си помисли за него. Трябваше да признае, че той наистина бе олицетворение на думите „строен тъмнокос чужденец“. Беше облечен в черна копринена риза и тесни джинси. В движенията

му имаше небрежна грация, която рядко се забелязваше у мъж. Хедър с усилие отмести поглед от стегнатите му бедра, докато той вървеше към нея.

— Добър вечер, господин Антонович.

Като учителка се налагаше да бъде учтива, но ако той очакваше нещо повече, щеше да бъде неприятно изненадан. Тя видя, как очите му се присвиха, когато забеляза гривната. Явно не можеше да повярва, че тя все още я носи. Хедър предизвикателно вирна брадичка.

Отблизо се виждаше, че напоследък не е спал добре или пък беше болен. Въпреки бронзовия загар, лицето му бе бледо и леко разрошената му коса изглеждаше още по-тъмна. Дълбоки бръчки се врязваха около устатата и му придаваха отшелнически вид.

Промяната бе поразителна и Хедър се удиви на себе си, че го намира все още привлекателен. Изведнъж през ума ѝ мина намек на Бранко за друга жена...

Проницателните сиви очи дълго я изучаваха.

— Надявам се разбирате защо съм тук, госпожице Мартин. Жизненоважно е да намеря Бранко. Имам чувство, че знаете къде е.

Думите му я вбесиха и в същото време безпокойството ѝ за момчето нарасна. Колкото до бащата, заслужаваше да страда. Но Бранко не бе просто избягал от къщи. Преселник, без подслон и без необходимите документи за самоличност, той можеше да има сериозни неприятности със закона. Неволно Хедър изпита съчувствие към Ник Антонович. Загубата на съпругата му и отчуждаването на сина бяха тежки удари.

— Едва ли ще ми повярвате, господин Антонович, но нямам ни най-малка представа къде може да е Бранко.

— Сигурен съм, че не ми казвате истината. Дори да не е възнамерявал да дойде на училище, убеден съм, че се е свързал с вас.

Гъста червенина заля страните ѝ. Бащата на Бранко продължаваше да прави погрешни заключения за отношенията ѝ със сина му.

— Нима след случилото се в неделя, се надявате Бранко да пожелае да се срещне или да говори с някого от нас?

Последва мълчание, сякаш той обмисляше думите ѝ.

— Не ми напомняйте какъв ужасен баща съм. Аз самият си го повтарям едва ли не всеки ден, откакто го доведох от Югославия —

промълви той най-после с глух безизразен глас.

Хедър замръзна от учудване — не очакваше подобно признание. Но още повече я изненада обзелото я чувство на състрадание.

— Смъртта на съпругата ви трябва да е била тежък удар и за вас, и за Бранко. Не е лесно да го защитавате сам, особено в чужда страна.

Настъпи мъчителна тишина и Хедър съжали, че посегна тъй дълбоко чувствата му.

— Не зная какво ви е казал Бранко, но аз никога не съм се женил за майка му, която беше циганка.

Чудно как нищожно зрънце информация може за миг да изтрие продължили с месеци предположения. Ти стисна облегалката на стола, за да запази самообладание.

— Може би не по традиционния начин. Бранко ми е споменавал, че ромите живеят по собствени нрави и закони.

— Изглежда не ме разбрахте, госпожице Мартин. С майката на Бранко никога не сме били женени! По никоя традиция!

Може би не е имало официална церемония, но брачната гривна го е свързвала с починалата по-силно от всякакъв документ. Без да разбира защо, Хедър бе обезпокоена и опита да мисли за Бранко. Може би е страдал заради брачната необвързаност на родителите си.

— Нямах представа — отвърна внимателно тя. — Знаех само, че майката и прадядото на Бранко са починали. Но го научих едва в неделя. Разбира се, никога не е споделял подробности с мен. А и макар да разбира почти всичко, той не може да разговаря свободно на английски. Но... Няма нужда аз да ви разказвам за вашия син.

— В неделя вече го сторихте. И то доста добре — рече той с горчивина. — Само за шест месеца сте успели да изградите с него отношения, каквито никой не е постигнал. Включително и аз. Той не само ви е избрал за своя жена, но ви е доверил чувствата си към мен.

От думите му бликаше неприязън и тя каза раздражено:

— Всички юноши се нуждаят от близък приятел, господин Антонович. Бранко не се различава от своите връстници. Вътрешната необходимост да споделя с някого, както и неотдавнашната загуба на майка му, обясняват чувствата му към мен.

— Нека не се заблуждаваме, госпожице Мартин — отсече той. — Моят син е луд по вас. Съмнявам се, че има нещо синовно в увлечението му. Осемнайсетгодишният юноша има същите желания и

нужди като всеки зрял мъж. Възможно е дори да ги усеща още по-силно, защото не умее да потиска страстите си.

— Зная. Виждала съм го у други ученици. А и моят брат беше влюбен в своя учителка в гимназията. Но юношеската любов е мимолетна. След шест месеца Бранко ще бъде луд по друга жена.

— Страхувам се, че чувствата на сина ми към вас не са моментно увлечение.

Погледът му се плъзна по тялото ѝ и тя си спомни странната настойчивост, с която очите му я изучаваха в неделя. Краката ѝ се подкосиха и за да пропъди обзелата я слабост, тя запитва:

— Защо мислите, че отношението на Бранко към мен е по-различно от ученическото влюбване на брат ми?

— Защото Бранко иска да му станете жена! Ако все още се съмнявате в намеренията му, погледнете гривната на ръката си!

Той се втренчи в рубините, които проблясваха на светлината и Хедър отново се запитва какви ли съкровени спомени за жената, която е обичал, са свързани с красивото бижу.

— Господин Антонович. Едва ли някой е удивен повече от мен от постъпката на сина ви.

Погледът му я прониза, но тя смело срещна очите му.

— Хедър! — Чистачката надникна в стаята. — Само ти се обаждам, че започвам да заключвам.

— Тръгвам си, Ивон.

— Добре. Ще се видим в четвъртък.

— Извинете, че ви задържах. — С решително движение той вдигна чантата с тетрадките. — След вас, госпожице Мартин.

Хедър преглътна с усилие и излезе от стаята, последвана от Ник Антонович. Въпреки че не се докосваха, тя усещаше присъствието му с цялото си тяло. Обонянието ѝ долавяше лекия аромат на дрехите му.

Отвън падаше сумрак. Последните слънчеви лъчи постепенно изчезваха зад хоризонта. Чуваше се песента на щурците и се усещаше сладката миризма на буйната растителност. Топлата лятна вечер събуди у Хедър необясним копнеж. За пръв път я обзе чувството, че животът се изплъзва покрай нея и изпита остро желание да задържи прекрасните мигове, преди да са отлетели безвъзвратно.

Хедър нямаше обяснение за връхлетялото я странно настроение. Може би посещението при Замура я бе извадило от равновесие и я бе

накарало да се замисли за бъдещето. Самотно бъдеще, без нейни собствени деца. Опита да прогони нерадостните мисли и да се съсредоточи върху бащинските чувства на мъжа до нея. Сигурно е много разстроен заради изчезването на сина си.

Щом тя отключи джипа, Ник отвори вратата и остави чантата на седалката до шофьора. После ѝ помогна да седне. Кой знае защо Хедър прие с недоверие изисканата му вежливост.

— Благодаря, господин Антонович.

Той се облегна на вратата също както в неделя.

— Нека прекратим официалностите. Наричай ме Ник. — С тези думи извади от портфейла си визитна картичка и написа нещо на гърба. — Ако наистина не знаеш къде е Бранко, ще ти бъда благодарен да ми позвъниш, щом научиш нещо. Можеш да се обадиш по всяко време на денонощието. На служебния телефон е достатъчно да кажеш на секретарката името си и тя ще те свърже незабавно с мен. Отзад съм написал домашния си телефон, защото го няма в указателя.

— Вероятно ще се наложи дълго да чакате. — Докато вземаше визитката, пръстите ѝ случайно докоснаха неговите и силна тръпка разтърси тялото ѝ. — Може би ще имате по-голям късмет, ако позвъните в полицията.

— Иска ми се да избегна неприятностите. Надявам се Бранко да се върне сам.

— Но ако попадне в лоша среда, действията му могат да имат сериозни последици. Заради неговата наивност има вероятност да бъде тласнат по погрешен път.

— Същите мисли ме държат буден нощем. Разбира се, възможно е да се е присъединил към някой цигански табор. В такъв случай не бих се безпокоил толкова. Но най-много се страхувам да не се окаже в ръцете на някоя банда и да приключи изправен пред закона. За съжаление ромите са може би най-неразбраната раса на света.

Той имаше право и Хедър запита съчувствено:

— Имаше ли Бранко неприятности с предразсъдъците на местните жители?

— Случвало се е. Но тъй като съм негов баща, хората в района се отнасяха внимателно към него. Дълбоко в себе си се надявам, че останал без моята защита, може би ще разбере, че животът му с мен не е бил толкова лош и ще се върне у дома.

Думите му накараха Хедър да се намръщи, но тя реши да не спори и отново запита:

— Мислите ли, че е имал пари със себе си, когато потегли с колата?

— Би трябвало да знаеш по-добре от мен. Допускам, че са му останали няколко долара от последната заплата. Но не ги е дал за бензин. Оставил е джипа пред дъскорезницата, където работи. Знаел е, че мога да го открия по колата. Бранко е специалист по укриването от властите. Майка му се боеше от представителите на закона и без съмнение от съвсем ранна възраст му е втъпила същия страх. Затова се колебае да търся помощ от полицията, освен в краен случай.

— Не ви упреквам за желанието да се справите със собствени сили. Зная и за ужаса, който изпитваше Бранко при попълването на най-обикновен формуляр. Госпожа Уд казваше, че когато стане дума за документи, сякаш го обзема параноя.

— Хората от племето на Бранко правеха всичко възможно да избягват срещите с властта. Налагаше се да бъдат предпазливи. Така че параноята е съвсем естествена.

— Вероятно затова Бранко се страхуваше от нови запознанства и трудно се сприятеляваше.

— Неговият пряк шеф, Джек, му е добър приятел, въпреки неприязънта на Бранко към началниците. Беше се сприятелил и с група цигани, които лагеруваха край Прийст Лейк. Освен тях, ти си единствената, на която се е доверил.

— Но не и след случилото се в неделя — прошепна тя и безпомощно сви рамене. Неволно го погледна право в очите. За пръв път забеляза, че външните им ъгълчета са леко повдигнати, може би наследство от славянските му прадеди. Формата на очите му придаваше скептичен и в същото време изключително интелигентен израз.

Смутена от настойчивия изучаващ поглед, тя пхна ключа и запали колата.

— Късно е — намръщи се той. — Не бива да пътуваш сама през гората по това време на нощта.

— Правя го вече шест месеца, господин Антонович. — Хедър бе поразена от неочакваната му загриженост.

— Наричай ме Ник — повтори той. — Не ме интересува, дори да го правеше от шест години. Ами ако нещо се случи и закъсаш на пътя? Ще шофирам след теб, докато излезеш от гората.

Хедър бе изненадана от жеста, но после се досети: Ник мислеше, че тя ще се срещне с Бранко!

— Както искате — рече с ледена усмивка. — Но наистина не е необходимо.

— Напротив.

Докато той крачеше бързо към сребристия мерцедес, Хедър хвърли поглед към визитката. „Каниксу Ламбър Инкорпорейтид, Прийст Лейк, Айдахо. Ник Антонович. Собственик.“

Не бе чувала името, тъй като живееше в щат Вашингтон, но очевидно фирмата преуспяваше, щом се бе обградил с разкош, и то след като е преселник от Югославия.

Осветилите я отзад фарове прекъснаха мислите ѝ. Тя прибра картичката, даде заден ход и зави към главната улица на Прийст Ривър. Той шофираше плътно зад нея до Нюпорт. После внезапно даде газ и двете коли се изравниха. Махна ѝ за сбогом, но студеният му поглед ясно показваше, че възраженията ѝ не са го убедили в нейната невинност.

Разгневена, Хедър увеличи скоростта. Но като видя в огледалото задните светлини на колата, завила в обратна посока, я обзе необяснимо чувство на самота, сякаш бе загубила някого.

Омотана като в паяжина от собствените си мъчителни мисли, тя продължи по магистралата. Очевидно Ник е бил на годините на Бранко, когато се е влюбил в циганската девойка. А после се е появил синът му... За свой ужас осъзна, че бащата на Бранко я привлича неудържимо. За първи път в живота си изпитваше подобни силни чувства към мъж.

Защо ли е трябвало да напусне Югославия и да се установи в Айдахо, най-отдалечения северен щат? Беше толкова различен от Бранко и вероятно много привързан към сина си. Освен лекия акцент, който Хедър намираще привлекателен, трудно можеше да се каже, че е чужденец. Очевидно е имал връзки със Запада в продължение на години, за да говори така свободно английски. А и беше толкова изискан.

В главата ѝ се рояха стотици мисли и въпроси и тя неусетно стигна до дома си в Спокейн. Родителите ѝ бяха отишли на кино и тя се зарадва, че ще остане сама, макар и за малко. На масата намери писмо от най-добрата си приятелка, Хайди, от Сан Диего, но отложи четенето за по-късно. Сега искаше само да вземе душ и да си легне.

Докато се събличаше, гривната привлече вниманието ѝ — отблясъка на камъните, тежестта им.

— О, Бранко, къде си? Защо не се върнеш вкъщи? — прошепна Хедър с въздишка и влезе в банята.

Докато струите на топлия душ обливаха тялото ѝ, тя продължи да мисли за момчето. Бранко вероятно е при приятелите си от циганския лагер, за които бе споменал баща му. Изведнъж ѝ хрумна идея. Колкото повече мислеше, толкова по-твърдо ставаше решението ѝ. Утре отново ще отиде при Замура.

Циганката я бе нарекла ханамика. Ако бе искрена, може би щеше да ѝ помогне със съвет. Без съмнение, старицата бе добре осведомена за всички събития в циганската общност. Струваше си да опита. Бранко трябва да бъде намерен час по-скоро. Ако попадне сред някоя банда, може да загуби статута си на емигрант и дори Ник Антонович, с всичките си пари и влияние, не би могъл да го измъкне от подобна ситуация.

Още бе под душа, когато телефонът иззвъня. Бранко! Тя се загърна в хавлията и изтича в спалнята.

— Ало! — извика задъхано, като вдигна слушалката. Забеляза, че е намокрила гривната и се опита да я изсуши с хавлията.

— Хедър Мартин ли е на телефона?

Тя неволно затвори очи при звука на познатия дълбок мъжки глас. Удоволствието заля цялото ѝ тяло като мощна вълна. И веднага след това се промъкна подозрението, че той се обажда само за да разбере дали Бранко не е при нея.

ПЕТА ГЛАВА

Гневът се смеси с вълнението, пронизало тялото ѝ. Тя притисна хавлията към гърдите си в стремежа си да укроти бесните удари на сърцето си.

— Бранко не е тук, ако затова се обаждате.

— Звъня по друга причина — отвърна той и отново я обезоръжи. — Искях да се уверя, че си пристигнала благополучно, и да ти кажа, че тази вечер разговарях с директора на училището. Всъщност той ми даде телефонния ти номер. Разбрах, че през последните шест месеца си идвала в Прийст Ривър поне половин час преди уроците, за да се занимаваш с Бранко. Без заплащане... Оказва се, че двамата сте по-близки, отколкото предполагах.

— Вие не одобрявате действията ми, нали, господин Антонович? Независимо от резултатите.

— Напротив. Би било несправедливо от моя страна, ако не те поздравя за очевидното подобрене в английския език на Бранко. Бих искал да заплатя уроците.

— Не желая пари, господин Антонович. Искях само да помогна на Бранко. Разбира се, не очаквам да ми повярвате.

Хедър бе готова да посрещне нов обиден намек, но вместо това той каза:

— Щом не искаш да приемеш парите ми, позволи ми да изкажа благодарността си, като те поканя на вечеря в Прийст Ривър преди часовете в четвъртък.

— Боя се, че няма да мога. С класа ще имаме празненство в чест на новородения син на господин Ченг. Трябва да украся стаята и да подредя сладките и пунша, преди да пристигнат останалите.

— Вероятно не се изразих ясно. Може би казваш истината и нямаш вест от Бранко. Но за шест месеца трябва да имаш поне малка представа как разсъждава синът ми. Ако интересът ти към него действително е чисто професионален, не би възразила да донеса

вечерята в класната стая. Преди празненството можем да обсъдим къде би отишъл.

Хедър усещаше бесните удари на сърцето си. Глупаво бе да се вълнува от предложението му. В края на краищата, той се тревожеше за Бранко. В началото Ник изглеждаше отчужден и безчувствен, но тя вече не се съмняваше в бащината му любов. В противен случай не би потърсил нейната помощ.

— Занятията започват в седем часа. Ако дойдете около шест, бихме могли да поговорим, докато подреждам стаята.

— Съгласен съм. А сега бих искал да ти кажа още нещо.

Ситни капчици пот избиха по челото ѝ — очакваше някоя оскърбителна забележка.

— Слушам ви.

— Тъй като не съм се появявал досега в училище, смяташ, че не проявявам интерес как се справя Бранко. Но не е вярно. Когато го записвах, по негова молба му обещах, че няма да идвам в училище. Той мрази да се отнасят с него като с дете. При циганите е така — той се смята за възрастен, откакто е проходил. Аз трябваше да спазя обещанието си, макар да засяга родителска отговорност.

— Разбирам, че Бранко не е искал да го водите в училище за ръчичка — съгласи се Хедър.

— Да, сигурно разбираш. И то по-добре от всеки друг — рече той спокойно. — Лека нощ, госпожице Мартин.

На Хедър ѝ идеше да запокити слушалката в стената. Бащата на Бранко притежаваше способността да я вбесява всеки път, когато разговаряха. Не искаше въобще да го вижда, а ето, че току-що се бе съгласила да се срещнат в четвъртък.

За да не мисли повече за него, Хедър включи телевизора. За съжаление нямаше нищо интересно и тя примирено се пъхна под завивките. Надяваше се да заспи веднага, но ярките образи от един въображаем свят я държаха будна до ранните часове на деня. Свят, в който младият безгрижен Ник играе с малкия си син... И целува своята красива любовница-циганка...

Въпреки натоварения ден, Хедър не преставаше да поглежда часовника. Точно в три тя заключи класната стая и се отправи с джипа

към центъра.

За щастие около чайната имаше свободно място за паркиране. Но вратата бе заключена и доброто ѝ настроение се помрачи. Едва сега забеляза надписа „Затворено“. Ядосана, че напразно е дошла дотук, Хедър реши поне да се отбие при баща си.

Магазинът бе препълнен и тя с труд си проправи път до централната пътека, в дъното на която бяха разположени канцелариите. Почти бе стигнала до кабинета на баща си, когато съзря младата циганка от чайната. Тя се любуваше на топ яркочервен сатен. Хедър приближи и поздрави на цигански.

— Ти! — възкликна изненадана циганката, после се взря в гривната.

— Помниш ли ме?

— Разбира се. — Тя тръсна глава. — Замура каза, че ще се върнеш.

— Откъде би могла да знае? — заинтригувана попита Хедър.

— Замура знае много.

— Всъщност идвам от чайната. Беше заключено.

— Днес е болна.

— О! Дано оздравее бързо — промълви съчувствено Хедър. — Надявах се да поговоря с нея, защото на всяка цена трябва да намеря моя приятел, а тя би могла да помогне. — Без да отговори, младата циганка прокара пръсти по плата, за да провери качеството му. — Той изчезна миналата седмица — продължи Хедър. — Баща му не може да го открие.

— Защо ми казваш всичко това?

— Защото трябва да го намеря, а не зная откъде да започна търсенето. Има ли цигански лагери около Прийст Лейк или в Прийст Ривър? Готова съм да платя за сведенията.

Младата жена поклати глава и отстъпи.

— Не. Не мога да взема парите ти. Ще ми донесат нещастие.

Хедър тъкмо мислеше, че е попаднала в безизходица, когато проследи погледа на циганката и изведнъж ѝ хрумна идея.

— Виждам, че цветът ти харесва — кимна Хедър към плата. Спомни си, че Бранко имаше пояс от същия материал. — Защо да не направим размяна? Ще ги дам каквото ти искаш, срещу информация, от която имам нужда аз.

— Не мога да взема нищо от теб.

— Няма да бъде от мен. Аз ще платя на продавачката и тя ще ти го даде. Ще го вземеш от нея, а не от мен. Аз няма да го докосна дори — добави Хедър, въодушевена от идеята си.

Младата жена се двоумеше. Очевидно силно желаше да притежава плата:

— Ти никога ли не си ли го пипала? — запита тя недоверчиво.

— Никога. Кълна се в моята вица — каза Хедър, използвайки израза, който често бе чувала от Бранко. Означаваше „Кълна се в родословното си дърво“. Той винаги го употребяваше, когато искаше да я убеди в правотата си.

— Ти плати на жената и тя ще ми даде плата. Тогава ще ти кажа каквото знам. Но има условия.

В момента Хедър бе готова едва ли не на всичко.

— Марта! — извика тя продавачката от съседния щанд. — Моля те, обслужи тази клиентка, щом се освободиш. — После се обърна към циганката: — Колко ти трябва?

— Два метра.

— Дай й три метра, Марта!

Марта кимна. На лицето й бе изписано любопитство.

— Аз имам нужда само от два — рече на управителя.

— Но с три би могла да ушиеш нещо за децата.

Младата жена не промълви нито дума, но Хедър знаеше, че се чувства поласкана.

— Ако ти дам сведенията — прошепна тя, — не трябва да казваш на Замура.

— Защо?

— Защото Замура смята, че ще създадеш неприятности.

— Не се безпокой. Искам само младежът да се върне при баща си.

— Никаква полиция!

— Ние също не желаем полицията да се намесва. Иначе щяхме да се обърнем първо към тях.

— А ти защо си загрижена?

— Аз съм причината да избяга от дома.

— Защото неговият дад ти даде гривната?

— Не, даде ми я младежът, а аз му казах, че не мога да я приема.

— Защото си хвърлила око на неговия дад?

Въпросът я завари неподготвена. Навярно Замура е клюкарствала с внучката си, след като Хедър си бе тръгнала от чайната. Сигурно гривната е предизвикала множество предположения.

— Аз съм учителката на Бранко по английски език. Той учеше упорито, за да издържи теста за получаване на гражданство. С баща му се страхуваме, че ще изпадне в беда и ще бъде върнат в Югославия. Баща му го обича много и иска той да остане тук.

Докато говореха, Марта премери и отрязва плата. Прибави две макари с подходящ конец, опакова всичко в найлонов плик и го подаде на циганката.

— Първо плати на продавачката — напомни ѝ младата жена за сделката.

Хедър кимна и плати с чековата си книжка.

— А сега ще ми помогнеш ли? — обърна се тя към циганката.

— Има лагер близо до Кларк Форк.

— Искаш да кажеш на езерото Пенд Орей? — запита тя развълнувано.

— Точно там.

— Има ли други лагери?

— Има още един, но не зная името. Той е на реката. Първо трябва да стигнеш до езеро.

— Кое езеро? Помисли добре. Пенд Орей? Хайдън? Прийст? Къор Д'Ален?

— Мисля езерото с френското име.

— Пенд Орей е френско име. А също и Къор Д'Ален.

— Имаше нещо общо със сърце.

— Къор Д'Ален!

— Може би. — Тя безразлично сви рамене. Хедър си спомни двете реки, които се вливаха в езерото. От много години не бе плавала с лодка по тези места.

— Знаеш ли името на реката?

— Не мога да ти кажа повече. Сега трябва да вървя. Запомни. Ти няма да издадеш на Замура.

— Обещавам! — тържествено рече Хедър. — Ще бъде наша тайна. Благодаря ти. Нямах представа колко е важно за мен.

Следващия път, когато дойдеш в магазина, избери каквото желаш и ще го получиш. От продавачката, разбира се.

Циганката не се засмя, но в черните ѝ очи се прокрадна топло приятелско чувство.

— Първо го намери — рече тя.

— Преди да тръгнеш, ще ми кажеш ли името си?

— Казвам се Зара.

— Прекрасно име. Аз съм Хедър и се надявам, че ще се видим отново.

Циганката кимна леко и излезе от магазина. Ярките ѝ дрехи и обичайните цигански украшения привлякоха вниманието на купувачите и те проследиха с поглед младата красавица.

— Защо беше всичко това, Хедър? — запита Марта, след като циганката излезе.

— Дълго е за разказване. Ще ти обясня някой ден. Благодаря ти за сътрудничеството.

В приповдигнато настроение Хедър надникна при баща си, но той говореше по телефона. Тя му изпрати въздушна целувка и излезе.

След като направи някои покупки за утрешното празненство, Хедър се отпрати с джипа към къщата на Джей и Шели в Саут Манито. Тъй като бе запален лодкар, Джей имаше фантастична колекция от хидрографски карти на северозападното крайбрежие. Хедър искаше да ги заеме за няколко дни.

Шели и Джей я посрещнаха сърдечно и я поканиха да остане за вечеря. Докато Шели нареждаше масата, Джей отиде да потърси картите, а на Хедър преотстъпиха честта да приспи Стейси.

Малко по-късно, когато седнаха около масата, Джей запита за Бранко. Хедър им съобщи най-важните факти, спомена за разговора с младата циганка, но отклони въпросите на Джей за Ник Антонович.

След вечеря разгънаха картите на масата. Джей показва множество удобни места за лагеруване и ги очерта с химикалка.

Когато старият часовник удари девет, Хедър изведнъж осъзна, че е станало късно и трябва да се прибира. След като благодари на Шели за вкусната вечеря, тя я целуна и забърза към колата. Джей я последва с картите в ръце. Тя се досещаше, че възнамерява да ѝ досажда с намеци за бащата на Бранко.

Хедър не смееше да говори за него. Още не можеше да определи чувствата си към Ник Антонович.

През целия следващ ден, макар че не остана сама нито за миг, мисълта за него я преследваше неотстъпно. Тя с вълнение очакваше вечерната среща.

Като прехвърли целия си гардероб, Хедър се спря на копринена, синя рокля. Дрехата очертаваше стройната ѝ фигура, а тя искаше да изглежда добре тази вечер.

Помогна на майка си да приготви пунша за тържеството, а после дълго време стоя под душа и се наслаждава на топлите успокоителни струи. После разреса косата си и я разпусна по раменете. Към пет часа бе готова. През цялото време рубините около китката ѝ проблясваха като пламъчета и сякаш предвещаваха вълнуващи и загадъчни преживявания.

Тя внимателно подреди в сака покупките за празненството и предупреди, че вероятно ще се върне след единайсет.

Час по-късно Хедър паркира джипа на празния паркинг и забърза към училището с чанта в ръка. Върна се втори път за украшенията и подаръка — одеялце за бебето на Ченг. В това време на паркинга до джипа меко спря сребрист мерцедес. След миг Ник Антонович се появи със сак в ръка. Снежнобялата му риза и джинсите подчертаваха добре сложената му фигура. Очите им се срещнаха в мълчалив поздрав и сърцето на Хедър се разтуптя. Погледът му бавно се плъзна от косата ѝ към дългите стройни крака.

— Нека ти помогна — промълви той накрая и взе пакетите от ръцете ѝ.

— Благодаря. — Хедър се обърна за навитите на руло карти. Ръката ѝ трепереше. — Както разбирам, няма вести от Бранко.

Той безмълвно поклати глава. Влязоха в училището и се отправиха по коридора към класната стая.

Щом влязоха, той извади от сака два сандвича с телешко печено и купа със салата. Стаята се изпълни с приятен свеж аромат.

— Сякаш е потънал вдън земя — наруши тишината той. — В дъскорезницата от време на време работи един циганин. Той ми каза, че Бранко обичал да ходи в Кларк Форк, където лагерували група цигани. Отидох с колата сутринта, но от тях нямаше и следа. Познат рибар ми съобщи, че службата за охрана на парка ги принудила да се

преместят. Все едно да търсиш игла в купа сено. Щом Бранко досега не е позвънил, чудя се дали все още е в района.

— Не зная как да те убедя, че казвам истината — бавно рече тя. — Защо бих те излъгала? И аз като теб искам Бранко да се върне. Дори разпитах една циганка в града и тя ми каза къде можем да проверим.

— Как успя да я убедиш не само да говори с тебе, но и да ти даде подобни сведения? Та ти си гаджа!

— Според Замура съм ханамика заради гривната, която нося. Това е главната причина Зара да ми даде сведенията. — Тя стъпи на един стол и започна да окачва гирляндите на тавана.

— Има ли друга причина?

— Парче червен сатен от магазина на баща ми.

— Бива те в пазарлъка. Може би имаш нещо циганско, макар че е трудно да се предположи за руса жена. Нека ти помогна.

Той се качи на стола до нея и когато гърдите му неволно докоснаха рамото ѝ, по тялото ѝ премина приятна тръпка.

Раздразнена, че допирът не му направи никакво впечатление, Хедър слезе и започна да подрежда чаши и салфетки за пунша. Той закачи всички гирлянди и слезе от стола.

— Моят брат Джей ми зае хидрографските си карти на района Кьор Д'Ален. — Тя кимна към хартиеното руло. — Защо не ги погледнеш, докато подрежда? Може би Бранко е при циганите, които лагеруват край реките Сент Джоу или Кьор Д'Ален. Ако не ме лъже паметта, там има много уединени места.

Тя усети напрежението, с което той извади картите и ги разгъна на един от чиновете. След няколко минути вдигна глава. Дори от разстояние тя забеляза, че сивите му очи са потъмнели от вълнение.

— Мисля, че циганката ти е казала истината. Имам чувството, че, ако Бранко е все още в района, трябва да е там. В землището на дядо близо до Скафия Лока, планинска местност в Словения, минава подобна река. Дядо бе добър човек и позволяваше на циганите да разполагат своите табори където искат. Бранко е прекарал по-голямата част от живота си по бреговете на реката. — Той говореше унесено, сякаш бе нейде далеч.

— Така ли срещна майката на Бранко?

— Да. — Тонът му изведнъж стана рязък. Може би от скръб, предположи Хедър. — Прекарвах ваканциите при дядо и циганите ме

привличаха. Особено ме бе заинтригувала красива млада жена, на име Ибра. Лятото, когато навърших деветнайсет, останах при дядо шест месеца и работех при него в дъскорезницата. Той знаеше, че съм влюбен в Ибра и че няколко нощи не бях спал вкъщи.

Хедър искаше да узнае повече за живота на Ник в Югославия, но беше поразена от интимните картини, които въображението ѝ рисуваше. Почувства едновременно облекчение и разочарование, когато Ник смени темата и предложи да хапнат преди идването на учениците. Той ѝ подаде сандвич и чиния картофена салата, пригответи и за себе си и седна срещу нея. Хранеше се с апетит, а Хедър само чоплеше сандвича си, макар да бе изключително вкусен.

След няколко минути Ник вдигна глава и я прикова с поглед.

— Възнамерявам да търся Бранко през уикенда. Налага се да дойдеш с мен.

Хедър стисна вилицата.

— Защо?

— Повярвах ти, че все още нямаш вест от Бранко. Но ако наистина си загрижена за благополучието му, трябва да приемеш предложението ми. Така ще използваме предимството, че познаваш местността. А ако намерим Бранко, ще имам нужда от твоята помощ. Той може да откаже да говори с мен, но не допускам да те отблъсне, докато носиш гривната на Ибра. Ти би могла да поговориш с него и да го убедиш да се върне.

— Господин Антонович...

— Ник!

— Добре. Ник! — Тя почти извика. — Искам да намеря Бранко не по-малко от теб, не само за да сваля гривната, а защото наистина съм загрижена за него. Но по начина, по който избяга от къщата ти, много се съмнявам, че ще иска да говори и с мен.

Всъщност Хедър не искаше да признае, дори пред себе си, че силното ѝ влечение към Ник правеше пътуването невъзможно.

— Ще преодоляваме трудностите една по една. След като го открием, трябва да намерим път към сърцето му — продължи той спокойно. — Така ще докажеш, че не съм бил прав.

Той удари право в целта! Уморена от подозренията му, тя бутна храната настрана, твърдо решена да приеме предизвикателството.

— Добре. Кога тръгваме?

— В събота сутринта — рече той и очите му проблеснаха победоносно.

— Реките тук на много места са плитки. Ще докарам семейния катер за водни ски. Той е с полуплоско дъно и лесно се управлява.

Ник се намръщи, по лицето му премина сянка.

— Може би наистина съм сгрешил, че си идвала и по-рано у дома. Щеше да знаеш, че имам катер за ски. Той е идеален за търсенето, което ще предприемем.

— Ето откъде се е научил да кара водни ски!

— Какво имаш предвид?

— Значи Бранко не ти е казал за разходката с класа. Преди няколко седмици карахме водни ски. Той бе сензационен на излета и удиви всички, включително и родителите ми, с майсторството си. Но така и не каза откъде се е научил.

— Едни от най-хубавите ми преживявания с Бранко са, когато карахме водни ски. Но той никога не признава, че съм го научил на нещо.

— Мисля, че в случая по-скоро искаше да изглежда като герой. Юношите често смятат, че знаят всичко. Той не искаше да разберат, че майсторството му се дължи на предишни тренировки.

— Бих искал да вярвам, че е така — промълви Ник. Изведнъж лицето му помръкна и видимо се състари. — Но въпросът е, че той не желае вече да живее при мен. Ти също го разбра в неделя.

— Има ли Бранко навик да решава проблемите си с физическо насилие?

— Да, струва ми се. Трябва да призная, че често прибегва до силата.

— Защо?

— Бранко така и не бе приет от племето, защото е пошрат — полуциганин.

— За първи път чувам тази дума.

— Майка му имала силно влияние над него и му забранила да споменава, че е само наполовина циганин. С други думи, чужд човек. Един от ромите, който искал да се ожени за Ибра, непрекъснато я измъчвал заради неизвестния баща на Бранко. Колкото повече тя го отблъсквала, толкова по-лошо се отнасял той със сина й. Бранко

трябвало да се бори за място в живота, когато става известно, че неговият баща съм аз, един гаджа.

— Отвратително — промълви тя. — Не си ли могъл да направиш нещо?

Ник я погледна озадачен.

— Не зная какво ти е казал Бранко, но от осемнайсет години живея на Прийст Лейк, без да имам и най-малката представа, че съм баща. Едва миналата година, когато майката на Бранко разбрала, че умира, съобщила на него и на дядо ми тайната.

— Какво?

— След смъртта ѝ дядо поел грижите за Бранко, но и неговото здраве бързо се влошило и тогава ме извика с писмо. Пристигнах в Любляна навреме, за да го погребя. Тогава се срещнах за пръв път със сина си.

Хедър почувства как кръвта се отдръпва от лицето ѝ. Ник бе живял всичките тези години, без да знае за съществуването на сина си. Това обяснява толкова много...

— Нямах понятие — промълви тя. — Не подозирах дори. Бранко ми каза само, че майка му и прадядо му са починали, а ти от мъка си го заставил да дойде в Америка и да остане тук. Той каза... — Тя млъкна, като видя как лицето му помръкна.

— Какво каза? — Гласът му бе заплашително тих. — Бих искал да чуя и останалото.

— Ами... Не е важно.

— За мен е важно.

— Той ми каза, че не те обича, защото непрекъснато си ядосан заради нейната смърт. Ник, той никога не е твърдял, че сте дошли заедно от Югославия. Моите заключения бяха погрешни, защото не разполагах с информация. Госпожа Уд също не ми каза, че отдавна живееш тук. Налагаше се да правя изводи от оскъдните сведения, които се изплъзваха от Бранко.

Ник приближи и Хедър почувства топлината, която се излъчваше от тялото му.

— Тогава по-добре да чуеш и останалото. Когато Ибра разбрала, че болестта ѝ е неизлечима и я очаква смърт, започнала да се бои за Бранко. Вече нямало кой да го защити от зле настроения към него мъж. Отчаяна, тя потърсила помощта на дядо ми.

— Слава богу, че поне това е сторила!

— Извинете, госпожице Мартин! Къде да оставя сладките? — прозвуча мелодичен женски глас.

Хедър бе така погълната от разговора, че съвсем беше забравила за предстоящото празненство. Колкото повече научаваше за Антонович, толкова повече искаше да знае, макар че споменаването на Ибра ѝ причиняваше болка.

Тя стана и поздрави новодошлата.

— Заповядайте, госпожо Гутиерес. Оставете сладките ето там. — Хедър посочи масата, която бе застлала с празнична покривка. — Как сте?

— Добре. — Чернокосата жена се усмихна и изгледа с любопитство Ник. — Сега ще донеса моя подарък. — Тя остави сладките и излезе.

Хедър се обърна към бащата на Бранко, който събираше остатъците от вечерята им:

— Ти си добре дошъл на празненството. Ще имаш възможност да се запознаеш и с другите ученици.

Той поклати глава.

— Ако Бранко случайно реши да дойде, колата ми на паркинга ще го изплаши. А и се съмнявам, че ще му бъде приятно да разговаря с когото и да било от нас пред публика. Във всеки случай, не искам да те отвличам от изненадата, която готвите за господин Ченг.

Хедър не посмя да признае, че едва ли би могла да се съсредоточи върху празненството.

— Защо не вземеш картите? — предложи тя. — Ще имаш време да ги прегледаш до събота. — Без да дочака отговор, тя ги нави на руло и му ги подаде, като се надяваше да не е забелязал колко силно треперят ръцете ѝ.

Ник не откъсваше поглед от нея. Очите му сякаш излъчваха топлина, която обгърна цялото ѝ тяло.

— Ще ти се обадя, за да се уговорим за часа. Внимавай като шофираш на връщане. Съобщиха, че се очаква буря.

— Ще бъде добре дошла след продължителната суша — отвърна тя, като се опитваше гласът ѝ да прозвучи небрежно. — Ако Бранко се появи, ще ти позвъня веднага.

— Сигурен съм, че Бранко няма да дойде. Ако трябва да бъда искрен, загрижен съм за нещо много по-сериозно.

— Какво?

Той погледна гривната, после бавно вдигна глава и се взря в очите ѝ.

— Бил съм на мястото на Бранко и разбирам отлично чувствата му. Може би той никога няма да се съвземе след твоя отказ.

ШЕСТА ГЛАВА

Хедър се облегна на чина. Какво каза той? Бе стигнал до заключението, че щом Ибра го преследва все още в съня му, и Бранко ще бъде жертва на същата съдба? Как може да сравни своята любовна драма с юношеското увлечение на Бранко?

Тя чу Ник да говори с госпожа Гутиерес, но не разбра за какво става дума. В мислите ѝ бе образът на циганката, завинаги обсебила сърцето му.

Изведнъж вълнението за предстоящото съвместно издирване на Бранко се изпари и Хедър почувства душевна празнота. За щастие учениците започнаха да пристигат един по един с подаръци и сладкиши и не ѝ позволиха да изпадне в униние.

Всички забелязаха отсъствието на Бранко и тя набързо съчини извинението, че не се чувствал добре. Потънала в мисли едва не пропусна влизането на Ченг. Неговото радостно смущение от оказаната чест поразведри настроението ѝ.

Към осем и половина, след като всички подаръци бяха отворени, господин Ченг благодари и обеща да доведе семейството си в училище, за да видят малкия му син. Стаята постепенно се изпразни и Хедър се зае да почисти и подреди. Малко преди девет бе привършила и излезе от училището.

Лъхна я мирис на дъжд. Заплашително надвисналите облаци ѝ напомниха за предупреждението на Ник. Хедър потегли към Спокейн и стигна за рекордно време, изпреварвайки пороя.

Джей и Шели бяха вкъщи, когато тя пристигна. Цялото семейство очакваше с любопитство да им разкаже за срещата си с Ник. Но Хедър бе твърде разстроена и се ограничи с плана за съботното пътуване до езерото Кьор Д'Ален. Благодарни на Джей за картите от името на Ник и като се престори на уморена им пожела лека нощ.

Джей я последва в коридора.

— Хез, какво има? Да не си болна?

— Не. Празненството ме измори повече, отколкото предполагах.

— Не ти вярвам. — Той се взря в лицето ѝ. — Нещо ми подсказва, че унието ти е свързано с бащата на Бранко. Искаш ли да поговорим?

— Няма какво да ти кажа — отвърна тя и започна да разресва косата си.

— Можеш да излъжеш всеки, но не и мен. Засегнал ли те е с нещо?

Хедър остави четката на тоалетната масичка и се обърна към Джей.

— Допускам, че си подозрителен, защото ти наговорих за него какво ли не. — Тя пое дълбоко въздух. — Истината е, че Ник не е толкова чудовище, за каквото го представих. Бих казала, че опитва да се справи с неразрешим проблем.

— Бранко е... доста своенравен, но трябва да призная, че ми харесва.

— Всеки го харесва, когато го опознае — рече тя и някак неусетно започна да разказва. — След всичко, което чух, ми е трудно да си представя как Ник и Бранко ще намерят общ език. Тъй като вече зная повече за възпитанието му, бих казала, че Ник посреща със забележително самообладание неговата дързост.

— Навярно неведнъж се е сблъсквал с необузданото поведение на сина си. Вярваш ли, че Бранко ще се върне?

— Не зная. Дълбоко в себе си се надявам, че Бранко има добри чувства към баща си, най-малкото защото е обичал майка му. След разговора с Ник съм убедена, че споменът за нея все още е жив в сърцето му.

Джей я изгледа изпитателно.

— Защо не са се оженили?

— Не зная — прошепна тя.

— Може би там се корени озлоблението на Бранко. Та неговият баща никога не се е оженил за майка му и не е живял с племето. Може би презира Ник и мисли, че той само е използвал майка му, защото я е смятал за недостойна да се омъжи за него заради циганския ѝ произход. Ако случаят е такъв, става ясно защо е враждебно настроен към баща си и не желае да живее при него. А също така обяснява и историята със сватбената гривна.

— И какво е обяснението? — запита тя недоверчиво.

— Искал е да шокира баща си. Може би дори умишлено не е отишъл на работа, защото е знаел, че Ник ще се върне да го потърси. И ще те види с гривната, която е подарил на майка му. Може би така е искал да нарани баща си. Ти сама каза, че Бранко е направил всичко възможно, за да те примами в къщата.

Хедър гледаше изумена брат си.

— Сценарият ти е доста убедителен, но ако бе видял Бранко, когато баща му го хвана на местопрестъплението.

— Не е трудно да се обясни. Както ти ми каза, Бранко е все още юноша и е влюбен в теб, Хез. Чувства, че несправедливо те намесва в отношенията с баща си и затова е реагирал така. А после се е посъвзел и е събрал достатъчно кураж да го удари и унижи в твое присъствие.

Всичко, което казваше Джей, бе вероятно, но твърде странно.

— Ако се окажеш прав, Ник и Бранко едва ли някога ще разрешат проблемите си. Ник ме дразни с прибързаните си заключения, но залагам живота си, че той обича своя син.

— Доста смело изявление. Предай му, че ако има нужда от повече хора при издирването на Бранко, Шели и аз сме на негово разположение.

— Благодаря, Джей. — Тя го прегърна сърдечно.

Независимо от трополенето на дъжда, Хедър заспа веднага щом легна и отвори очи едва когато будилникът иззвъня в шест и половина на следващата сутрин.

Тя се втурна под душа и за миг се приготви за училище. Родителите ѝ настояваха да закуси, но тя ги целуна набързо, грабна чантата си и тръгна.

Бурята бе преминала и въздухът бе свеж и приятен. Хедър се молеше хубавото време да продължи и през уикенда. Мисълта, че ще прекара целия ден с Ник отново я изпълни с вълнение. Каква ирония на съдбата. Първият мъж, предизвикал такива силни чувства у нея, беше недостижим.

С усилие на волята Хедър отпъди Ник от мислите си и се залови за работа. На обяд отиде с колеги до близкото кафене за лека закуска. Като се върна секретарката ѝ предаде, че са я търсили по телефона и ѝ подаде бележка.

Щом видя името на Ник, сърцето ѝ бясно заби. Номерът бе извънградски и тя трябваше да позвъни за негова сметка. Може би

Бранко се бе върнал?

За да не бъде смуцавана по време на разговора, Хедър отиде в кабинета на заместник-директора и докато чакаше да я свържат, започна да измисля историята на гривната, украсявала някога ръката на Ибра.

— На телефона е Ник Антонович. Хедър! Радвам се, че се свързах с теб, преди да е станало твърде късно.

— Защо? Да не би Бранко да се е върнал?

— Не. Аз съм в Луистън за Фестивала на гората. Тази е единствената възможност да се договорим, ако ще започнем търсенето утре сутринта. Можеш ли да ме чакаш на кея на Кьор Д'Ален в седем сутринта или е твърде рано?

— Седем е добре.

— Мислех да те взема от дома ти, но днес след вечеря ще има събрание на фирмите в дървообработващия отрасъл. Записан съм за изказване, тъй като ще се обсъждат важни екологични проблеми. Събранието вероятно ще свърши късно. Смятам да прекарам нощта тук и призори да тръгна за Кьор Д'Ален.

— Аз ще взема хладилен сак, тъй че няма да спираме за храна.

— Не е необходимо. Аз те помолих да ме придружиш и храната е моя грижа.

— Смятай, че го правя заради Бранко. — Тя спомена момчето, защото искаше да убеди и себе си. Ник не бива дори да подозира за чувствата ѝ.

Последва дълго мълчание.

— Ник?

— Вземи си топли дрехи. Слушах прогнозата. В неделя може да вали. А сега трябва да вървя. Ще се видим в седем часа. — Телефонът щракна, преди тя да отговори.

Хедър погледна слушалката в ръката си, удивена от реакцията на Ник. Сякаш само споменаването на Бранко го извади от равновесие. Към всичко това се прибави и внезапната мисъл, че на вечерята Ник ще бъде с друга жена. Не ѝ се връщаше в клас.

Два часа по-късно Хедър си тръгна от училището и се отби в супермаркета. Мина и през любимата си френска хлебарница и купи няколко хлебчета с шунка. Щяха да бъдат вкусна закуска за следващия ден.

У дома, за радост на майка си, Хедър се залови с вечерята. Свари макарони за гарнитура и изпържи достатъчно пилешко както за вечерята, така и за утрешния ден. Пригответи също шоколадови бисквити и плодова салата — любимия десерт на баща ѝ и брат ѝ.

Около десет Хедър си легна, но спа лошо и се буди няколко пъти от страх да не пропусне часа. В пет реши да стане. След душа сплете косата си в стегната плитка, закуси набързо и излезе.

В шест без четвърт вече пътуваше към Къор Д'Ален, облечена в джинси и бяла памучна фланелка върху банския костюм. Многогодишният опит я бе научил да отива на езерото готова за всякакви случайности.

Небето бе покрито с облаци, но все още бе твърде рано да се правят прогнози. Тя навлезе в района на езерото сред палатки, коли и ремаркета за лодки. Ник я чакаше в кабината на форд пикап с емблемата на „Каниксу Ламбър“. Зад пикапа се виждаше зелено-бял фибърформ с полуплоско дъно, идеалната лодка за изследване на непознати места. Бе с навито покривало, което лесно можеше да се спусне при силно слънце.

Ник слезе от колата и тръгна към нея. Бе облечен в тъмносин анцуг и черна фланелка, които подчертаваха внушителната му фигура. Тъмната му коса бе все още влажна от душа и леко къдрава на челото. На брадичката имаше малък белег от сутрешното бръснене.

— Подранила си — промърмори той с дълбокия си глас и се облегна на прозореца на колата. Сивите облаци, сякаш се отразяваха в очите му. Той оглеждаше нежния овал на лицето ѝ, сякаш търсеше нещо.

— Ти също — промълви Хедър накрая. Изпитателният му поглед я смущаваше. Едва доловимия аромат на парфюм и крем за бръснене, заедно с естествения мирис на кожата му я опияниха. Едва съдържа порива си да докосне с устни леката извивка на челюстта му. А после устните му... — Откога чакаш?

— Най-много пет минути. — Кратките му отговори само увеличаваха напрежението помежду им.

— Би ли извадил хладилната чанта от багажника. Аз ще пренеса другия сак и можем да тръгваме.

Той не помръдна от вратата.

— Ако не успеем до вечерта, съгласна ли си да прекараме нощта в лодката и да продължим търсенето утре? Донесъл съм храна и спални принадлежности.

Може би въпросът бе обикновен, но Хедър долови настоятелна молба. И наистина, претърсването на двете реки и къмпингите по брега на езерото щяха да отнемат време, може би повече от един ден.

Естествено Хедър бе оставала на къмпинг с други мъже. Но бащата на Бранко не бе от онези повърхностни нейни приятели — младежи, които обичаха забавленията, с удоволствие се състезаваха през деня с нея и не бяха заплаха за душевния ѝ покой. Сега само мисълта за Ник я изпълваше с такъв копнеж, че сърцето ѝ бясно се разтуптяваше. Струваше ѝ се, че една нощ с него, усамотени в лодката сред гъстата гора, ще промени безвъзвратно живота ѝ.

— Предложението ми беше необмислено. Извинявай — рече той безизразно, отвори багажника на джипа и взе двата сака.

— Ник? — Хедър слезе от колата и забърза към него. — Поколебах се, защото семейството на снаха ми се събира утре, за да отпразнува годиша на другата си дъщеря Синди. Трябваше да помагам, но ще позвъня и ще се извиня.

— Не бих искал заради мен да отсъстваш от семейното празненство.

— Ник, те не са мои роднини, а на Джей. Освен това зная, че една от причините да ме поканят, е братът на годеника. — Тя се усмихна кисело. — Той е завършил медицина и желанието на всички е да ни запознаят. Всяко извинение е добре дошло, за да се измъкна по най-добрия начин от положението. Предпочитам сама да избирам компанията си.

Като по чудо на лицето му грейна усмивка и в сивите очи проблеснаха весели пламъчета.

— В такъв случай ей там има телефонна будка.

— Ще позвъня на майка ми и ще ѝ обясня. Тя знае колко е важно за нас да открием Бранко и ще ме извини пред родителите на снаха ми.

Докато Хедър разговаряше, Ник пренесе багажа в лодката и спусна ремаркетото към водата. Уверените му движения издаваха сръчност и опит. Тя заключи колата, свали джинсите и се затича към рампата. Бързо хвърли чантата си в лодката и нагази във водата, за да

направлява ремаркетото. След това се покатери на борда, махна с ръка и запали мотора.

Ник ѝ обясни със знаци, че ще паркира пикапа и ще я чака на кея. Те се разбираха почти без думи, сякаш стотици пъти бяха излизали заедно. С Ник всичко беше естествено, сякаш се познаваха от години, а не само от седмица. Преди време Джей бе казал същото за Шели след първата им среща.

Обезпокоена от хода на мислите си, Хедър бавно подкара лодката към кея, като не изпускаше от поглед Ник, който слезе от пикапа и бързо се насочи към нея. С всяка негова стъпка, сърцето ѝ сякаш учестяваше ритъма си.

Преди да усети, Ник беше в лодката и я отблъсна от брега. Застана зад нея, докато тя маневрираше между изходните шамандури.

Без да изпуска кормилото, Хедър се обърна към него, за да попита къде е сложил картите и смаяна замря. Погледът му унесено се плъзгаше от бедрата ѝ към очертаните от мократа фланелка гърди и топлината, която струеше от очите му сякаш прогаряше кожата ѝ. Краката ѝ се подкосиха.

Тя с усилие извърна глава към водната шир пред нея. За първи път в живота си едва не изгуби контрол над лодката. Още няколко секунди и щяха да заседнат в пясъчните плитчини.

Докато идваше на себе си, съсредоточена върху обозначенията на пътя, той седна на съседната седалка и скръсти ръце. Близостта му я плашеше и привличаше.

— Бранко няма никакъв шанс да те спечели, нали? — Дрезгавият глас пресуши гърлото ѝ и тя не можа да произнесе нито дума, дори ако от това зависеше животът ѝ.

СЕДМА ГЛАВА

Ник отвори щипците на прозорците върху покривалото и в кабината нахлу свеж въздух.

— Искам да ми обясниш — рече той и прекъсна напрегнатата тишина — какво правеше у дома в деня, когато ви заварих с Бранко?

За миг гласът му стана студен и далечен и тя леко потрепери.

— Мислех, че ще присъствам на цигански празник. Той спомена нещо за Деня на Свети Георги и ме покани в три часа. Обикновено се старая да посещавам традиционните празници на учениците си. Така научавам повече за тях и успявам да ги разбера по-добре.

Ник тихо изруга.

— Денят на Свети Георги се празнува на шести май. Синът ми няма никакви скрупули, когато си е наумил, че трябва да постигне нещо!

— Имаш право. — Тя отново си спомни предупреждението на Джей, когато я изпращаше в неделя. — Озовах се у вас, нетърпелива да се запозная с родителите му. Смятах, че е пристигнал заедно с тях от Югославия и може би те изобщо не говорят английски език. Исках да ги предразположа с няколкото цигански думи, които знаех, и да похваля прекрасния им син. И в случай, че нямаха пари, имах намерение да помоля училищната управа за резервния фонд, за да могат и те да идват на училище.

— А вместо това се натъкна на мен. — Очите им се срещнаха. В неговите се четеше настоятелен въпрос. — Изключи мотора за минута, Хедър.

Колкото и изненадваща да беше молбата му, тя я изпълни. Бяха все още в езерото и следваха курс към устието на река Кьор Д'Ален.

— Погледни ме! — заповяда той.

Хедър нервно се извърна към него. Ръката ѝ лежеше на кормилото.

— Какво има?

Той я гледаше изпитателно.

— Преди да продължим, трябва да зная нещо. И искам да бъдеш съвсем искрена, защото отговорът ти засяга всички нас.

— Нас? — Тя поклати глава. — Не разбирам.

— Теб, мен и Бранко.

Какво ли има предвид, зачуди се тя.

— А ще ми повярваш ли? — запита, задържайки погледа му.

Той прокара пръсти през косата си. Изражението му бе непроницаемо.

— Ако допусках, че лъжеш, сега нямаше да сме заедно. При нормални обстоятелства никога не бих ти задал този въпрос. Но тъй като Бранко също е замесен, трябва на всяка цена да зная истината, в случай че го намерим днес. От твоя отговор зависи какво ще му кажа.

— Какво искаш да ме попиташ? — Въпросът му вече я плашеше.

Очите му се впиха в нейните.

— През последните шест месеца си виждала сина ми поне два пъти в седмицата. Възможно е да си влюбена в него, но да не искаш да признаеш заради разликата в годините... И защото е циганин. Има ли Бранко причини да вярва, че ще откликнеш на любовта му? Изглежда е бил достатъчно уверен, за да ти подари сватбената гривна?

— Не! — отсече твърдо Хедър. — Бранко няма никакви основания да вярва, че споделям чувствата му.

Отговорът затрептя между двамата като опъната струна. В дълбините на неговите очи блеснаха искри.

— Но той не ти е безразличен?

— Привързана съм към него — призна тя, поглеждайки гривната. — Той е чаровен и интелигентен, и може би ще ти прозвучи нелепо, но когато ми съобщи за неотдавнашната смърт на своя папо и на майка си, почувствах силно желание да го прилаская и да изтрия сълзите му. Мисля, че е нещо като майчински комплекс.

— Майчински комплекс! — промълви той, сякаш на себе си. На лицето му бе изписано недоверие.

Хедър потърка слепоочието си.

— Зная, че звучи странно, особено защото не съм достатъчно възрастна, за да имам син на неговите години. — А и никога не бих могла да имам, болезнено я прониза жестоката истина. С дълбока въздишка продължи: — Въпросът е, че никога не съм била влюбена в Бранко. Моля те, не ме сравнявай с Ибра и вашата любов!

— И през ум не ми е минало. Двете сте твърде различни.

Хедър сведе глава, поразена от думите му. Какво искаше да каже? Дали думите му утвърждаваха подозрението ѝ, че след Ибра не би могъл да обикне друга жена? Може би Бранко е прав и баща му все още скърби за нейната смърт, въпреки годините на раздяла?

Близостта на Ник я смущаваше. Трябваше да каже нещо, каквото и да е, за да разсее нарастващото помежду им напрежение.

— Бранко е бил истински привързан към дядо ти — осмели се да произнесе тя. — А той трябва да е бил забележителен човек щом е откликнал на молбата на Ибра и е прибрал сина ти.

— Както ти казах по-рано, той бе добър с циганите и знаеше за увлечението ми към Ибра. Тъй като за нищо на света не би избягал от отговорност, направи за Бранко всичко, което беше по силите му. Най-много съжалявам, че ме извика твърде късно.

— Как мислиш, защо не ти е съобщил по-рано?

— Дядо ми знаеше, че тук, в Щатите, започнах нов живот — рече той с въздишка. — А е бил уверен, че Бранко няма да бъде щастлив далеч от племето, макар да са се отнасяли с него като с чужденец. На Бранко му допаднал живота при дядо ми и той истински се привързал към стареца, чието последно желание бе да се запозная със сина си и да го обичам. Естествено и аз исках същото и затова го доведох в Айдахо. Смятах, че новата обстановка ще му помогне да свикне със загубата на майка си.

На Хедър не ѝ се слушаше за Ибра. Но някаква сила я накара да запита:

— Защо не остана в Югославия и не се ожени за нея?

Той направи гримаса.

— Аз съм гаджог не забравяй. Не бях нужен на племето. А и тя бе по-възрастна от мен, може би на твоите години. Освен това беше жена на влиятелен племенен старейшина. Той я купил с гривната, която носиш на ръката си.

Ето откъде е дошла гривната! Хедър изпита облекчение, че Ник няма нищо общо с накита.

— Какво се е случило със съпруга ѝ?

— Никой не знае със сигурност. Той умря неочаквано, оставяйки след себе си вдовица с достатъчно власт сред племето. Тя обаче не тъгуваше за него, защото никога не го бе обичала и дори не го бе

срещала до деня на сватбата. Аз не бих могъл да заема неговото място или да ѝ стана съпруг, защото щях да наруша всички закони на ромите.

— А тя защо не напусна племето, за да се омъжи за теб?

— Вдовицата на баро манурш не напуска ромите, за да се омъжи за стрейне, защото аз бях такъв, чужденец, натрапник! Ромите се женят само помежду си, за да се запази единството и да се осигури чистотата на расата. Тя никога не би снела брачната гривна заради мен.

Трепетът в гласа му подсказваше, че Ник Антонович бе преживял трагична любов през най-чувствителния период на живота си. Едва сега Хедър разбра защо никоя друга жена не бе заела мястото на Ибра. Любовната драма бе оставила върху живота му отпечатък, който нито той, нито циганката са могли да предвидят.

Ибра също е обичала Ник и затова е отхвърлила предложението на другия. А той за отмъщение е измъчвал Бранко. Но защо младежът не можеше да заживее със собствения си баща?

Хедър така бе потънала в мислите си, че не забеляза големия пътнически кораб насреща. Преди да разбере какво става, вълната подхвърли лодката и тя се озова в силните ръце на Ник. И съвсем не ѝ се искаше да се отдели от него, но той я изправи на крака и започна да сваля покривалото на кабината.

— Ще... ще направя нещо за ядене — промълви Хедър и се отправи към кърмата. Изглежда инцидентът не му направи впечатление. Тя извади кутията с чиниите за еднократна употреба и приборите. Искаше да спечели време, за да се успокои.

Ник разгъна една от картите пред кормилото. Хедър донесе две чинии и няколко кутии плодов сок.

Щом се настани до него, той превключи на ниска скорост и лодката бавно се понесе по гладката водна повърхност.

Докато се хранеха, Ник оглеждаше с бинокъл бреговата линия, за да открие някаква следа от цигански лагер сред еловите дървета. Изведнъж забеляза палатки, но когато приближиха, се оказа група бойскаути.

След като отминаха около десетина места за къмпинги, достигнаха устието на река Кьор Д'Ален. Привършиха обяда и отново проучиха картата. Решиха, че могат да се изкачат около четирийсетина километра нагоре срещу течението. По-нататък реката не бе плавателна.

Вниманието на Ник бе изцяло насочено към нивото на водата. Сякаш опияняващият момент, когато я държеше в обятията си, никога не бе съществувал. А Хедър безуспешно се опитваше да пропъди приятния спомен.

От време на време срещаха рибари, които хвърляха въдици от брега, а един път се натъкнаха на група гребци. Ник разпитваше всички, но отговорът неизменно бе отрицателен. Никой не бе виждал цигани в района.

Километрите отминаваха и двамата методично претърсваха полупланинския терен и гористите склонове към реката. При всеки завой спираха и слизаха на брега. Ник щателно оглеждаше храсталациите за следи от цигански табор. Крайбрежният район беше национален парк, но се срещаха и частни владения. Когато пред тях се изправяха къщи или вили Хедър и Ник приближаваха и разговаряха със собствениците. Отговорът бе все един и същ. Никой не бе забелязал цигани наоколо.

До вечерта бяха проучили всеки сантиметър от реката. От Бранко нямаше и следа. Хедър усещаше отчаянието на Ник и се стараше да го обнадежди.

Настроението му ставаше все по-мрачно като сивите облаци, които се трупаха по небето. Тя реши да смени тактиката и предложи да хапнат, докато е светло. Ник въздъхна и каза, че е по-добре да използват светлината, за да намерят място за нощуване.

Спряха в малка лагуна и насочиха лодката надолу по течението. Тъкмо отбиха в тесен приток, заслонен от високи дървета, и тежки капки заудряха по листата.

Ник изгаси мотора и по инерция достигнаха тревистия бряг, където лодката се плъзна и спря. Ник скочи и я изтегли на брега.

Докато той връзваше лодката за широк дънер, Хедър започна да разгъва покривалото. След миг Ник се присъедини към нея. Двамата бързо покриха кабината и запалиха ветроустойчивия фенер. Скоро вътре стана уютно и сухо и те имаха чувството, че са изолирани от външния свят. Дъждът продължаваше да барабани върху платнения покрив, но сърцето на Хедър биеше още по-силно.

Благодарна за всяка работа, която отвличаше вниманието и запълваше времето ѝ, тя се зае с приготвянето на вечерята. От време на време крадешком хвърляше поглед към красивия му профил,

докато Ник разтягаше предните седалки и закрепваше спалните чували.

Той не бе проговорил, откакто напуснаха реката и отбиха в страничния проток. Отчаянието бе изписано на лицето му. Хедър не искаше да натрапва присъствието си, а и изпитваше угризения задето мислеше повече за прегръдката му, отколкото за Бранко.

— Вечерята е готова — напомни му нежно тя. — Не губи кураж. Утре може би ще го намерим на Сент Джоу.

— Наистина ли мислиш така? — обърна се рязко той.

— Вярвам, че ще открием някаква следа.

— Тогава си по-голям оптимист от мен.

Хедър не отговори и постави чиниите на контролното табло. Дъждът навън се засили. Тя хапна малко от пилето, но не ѝ се ядеше. Само да можеше да отвлече мислите му от Бранко, поне за няколко минути.

— Ник, не си споменавай нищо за твоите родители. Разкажи ми за тях. Искан да те попитам онази вечер в училище, но не остана време.

Той бавно довърши пилешкото и едва тогава заговори:

— Докато навърша деветнайсет години живях със семейството си в Любляна. Родителите ми имаха хотел и настояваха сестра ми и аз да научим английски език, за да се разбираме с чуждите туристи. Тайно се надявах един ден да емигрирам на Запад, но земетресение в северна Югославия събори хотела и те загинаха, преди да осъществят мечтата си.

— Какъв ужас! — прошепна тя. — Ти къде беше по време на земетресението?

— При дядо. Оттогава измина много време. Почти двамадесет години. Болката е утихнала, така че не гледай толкова тъжно. Останах при него още половин година, но през цялото време се готвех да избягам от Югославия.

— Бил си твърде млад и смел!

— Мечтата на родителите ми отдавна бе станала и моя. Бях срещал някои от твоите съграждани и те ми бяха разказвали за свободата в тяхната страна. Нямах търпение и казах на дядо, че ще замина за Америка веднага щом намеря начин да напусна родината си.

Исках да дойде с мен, но той отказа под предлог, че е твърде стар и иска да бъде погребан до баба ми.

— Как успя да се измъкнеш? — запита развълнувано тя.

Той бавно отпи от пунша, който му беше наляла.

— Ибра измисли план — промълви и отпи отново.

При споменаването на циганката Хедър помръкна. Тази Ибра не само бе пленила сърцето му, но и бе помогнала за осъществяването на мечтата му. Как би могла друга жена да се пребори с такъв спомен?

Хедър изведнъж загуби желание да слуша, но тя бе подхвърлила темата, а и Ник, изглежда, искаше да разказва.

— Селото на дядо се намира на границата с Австрия. Циганите често я преминаваха незабелязано или подкупваха граничарите с контрабанда. На Ибра ѝ дойде на ум да ме скрие в своята цара.

— Така се наричат циганските каруци, нали?

— Да. Нейната бе майсторски изработена и богато украсена. Още един подарък от съпруга ѝ. Без съмнение Бранко е роден в каруцата. — Той замълча и допи пунша си. — Нейното предложение ми хареса, защото можеше веднага да се осъществи, а аз бях нетърпелив. Планът на Ибра ми допадна, имах и благословията на дядо.

Хедър се размърда неспокойно. Защо Ибра се бе разделила така лесно с Ник?

— А защо не ти каза, че е бременна?

Лицето му се превърна в непроницаема маска.

— Всяка циганка иска да роди дете, а бракът на Ибра бе бездетен. Като се връщам назад в спомените си, разбирам защо е искала да ме отстрани. Тя е знаела, че носи моето дете и че само ако съм извън страната няма да го дели с мен.

— Но ти си бащата! — извика Хедър. В гърдите ѝ се надигна завист към Ибра, задето бе забременяла от Ник.

— Би трябвало да разбереш мотивите ѝ. През целия ѝ живот с нея са се отнасяли като към вещ. Тя никога не е имала нищо свое до смъртта на съпруга си. След толкова години на лишения и бедност Ибра бе готова да убие всеки, който би се осмелил да докосне нейна собственост. Що се отнася до Бранко, само близката смърт я накара да се обърне за помощ към дядо ми.

Думите му ѝ напомниха предположенията на Джей и тя запита:

— Според теб какво е казала на Бранко за баща му?

Той пое дълбоко въздух.

— Нямам представа, но племето ме бе видяло с Ибра и очевидно не са й повярвали, че Бранко е син на съпруга й. Иначе не биха се отнасяли така лошо с него.

— Възможно ли е Бранко да мисли, че си го изоставил? Брат ми допуска, че Бранко нарочно ми е дал брачната гривна, за да те нарани болезнено... като отмъщение.

Ник остави празната си чиния и седна по-удобно.

— Твоят брат сигурно притежава свръхестествена проникателност.

— Той е добър адвокат.

— Без съмнение Ибра е измислила история, която ме поставя в най-лоша светлина. Тя имаше причини да не обича мъжете. Очевидно ме бе използвала, за да забременее, но аз бях твърде наивен и неопитен да прозра нейните планове.

— Дори да е вярно — рече колебливо Хедър, — в края на краищата тя се обърна към теб.

— И ми отказа правото да чуя как синът ми би казал „татко“, когато проговори, или да видя първите му стъпки. На нея й беше ясно, че никога не бих напуснал Югославия, ако знаех, че ще имаме дете. Но смъртта я направи уязвима. Как е мразела мига, в който е помолила за помощ.

Изведнъж Хедър видя в друга светлина невъзможността да има деца. Бе много по-лошо да роди син и да го лиши от бащина любов. При тази мисъл тя поривисто докосна ръката му.

— Ако е вярно, ще търсим, докато намерим Бранко. Той трябва да знае истината. Само на осемнайсет години е. И двамата имате цял живот пред себе си. Той има чувства към теб, Ник, сигурна съм. В противен случай щеше да избяга много по-рано.

Гривната проблесна в полумрака и тя бързо отдръпна ръката си.

— Какво ще правиш, ако не намерим Бранко утре? — запита, без да го погледне.

— Ще се обърна към властите. Трябваше да потърся помощта им още като разбрах, че е избягал. Вече измина цяла седмица, а аз все още не зная къде е.

А може би Бранко е у дома и очаква баща си? Но би могъл да се окаже на Западния бряг, или в Канада, или...

— Не мислиш, че е потеглил обратно за Югославия, нали?

— Възможно е, но независимо от циганските си инстинкти, мисля, че няма да отиде далече. Без пари е ужасно трудно да оцелее човек в тази страна. Много по-трудно, отколкото в Европа.

— А ти как си се справил без пари?

— Ще ти разкажа по-късно. Дъждът намаля и едва ръми. Защо не се разходим преди лягане и след това ще се опитам да задоволя любопитството ти.

След около половин час вече бяха в спалните чували. Ник изгаси фенера и продължи разказа си. Като че ли най-естественото нещо на света бе да слуша дълбокия му глас в тъмнината и да знае, че е само на метър от нея.

— Както вече споменах, родителите ми имаха хотел, който някога е бил малък замък, собственост на моето семейство от средата на осемнайсети век.

Тя се обърна към него.

— Искаш да кажеш, че произхождаш от богато семейство?

— Мъжете в рода на баща ми са имали благородническа титла.

— Майка ми е професионален генеалог. Сигурна съм, че с удоволствие ще проследи родословната ти линия.

— Титлите са често явление в тази част на света и не означават почти нищо в наши дни.

— Дори да е така, мисля, че е очарователно да си аристократ. Бранко знае ли?

За нейна изненада той се засмя така топло и естествено, че тя потръпна от удоволствие.

— Титлите са без значение за сина ми. Майка му го е научила да се гордее с циганската си кръв, неговата вица. Моето семейство бе гаджа, и бе твърде бедно, след като загубихме и богатство, и власт. Правителството отне личната им собственост и титулуваните собственици станаха част от работническата класа, която се трудеше за благото на държавата.

— Не е чудно желанието им да емигрират.

— За съжаление, за да избягаш са нужни пари. Много пари. Тъй като югославският динар фактически няма стойност извън страната,

родителите ми умишлено приемаха американски и австралийски клиенти, за да спестяват твърда валута. През ваканциите, когато аз и сестра ми бяхме в планината при дядо, майка ни зашиваше парите в подплатата на дрехите ни. След това дядо ги скриваше.

— Сериозно ли говориш? — Хедър бе чела за такива неща, но никога не бе срещала човек, който да говори от личен опит.

Той кимна.

— Така продължихме да пестим с години. Семейството ми живееше оскъдно. Баща ми бе приятел с австрийски дипломат, който обеща да ни помогне, когато дойде време да избягаме. Но земетресението обърка всичките ни планове. — След кратко мълчание, той продължи: — В резултат на предвидливостта на баща ми и съобразителността на Ибра след няколко месеца аз бях в състояние да премина незабелязано границата. Влязох в Австрия с доста пари.

— Беше ли трудно преминаването на границата? — Тя си представи мига на раздяла с Ибра и гласът ѝ трепна.

— Не. Дядо ме подканяше да тръгна, а вкусът на свободата бе по-сладък от всичко, което можеш да си представиш. Бързо успях да си уредя среща с приятеля на баща ми в Залцбург и той ме представи в Американското посолство. Бяха изготвени необходимите документи и бях изпратен в Париж, където се качих на самолета заедно с други емигранти и се отправих за Ню Йорк.

— Не мога да повярвам, че си преживял такива премеждия.

— На мен самия не ми се вярва.

— Какво се случи в Ню Йорк?

— Настаниха ни в държавни жилища и трябваше да чакаме, докато се оформят документите. Тогава беше най-трудния период, защото прекарвахме много часове от деня в безделие. Там се сприятелих с един чиновник. Разговаряхме на английски и той ми помогна да се освободя от силния си акцент.

— Английският ти е чудесен — увери го тя.

— Родителите ми караха мен и сестра ми да се упражняваме всеки ден. Мама беше много строга — добави той и тя долови в гласа му топлота.

— А как се озова в Айдахо?

— Някои хора биха го нарекли шанс. Ибра би казала, че е съдба. — Хедър мразеше името на циганката, но на Ник не му правеше

впечатление. — Аз върших всичко, което можеше да се работи, в очакване на благоприятна възможност. Никога не съм искал да живея в голям град. Един ден някакъв чиновник ми каза, че в северната част на Айдахо бушува пожар. Доброволците за погасяването му можеха да разчитат на постоянно жителство там. Аз веднага се записах и тръгнах.

— Да гасиш горски пожар?

— Не само заради пожара. Копнеех за родните гори и планини. За мен Айдахо звучеше като рай. Бях прекарал много време с дядо, който беше специалист по дървообработването и ръководеше местната дъскорезница. На шестнайсет години се справях не по-зле от него. Така че разчитах да получа подобно предложение в Айдахо...

— Ти сам си построил къщата на Прийст Лейк, нали?

— Да, така е.

— Капаците на прозорците и чукчето на вратата са изключително красиви.

— Те са от къщата на дядо ми. След погребението, Бранко и аз тайно ги свалихме и ги донесохме тук. За нас те означават твърде много, а и винаги ще ни напомнят за нашия произход.

И за Ибра, помисли си Хедър.

Обърна се с гръб към Ник. Сърцето ѝ болезнено се сви. Вече знаеше, че го обича. Тя си спомни думите на старата циганка: „Голям човек е влязъл в живота ти. Заедно ще спечелите всичко, което светът ще предложи на вас“.

Първата част от предсказанието на Замура се изпълни точно. Ник Антонович бе голям човек. Най-големият, що се отнася до Хедър. Но миналото му все още имаше власт над него. Дори да намерят Бранко и двамата мъже да заживеят нормално като баща и син, няма надежда Ник да ѝ обърне внимание. Циганката бе сгрешила.

Искаше ѝ се да бъде някъде далече оттук, да не усеща така болезнено близостта му. Дано поне заспи по-скоро.

— Хедър?

Тя реши да не отговаря и се заслуша в звуците на гората, като се престори на заспала. Точно сега не можеше повече да слуша историята на неговия живот и страстната му любов. А може би за него е било по-лесно да напусне Югославия, отколкото да остане, след като Ибра се е оказала недостъпна.

— Зная, че не спиш. Нещо не е наред. Ще ми кажеш ли какво? — запита той. Тонът му не търпеше възражения, както в оня ден, когато ги завари с Бранко във всекидневната.

Хедър каза първото, което ѝ дойде на ум:

— Да не мислиш, че след шест години обучаване на емигранти съм свикнала с разказите им?

— Не ме лъжи — рече той настойчиво. — Боиш ли се да нощуваш в гората?

— Не... Да, може би малко. — Тя се хвана за думите му като за спасителна сламка. Толкова по-добре, ако ѝ повярва. Но дъхът ѝ секна, когато усети, че Ник се приближи и седна до нея.

— Нищо не може да се случи на лодката. Закрепена е добре и е здраво завързана за брега — промълви той, посегна в тъмнината и нежно отметна кичура, паднал на челото ѝ.

Тялото ѝ пламна от докосването... Хедър се изплаши, че ако милувката му продължи по-дълго, ще посегне да погали лицето му и ще издаде истинските си чувства, които биха смутили и двамата.

— Нещо друго те тревожи — настояваше той. Ръката му нежно се плъзна по врата и рамото ѝ. — Не знаеш ли, че с мен си в пълна безопасност?

Да, знаеше, разбира се. Иронията на забележката я накара да прехапе устни, за да не каже истината — че е влюбена в него и знае, че не може да очаква да отвърне на любовта ѝ. С леко движение тя отстрани ръката му и също седна.

— Аз съм причината, нали? — рече той. — Ти се изплаши от реакцията ми, когато падна върху мен. Аз исках да те целуна. — Гласът му бе станал дрезгав. — И Господ ми е свидетел, все още искам.

ОСМА ГЛАВА

— Ник... — Името му прозвуча като въздишка.

Устните му се впиха в нейните и тя загуби представа за действителността. Жадната му целувка възпламени тялото ѝ и тя несъзнателно откликна, вкуси аромата на устните му, притисна се към гърдите му.

Докосването ѝ само разпали страстта му. Изведнъж една целувка се стори недостатъчна и на двамата. Устните му нежно галеха пламналото ѝ лице. Той чувстваше как ударите на сърцето му отекват в нея и я изпълват с първично желание. Чуваше тихите ѝ стонове, докато ласките му ставаха все по-нетърпеливи и настойчиви.

Тя изпитваше все по-силна нужда да усеща близостта му — нужда, която само той би могъл да утоли. Искаше да го освободи от болката и тъгата по миналото.

Сякаш в отговор той хвана ръката ѝ и горещо целуна дланта. В жеста имаше такава интимност, че тялото на Хедър конвулсивно се изви и потръпна от желание, а устните ѝ отново потърсиха неговите.

В този момент ръката му се плъзна по нейната и пръстите му обхванаха гривната. В миг всичко се промени и той се отдръпна. Сърцето ѝ замря. Той отново се бе превърнал в далечен недостъпен мъж.

С рязко движение Ник отвори щипка на прозореца. Хладният нощен въздух се втурна в кабината и обгърна горещото ѝ тяло.

Ник я бе отхвърлил. Близостта и усамотението бяха събудили у него моментно желание. Но помежду им нямаше емоционална връзка. Ибра бе обсебила сърцето му и никоя жена не можеше да прогони сянката ѝ.

Но макар и кратки, любовните ласки на Ник разтърсиха Хедър до дъното на душата ѝ. Ако гривната не бе попречила, тя с радост би продължила безразсъдната самозабрава, в която я хвърляха нежните му ръце. Едва я докосна и за нея светът сякаш изчезна. Не трябва да му

позволява отново подобна близост. Ще изиграе най-трудната роля в живота си и ще го убеди, че е безразлична като него.

Гласът на Ник разкъса зловещата тишина:

— Хедър!

— Ник, изтощена съм. Не може ли да поговорим утре сутринта?

— Разбира се — отвърна той гневно. — Исках само да те уверя, че не трябва да се страхуваш от мен.

— И аз исках да ти кажа същото. Лека нощ.

След като го чу да ляга, тя заспа. За своя изненада събуди се едва когато чу песента на птиците. Щом отвори очи, видя безоблачното синьо небе. Бурята бе преминала, а огромното слънце вече се издигаше и изпращаше вълни от топлина.

Все още сънена, Хедър седна и се огледа. Ник не се виждаше никъде. Той не само бе свалил покривалото на лодката, но спалният му чувал бе сгънат и прибран, а леглото се бе превърнало отново в седалката на водача.

Тя стана бързо, прибра завивките и сгъна седалката. Изми се и сплете косата си. Изведнъж от другата страна на лодката се появи Ник. Беше облечен в сив анцуг и фланелка, косата му бе разрошена от вятъра и той изглеждаше толкова привлекателен, че дъхът ѝ секна. Но тъмните сенки под очите му и изопнатото лице издаваха безсънна нощ.

— Добро утро! — поздрави тя малко нервно.

Ник промърмори нещо, отвърза въжето и отблъсна лодката от брега.

— Аз вече закусих и бих искал да тръгнем рано. Имаш ли нещо против да се храниш по пътя? — Очите му я изгаряха с металносивия си блясък. След случилото се снощи ледената му учтивост бе непоносима.

— И аз съм нетърпелива да продължим търсенето по Сент Джоу — отвърна тя също така студено. — Да не губим време.

За миг той остана неподвижен, после запали мотора. С ловки движения обърна лодката и се насочи към главното течение. След около час стигнаха до езерото, а след още трийсетина минути — до устието на река Сент Джоу.

През цялото време Ник не каза нито дума. Сякаш Хедър не съществуваше. Когато най-после проговори, предложи ѝ да си приготви нещо за ядене, докато той налива бензин в резервоара.

Макар че не бе гладна, тя се отправи към хладилната чанта. Езерото бе гладко като огледало. Хедър направи два сандвича със сирене и студено месо и взе две кутии плодов сок. Когато потеглиха отново, Ник сдържано благодари за закуската.

От мрачното му настроение Хедър заключи, че е променил решението си и не желае вече нейната компания. Ако съдбата бе благосклонна, днес може би ще се изправи лице в лице със сина си. Хедър искрено се надяваше да открият Бранко. Искаше час по-скоро да се освободи от гривната, а и от близостта на Ник.

Но след всеки завой надеждата ѝ все повече отслабваше. Никъде не се виждаха следи от цигански лагери. Срещаха само екскурзионни яхти и никой не бе забелязал къмпинги. Изглежда търсенето им щеше да се окаже безплодно.

Нима младата циганка я бе излъгала? Хедър отчаяно грабна бинокъла и го насочи към гористите брегове. Но не видя нищо, което да заслужава внимание.

Към обяд стигнаха края на плавателната част на реката. Трябваше да се връщат.

Тя седна на седалката до водача и заби лакти в облегалката, за да държи по-здраво бинокъла. Не знаеше колко време остана неподвижна, изследвайки всяко дърво по пътя, всеки полет на птиците в гората. Изведнъж сред елите съзря гърбовете на няколко коня, а малко по-нагоре по хълма — струйка дим от лагерен огън. Сърцето ѝ заби учестено. Бранко ѝ бе казал, че циганите често се придвижват на коне.

— Ник! — извика тя развълнувано. — Спри!

Той моментално изключи мотора. Хедър му подаде бинокъла.

— Виж там!

Ник проследи протегнатата ѝ ръка и повече от минута разглежда брега.

— Не разбирам как сме ги пропуснали преди! — прошепна той. — Слава богу, че си с мен!

За нейна изненада той обхвана раменете ѝ и я целуна поривисто по челото, после забърза към носа на лодката.

След няколко секунди моторът заработи отново и те се насочиха към брега. Щом лодката докосна тинестото дъно, Ник скочи на елите. Докато той връзваше въжето около голям камък, Хедър набързо обу

маратонки. Все още бе развълнувана от внезапния изблик на чувства от негова страна.

Ник я сграбчи за ръката и я повлече навътре сред дърветата. Вече се долавяше мирисът на дим и се чуваше предупредителното цвилене на конете.

Хедър видя само две каруци. Лагерът не бе голям. Като излязоха на поляната тя преброи две цигански семейства с децата им, всичко десет души. Бранко не бе сред тях. Един мълниеносен поглед бе достатъчен за Ник, за да се увери, че синът му го няма.

Ярко облечените цигани не реагираха на тяхното появяване. Освен най-малките, всички пушеха цигари. Ник взе инициативата в свои ръце и каза няколко приветствени думи на цигански.

Групата незабавно се раздвижи. Най-възрастният пристъпи напред. Покритото му с гънка мрежа от бръчки лице, прошарената му коса и дългата сива брада издаваха изпълнения му с трудности живот. Тъмните му очи излъчваха жизненост и интелигентност.

Започна странен разговор. Ник изстрелваше въпроси един след друг, а старият циганин само клатеше глава и ръмжеше в отговор. Ник стисна ръката ѝ, явно беше разтревожен.

Хедър отпрати поглед към децата. Привлекателна девойка се бе облегла безгрижно на дънера на отсечено дърво. Стройна, с дълга къдрава коса, тя приличаше на младата майка от чайната. Но очите ѝ гледаха враждебно. Хедър се намръщи и момичето скръсти ръце с презрителна гримаса.

— Така до никъде няма да стигнем — каза тихо Ник. — Струва ми се, че знаят нещо, но не искат да кажат на гаджа.

— Може би ще се доверят на ханамика — промълви тя, спомнила си реакцията на Замура при вида на брачната гривна.

Ник впи поглед в нея и за миг двамата се разбраха с очи. После той каза няколко думи на цигански и поднесе напред ръката ѝ. Случи се нещо удивително. Циганите се спогледаха и заговориха едновременно.

Старият циганин отстъпи назад, сякаш се страхуваше да докосне гривната, досущ като Замура. Хедър разбра, че Ник настъпва по спечелената територия и използва всеки възможен аргумент, за да изтръгне нужните му сведения. С разтуптяно сърце тя му се любуваше. Истински баро манурш!

Девојката вече не бе тѣй уверена в себе си. Хедър забеляза дори страх в черните ѝ очи, устремени в Ник.

Старият циганин почеса брада и се отдалечи, за да се посъветва с жена си, която носеше богато бродирано елече като истинска дукерер — предсказателка. По реверите и джобовете бяха извезани звезди и полумесеци.

Ник стисна ръката на Хедър и намигна. На лицето му отново блестеше надежда.

Когато неизвестността стана почти нетърпима, старият циганин се завърна и застана пред тях. Започна дълга реч и с всяка дума Ник ставаше все по-напрегнат.

Ръката му стискаше нейната до болка. С Бранко се бе случило нещо лошо. Може би са го арестували.

Когато циганинът замълча, Ник кимна за благодарност и се обърна към Хедър. Отчаянието бе изписано на лицето му.

— Да вървим! — отсече с почти неузнаваем глас и я повлече след себе си.

Хедър бе изплашена, но не зададе нито един въпрос. Знаеше, че Ник ще ѝ обясни щом се поуспокои.

Едва когато отвързаха въжето на лодката и се отправиха надолу към езерото, той изгаси мотора и се обърна към нея:

— Никога не съм ти разказвал как Ибра и Бранко си изкарваха прехраната, нали?

— Не — прошепна тя. Искаше ѝ се да го прегърне и да облекчи болката му.

— Не знаех нищо за начина им на живот, преди дядо да ми каже. Изглежда, циганите имат своя кастова система и дресьорите на мечки са на най-ниското стъпало.

— Мечки? — Тези животни бяха сред малкото, от които Хедър се страхуваше.

— Именно. Семейството на Ибра произхожда от потомствен род усари, дресьори на мечки. По всяка вероятност след смъртта на съпруга си тя е продала всичките му скъпоценности и като останала без средства за съществуване е била принудена да върши единственото, което може.

— Искаш да кажеш като в цирка?

— Точно така. За циганите обаче дресирането на мечки е лошо и от просия. Нейното семейство живеело извън Белград и събирало по някой динар, като забавлявало присъстващите на различни празници. Като младо момиче, Ибра свирела на тамбура и биела барабана, а след това минавала с шапка, като тази, която носи Бранко, а баща ѝ карал мечката да танцува, изправена на задните си лапи.

— Не разбирам — рече Хедър, като се стараеше да потисне нетърпението си. Непрекъснатото напомняне за Ибра я разстройваше. — Какво общо има Бранко? Виждали ли са го циганите?

— Явно Бранко се е сприятелил с тази група, когато за първи път са дошли на лагер край Прийст Лейк и оттогава е поддържал връзка. Изглежда е убедил един от мъжете да му помогне при залавянето на мечка и да станат партньори в дресирането. С остатъка от заплатата си Бранко купил някаква стара кобила и двамата тръгнали с коня на лов за мечка.

Сълзи на облекчение изпълниха очите ѝ. Бранко не беше арестуван! Но за нейна изненада Ник остана мрачен.

— Какво става с теб? — извика тя и леко разтърси ръката му. — Мислех, че си радостен. Бранко е жив и здрав и все още е в района. Ще успееш да го намериш, и то скоро!

— Не е толкова просто. — Той хвана ръката ѝ и я задържа. — Той няма да търси каква да е мечка. Тя трябва да е черна, и при това младо мъжко мече.

Изведнъж Хедър си представи как мечката майка гони Бранко и тръпки я побиха.

— Непременно ли трябва да бъде мече?

Той кимна.

— Опитомяването на мечката трябва да започне от самото ѝ раждане, иначе израства своенравна и не се подчинява на човека. На пет месеца зъбите ѝ се изпилват до венците. Докато е в безсъзнание от непоносимата болка, на врата ѝ се нахлузва метална гривна. Когато мечката дойде на себе си, дресьорът продължава мъчението. Отрязва или изгаря лапите ѝ така, че да се изправя на задните си крака от болка. В същото време той дърпа металната гривна с помощта на верига. Така мечката се научава да танцува на задните си крака веднага щом почувства опъването на веригата.

— Ужасно! — Хедър бе потресена от жестокостта, която Ник описваше.

— Дресирането на мечки е опасно и жестоко. Сега може би разбираш как се чувствам. Синът ми не би трябвало печели пари по такъв нечовешки начин. Освен това е незаконно.

— Но Бранко не може да бъде упрекнат. За него дресирането на мечки е нещо съвсем естествено.

— Да, за съжаление е така. Мое задължение е да го науча на други ценности, да му помогна да получи професия, която се ползва с уважение. За жалост Ибра има седемнайсет години преднина и задачата ми става още по-тежка. Планините тук са пълни с мечки, особено гризли. Ако някоя от тях го докопа, няма да успее дори молитвата да си каже.

— Какво ще предприемеш? Мога ли да ти помогна? — запита тя със свито сърце.

Той рязко пусна ръката ѝ.

— Веднага щом те оставя на кея тръгвам след него.

— Сам?

— Не мога да ти позволя да дойдеш с мен!

— Но, Ник...

— Никакво „но“!

С тези думи той приключи разговора, даде пълна газ и катера се понесе, покрай лодки с водни скиори, платноходки и яхти, към Кьор Д'Ален.

Денят бе чудесен, топъл и спокоен, но Хедър дори не забелязваше заобикалящата я красота. Скоро Ник щеше да я остави на кея и да тръгне след Бранко. Вероятно няма да го види дни наред, възможно е да минат дори седмици. Часовете, прекарани заедно, може би ще останат единствени.

— Казаха ли ти циганите накъде е тръгнал Бранко?

— Не.

— Тогава как знаеш къде да търсиш?

— Не зная.

— Ник, някой трябва да ти помогне. Ще трябва да прегледаш хиляди акра гори.

— Зная как разсъждава Бранко. Той ще проследи своята мечка в район с гъста растителност и много скрити пещери, далеч от туристи и

любители на къмпинг. Площта не е толкова голяма. А сега насочи лодката към кея, ще отида до пикапа.

Хедър така се бе заслушала в разказа му, че не бе усетила кога са минали шамандурите. Лодката бавно плаваше към кея. Ник стана и освободи мястото на водача. Докато се разминаваха, тя забеляза, че се старае да не я докосва и се почувства още по-нещастна.

Бе късен следобед и рампата бе пълна с коли, които спускаха лодки във водата. Тя разбираше нетърпението на Ник. Колкото побързо напуснеше Къор Д'Ален, толкова по-скоро щеше да започне търсенето на сина си. Без нея!

Докато чакаха някоя лодка да се изтегли, за да заемат нейното място, стори ѝ се, че дочу името си и се огледа.

— Хез! Насам!

— Джей!

Брат ѝ и Шели стояха на кея и ръкомахаха. Погледът на Ник шареше от Хедър към брат ѝ и тя го чу да мърмори, но не разбра думите.

— Какво има?

— Очевидно не е трябвало да оставаш през нощта на езерото с мен — беше изненадващият отговор.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Следващите няколко минути изминаха като в сън. След като лодката удари меко кея, Джей протегна ръце към Хедър и я грабна в братска прегръдка.

— Съвсем точно пресметнахме времето. Добре ли прекарахте? — прошепна той хитро.

Хедър почувства, че се изчервява. Отблъсна Джей и прегърна хубавата си червенокоса снаха.

— Къде е Стейси?

— Оставихме я у мама — отвърна Шели. — Надявам се нямате нищо против нашата неканена поява. Джей мислеше, че можем да подадем братска ръка. Цялото семейство се тревожи за Бранко.

В това време Ник скочи на кея и сърцето на Хедър отново се разтуптя.

— Ник, бих искала да се запознаеш с брат ми и съпругата му — каза тя на един дъх. — Джей, Шели, това е Ник Антонович, бащата на Бранко.

Двамата мъже размениха изпитателни погледи, преди да си стиснат ръцете.

— Разбирам, че все още не сте открили сина си? — както винаги Джей не губеше време в празни приказки.

— Не, но благодарение на Хедър и вашите карти успяхме да открием лагер на цигани, които ни дадоха насочваща следа. Безкрайно съм задължен и на двама ви за помощта.

— Радвам се, че все пак сте научили нещо.

— Новините обаче не са много добри — изстреля Хедър и като се престори, че не забелязва предупредителния поглед на Ник, продължи: — Бранко е някъде из планината на лов за мече, което иска да дресира. Ник трябва да го открие, преди да е попаднал в истинска беда.

— Мече? — повтори Джей.

Без да чака разрешение от Ник, Хедър продължи да разказва, като пропускаше неприятните детайли.

— Очевидно при това положение, Ник не желае намеса на полицията — завърши тя. — Ето защо тръгва да търси Бранко сам.

— Не можете да тръгнете сам! — Джей беше сериозен и загрижен. — Скитал съм много из тези гори, но винаги с пушка в ръка. Каза ли ви Хедър, че предложих своята помощ?

Ник я изгледа продължително, после се обърна към Джей:

— Страхувам се, че с Бранко вече ви създадохме твърде много неприятности. Проблемът е мой и трябва сам да го разреша.

Думите му бяха като плесница в лицето на Хедър. Значи след като я използва докрай, не вижда смисъл от по-нататъшни връзки. Въпреки това не можеше да го изостави!

— Докато Хедър носи гривната, бих казал, че проблемът е общ — отбеляза решително Джей. — Освен това, срещал съм Бранко и той ми хареса. Бих искал да направя каквото мога.

— Всички го харесахме — обади се Шели. — Той е прекрасен младеж.

На Хедър ѝ се искаше да ги разцелува.

— Аз също съм баща — призна Джей с ярост. — Зная колко силно е желанието ви Бранко да се върне къщи. Ако нямате други планове за вечерта, елате с нас у дома. Ще поръчаме пица и заедно ще обсъдим положението. Аз съм израсъл из тези планини и ги познавам добре. Няма начин да не измислим къде се крие синът ви.

Ник се колебаеше.

— Сигурен ли сте? А какви са вашите планове? Доколкото зная, днес имахте семеен празник. Надявам се, че не сте го напуснали, защото задържах Хедър толкова дълго.

— Не съм дете, Ник! — избухна Хедър и в същата минута съжали, че издаде чувствата си.

Джей и Шели ѝ хвърлиха състрадателен поглед, после снаха ѝ каза:

— Празненството завърши преди няколко часа. И ако събитието не беше толкова важно, с Джей щяхме да се присъединим към вас още вчера.

Ник впи поглед в Хедър, после се обърна към Джей:

— Ценя предложението ви повече, отколкото предполагате. Но ако приема, искам да е ясно, че Хедър и Шели няма да участват в търсенето.

— Съгласен.

— Чу ли, Шели? — не се сдържа Хедър. — Твоят господар заповядва. Кълна се, че нито един мъж няма да има шанса да ме окове и заключи!

Джей и Шели избухнаха в смях. Едва когато проследи погледите им, приковани в гривната, Хедър разбра абсурдността на забележката си и също се разсмя. Но усмивката ѝ замръзна, когато зърна изражението на Ник. На него съвсем не му беше до смях.

— Ще докарам пикапа и ще се срещнем след няколко минути на кея — рече ѝ хладно Ник. После се обърна към Джей: — Ще ми трябва време да натоваря лодката. Ако искате, тръгвайте. Ние с Хедър ще дойдем по-късно. Ще се видим у вас...

Джей се усмихна топло и го потупа по рамото:

— Аз ще приготвя топографските карти. Ще съставим план, докато се храним.

Джей и неговите карти! Хедър го проследи с поглед, изпълнен с обич, докато двамата мъже вървяха към паркинга. Тя знаеше, че винаги може да разчита на брат си. Но вчера за първи път бе благодарна, че не беше близо до нея.

Преживяването в обятията на Ник през миналата нощ бе за нея откритие. Когато телата и устните им се преплетоха, тя за първи път позна какво е екстаз. Чувството бе така божествено, че силата му я порази и остави без дъх.

Нима Ник не желаше да изпита отново удоволствието, което бе почувствала тя. Ако ѝ бе показал, макар и с най-нищожния намек, че желае ласките ѝ, тя би го прегърнала и никога не би му позволила да си отиде.

Но моментната слабост на Ник не се бе повторила и Хедър реши, че чувствата ѝ не са споделени.

Измъчвана от болезнени копнежи, тя помагаше механично за изваждането на лодката от водата. Стараеше се да не гледа Ник и бе благодарна, че ще пътуват в отделни коли.

Но щом се оказа зад волана, се почувства самотна. Бяха прекарвали почти двацет и четири часа заедно и не искаше да си

представя света без Ник Антонович. Как ще изживее остатъка от живота си без него?

Когато пристигнаха, вече ги очакваха. Хедър предложи да пригответи салата и напитки за пицата, поръчана от близкия ресторант.

След половин час влезе с вечерята в кабинета на Джей, където брат ѝ и Ник изучаваха картите и обсъждаха възможните райони за претърсване. Благодариха ѝ, но продължиха разговора и по време на вечерята. Шели люлееше дъщеря си и слушаше внимателно, като от време на време вмъкваше някоя забележка. Хедър заяви, че не е гладна и взе Стейси, за да може Шели да хапне.

Шестмесечното бебе имаше простуда и не плачеше само когато някой го държеше. Благодарна за възможността да се разсее, Хедър прегърна малкото неспокойно телце.

Неочаквано Ник вдигна глава и впери поглед в нея. Очите му бяха пепелявосиви и внезапно ѝ мина през ум, че племенницата ѝ му напомня за годините, през които не бе имал възможност да се радва на сина си.

— Можем да тръгнем във вторник сутринта — обади се Джей и привлече отново вниманието на Ник. — Така ще имаме време да подготвим заедно съоръженията, които ще вземем.

— Да се срещнем в офиса ми в Прийст Ривър. Ще пътуваме с моя пикап. Той има колело за изтегляне и всичко, което може да ни потрябва.

Загрижена за безопасността им, Хедър запитва:

— И накъде точно ще се отправите през първия ден?

— Над Горен Прийст Лейк в гората Каниксу.

— Ние познаваме добре този район, нали, Хез? — Джей се усмихна на сестра си, сякаш нищо не го безпокоеше.

— Да. — И той е пълен с мечки гризли, искаше ѝ се да каже, но не посмя.

— Хедър — Ник протегна ръце към бебето, — нека взема Стейси, за да хапнеш.

Съвсем естествено, сякаш той бе бащата, Ник пое Стейси. За удивление на всички тя престана да плаче и се загледа в лицето му. Той се засмя и погали златистите ѝ коси.

— Бебето ви е чудесно. Ако ви трябва бавачка, аз съм насреща.

— Надявам се, че говориш сериозно, защото приемам предложението — рече Шели, явно поласкана от изказването му за дъщеричката ѝ.

Ник, все още усмихнат, продължаваше да изучава нежното лице на Стейси. Дали се опитва да си представи Бранко на същата възраст? Или пред очите му е майката на Бранко, с черните си къдрави коси и неспокойни цигански очи.

Хедър събра чиниите и ги отнесе в кухнята. Докато ги подреждаше в съдомиялната машина нова болка прониза сърцето ѝ. Дори ако бе имала щастието да бъде негова жена на мястото на Ибра, тя никога не би могла да има дете.

— Забрави купата за салатата — сепна я дълбокият глас на Ник. Не бе забелязала кога е влязъл в кухнята. — Дойдох само да ти кажа лека нощ.

Ръката ѝ замръзна.

— Значи тръгваш? — Въпросът ѝ прозвуча като ридание.

— Достатъчно досаждах на брат ти и съпругата му.

Тя се втренчи през прозореца, за да избегне погледа му.

— Радвам се, че Джей ще дойде с теб. Той наистина би могъл да ти помогне.

— Двамата с Шели са чудесни, но без теб щях да бъда принуден да се обадя в полицията. Никога не ще мога да ти се отблагодаря. — Той замълча за момент. — Поноси гривната още малко и самият Бранко ще я свали след няколко дни. И всеки ще тръгне по своя път.

Ник сякаш се сбогуваше с нея. Сълзи потекоха от очите ѝ и тя се облегна на умивалника.

— Сигурна съм, че с нетърпение очакваш този ден, Ник.

— Права си. Нямам търпение. — След миг бе излязъл.

Следващите няколко минути, докато той благодареше на Шели и Джей, ѝ се сториха като кошмар.

— Хедър?

Тя се обърна. На прага стоеше Шели.

— Какво, за бога, се е случило?

— Нищо — промълви тя, но риданието в гласа ѝ я издаде.

— Ти си влюбена в него. Джей отдавна подозираше.

Хедър сведе поглед.

— Джей е твърде проникателен.

— Струва ми се, че дори аз самата съм малко влюбена в Ник. По дяволите, всяка жена би била.

— Именно в това е целият проблем. — Гласът на Хедър потреперваше. Тя изтри сълзите си. — Той все още е влюбен в майката на Бранко. Никоя жена от плът и кръв не би могла да се пребори със спомена за нея.

— Мисля, че грешиш. Колко години са минали? Осемнайсет? Любовта трябва да се доказва всеки ден, Хедър, както се подклажда огънят.

— Тогава как си обясняваш факта, че досега не се е оженил?

— Не мога. Но от друга страна, бих могла да ти задам същия въпрос. Как така никой мъж не успя досега да те заведе пред олтара? Струва ми се, че познавам няколко, които се опитаха.

— Защото не съм се влюбвала досега.

— Точно така. Сама си направи извода.

— Но след Ибра, никоя жена няма шанс.

— Откъде знаеш?

— Миналата нощ Ник ми разказа любовната си история. Тя е била по-възрастна и е била първата и единствената жена, която е обичал. И не само това. Тя му е помогнала да избяга от Югославия.

— На седемнайсет години всяко момче би било поласкано от вниманието на по-възрастна жена. Циганката сигурна е била неотразима, екзотичен забранен плод. Но ако Ник е бил влюбен истински, мислиш ли, че би дошъл в Америка без нея.

— Той не е имал избор.

— Разбира се, че е имал. Всеки мъж има избор.

— Но за тях е било невъзможно да се оженият. Тя е трябвало да остане с племето, в което той винаги е щял да бъде чужденец.

— Но това не им е попречило да се обичат, нали?

— Не.

— Ник не е човек, който би се спрял пред първото препятствие. Убедена съм, че би намерил начин да го заобиколи, ако наистина е искал.

— Защо си толкова сигурна?

— Що за въпрос?! — извика Шели изумена. — Забрави ли, че ми оставаше само седмица до сватбата с Марк, когато срещнах Джей? Поканите бяха вече изпратени, подаръците — приготвени. Беше

последното ми дежурство в болницата, когато докараха Джей със счупена ръка.

— Помня. Беше ужасно. Аз карах катера и изведнъж се появи изневиделица платноходката и блъсна Джей.

— Колкото и да бе неприятно за Джей, благодаря на Бога, че се случи — развълнувано продължи Шели. — В противен случай щях да се омъжа за Марк и да направя най-голямата грешка в живота си. Всъщност Джей ми каза същите думи, когато се качих в стаята му след края на смяната. Нямах работа при него, но му бях обещала да мина и ти знаеш какво се случи после.

— Зная — засмя се Хедър. — Когато след два дни дойдохме да го приберем, беше ни заявено, че е срещнал жената, за която ще се ожени. Дотогава той бе най-заклетият ерген в Спокейн. Не можехме да повярваме на ушите си.

Шели кимна.

— Въпросът бе, че аз отчаяно исках да видя Джей отново и той чувстваше същото. Само че той имаше смелостта да ми каже да разваля годежа, независимо от последствията. И аз се съгласих, защото вътрешно бях убедена в правилността на решението. Но Марк не ме разбра и никога не ми прости. Дори сега, когато вече е женен. Не го упреквам. — Тя въздъхна. — Не е ли ужасно? Само след една среща.

— Не. Не е ужасно, защото с Джей сте родени един за друг. А и в края на краищата бе справедливо и към Марк.

— Мислех, че обичам Марк, но едва след като срещнах Джей, разбрах огромната разлика между обичта и любовта. И дума не може да става за сравнение.

— Вярно е — съгласи се Хедър. — Когато Бранко ме запозна с баща си, го погледнах само веднъж и оттогава сякаш не съм същата. Но Ник се интересува от мен само доколкото бих могла да му бъда от полза. Всъщност, когато току-що ми каза довиждане, той ясно ми даде да разбере, че няма търпение да намери Бранко и... да продължи предишния си живот.

— Естествено. Как може да се надява на връзка с теб, докато Бранко все още го няма и стои между вас двамата.

— Какво искаш да кажеш? — Сърцето на Хедър бясно заудря в гърдите ѝ.

Шели приближи, от очите ѝ струеше съчувствие:

— Постави се на мястото на Ник. Ако ти и твоят син сте влюбени в една и съща жена, какво би направила?

— Ник не е влюбен в мен, Шели.

— Няма как да знаеш, а и Ник няма да предприеме нищо, докато не намери Бранко и не изясни цялата ситуация. Ник уважава чувствата на сина си. В противен случай ти не би се влюбила в него.

— Знаех си! — безцеремонно се намеси Джей и влезе в кухнята. Не беше ясно колко време е подслушвал. — Е, най-последно и моята малка сестричка се влюби. — Той я притисна в прегръдките си. — Одобрявам напълно избора ти. Ник Антонович с един на милион. Ти също.

— Джей — отблъсна го тя леко, — заключенията ти са прибързани. Както и твоите, Шели.

— Тогава ме погледни в очите и ми кажи, че нищо не се е случило онази нощ в лодката. Хайде, погледни ме! — настояваше той.

Тя не можа да издържи изпитателния му поглед и избяга от кухнята, последвана от веселия му смях. Имаше нужда да се разведри и грабна ключовете на колата.

— Един съвет, Хез — настигна я брат й. — Не се страхувай да му покажеш какво чувстваш. Мъжете са изключително уязвими и се плашат от отказ повече, отколкото би могла да си представиш.

Страните й пламнаха.

— Не виждам как може да се съмнява в чувствата ми след...

— Ето че накрая и леденото момиче се стопи — подразни я той с обич.

— Леденото момиче! — погледна го изненадано тя.

— Не знаеш ли? Така те наричаха скиорите преди години. Не че имах нещо против — засмя се той. — Този прякор отблъскваше неподходящите момчета. Знаех, че появяването на „единствения мъж“ е само въпрос на време. Ние твърде много си приличаме, Хез. Нашата съдба е да обичаме един-единствен човек през целия си живот.

„Чужденецът ще бъде единствената голяма любов в твоя живот“, бе казала циганката. Хедър потръпна.

— Джей, дори ако по чудо Ник ме заобича, то няма да е за дълго.

— Защо?

— Ти видя очите му, докато държеше Стейси. През всичките тези години, той е бил лишен от правото на бащина обич... А аз не съм

способна да му дам негово дете. — Гласът ѝ трепереше, въпреки усилията.

След кратко мълчание Джей каза:

— Има толкова много деца без родители.

— За бога, Джей! Отидохме твърде далеч — с болка каза тя. — Няма никаква възможност да се омъжа за него или за друг човек, така че нека не задълбочаваме проблема. Сега най-важно е да бъде намерен Бранко.

— Като потискаш чувствата си, не би могла да ги премахнеш.

Тя така здраво стисна волана, че кокалчетата ѝ побеляха.

— Но и като се отдам на чувствата си, не бих могла да накарам Ник да се влюби в мен, Джей. — Тя загрижено погледна брат си. — Моля те бъди внимателен. Не бих могла да понеса, ако се случи нещо.

Той се наведе през вратата и целуна челото ѝ.

— Ник е опитен планинар. Сигурен съм, че ще открием сина му.

— Във вторник след училище ще дойда направо тук за новини.

Джей се намръщи.

— Може да закъснеем.

— Не ме интересува. Ако трябва, ще стоя будна цяла нощ.

Той кимна примирено.

— А сега се прибери да поспиш. Не се тревожи. Ако Бранко е в тези планини, ще го открием!

— Като сами се изложите на опасност! — Думите се изплъзнаха неволно от устните ѝ.

Той изведнъж стана сериозен.

— Чувствата ти към Ник са дори по-дълбоки, отколкото, предполагам. Обещавам ти, че и тримата ще се върнем живи и здрави. Лека нощ, Хез!

ДЕСЕТА ГЛАВА

Понеделник се оказа мъчителен ден. Хедър се прибра веднага след училище и седна до телефона. При всяко позвъняване нетърпеливо грабваше слушалката. В единайсет и половина реши, че е безсмислено и се отказа. Ник явно не възнамеряваше да се обади. А и защо да звъни? Вече имаше нишка за намирането на Бранко.

Родителите ѝ настояха да си легне. Хедър взе горещ душ и се пъхна под завивките. Спа лошо, събужда се няколко пъти и на следващата сутрин стана преди шест часа с тъмни сенки под очите. Облече се и без да закусва тръгна към училище. Часовете се нижеха безкрайно бавно и тя съвсем се изнерви. С усилие изяде обяда си, после се отправи към Прийст Ривър. Когато часовникът удари девет, изхвъркна от училище и с бясна скорост подкара към Спокейн.

Джей и Шели все още разтоварваха джипа, когато паркира до него. Джей разбра въпроса ѝ, преди да каже дума:

— Не видяхме следа от Бранко, но районът е твърде голям. Отиваме отново в петък след работа и ще останем до неделя вечерта. Ако имаме късмет, ще го намерим тогава.

— Как е Ник?

— Настроението му е мрачно, но не го показва.

Джей явно бе изтощен и Хедър си тръгна.

Дните се изнизаха, дойде краят на седмицата, а от Бранко нямаше вест. Измина още една седмица. Джей и Ник прекарваха всяка свободна минута в планинския район и търсеха следи от Бранко и неговия цигански приятел.

В неделя сутринта Хедър не можа да издържи повече и убеди Шели да тръгнат за Горен Прийст Лейк, където Джей и Ник се бяха уговорили да оставят джипа. Хедър копнееше да види Ник и да се увери, че е добре. Майката на Шели се съгласи да вземе Стейси, тъй че не бе необходимо да бързат да се връщат в Спокейн.

Лесничейството се намираще сред гъста гора и до него се стигаше по стръмен планински път с множество завои. За щастие

Хедър познаваше горите на Прийст Лейк и нейната увереност учуди даже Шели. Макар че денят бе горещ, сред дърветата бе хладно и влажно.

Малко преди да пристигнат чуха шум, който ги озадачи. Почти веднага видяха хеликоптера на Спасителната служба от Градската болница на Спокейн, който мина над тях. Идваше от планината и се насочи към града.

— Някой е бил ранен. Да побързаме — подкани Шели. Тя бе тъй притеснена, сякаш не бе старша сестра в отделението за бърза помощ на болница „Вали“.

Хедър натисна докрай педала на газта. Стремеше се да пристигнат по-скоро и едва не се сблъска с джипа, който слизаше от лесничейството. В последния момент рязко изви волана наляво, докато водачът на джипа почти се изправи върху спирачката.

— Това е Джей! — извика Шели, извън себе си от радост. Тя отвори вратата и се хвърли напред. Хедър стискаше здраво волана, все още замаяна от шока. Изведнъж забеляза, че Джей е сам. Нервите ѝ се опънаха до крайност.

— Хез, мила! С Ник всичко е наред. Не гледай така ужасено.

— Слава богу! — промълви тя и избухна в плач.

Джей отвори вратата и я прегърна.

— Намерихте ли Бранко? — запита през сълзи тя.

— Да. Вчера го нападнала мечка, но той успял да се спаси на едно дърво. Мечката обикаляла отдолу, затова стоял на дървото и чакал приятелят му да доведе помощ.

— Бедният Бранко.

— Той ще се съвземе. Докато прогонвах мечката, Ник се качи на дървото и го свали. Направихме носилка и го докарахме до лесничейството, а оттам извикахме хеликоптер.

Тя вдигна глава.

— Ранен ли е Бранко?

— Мечката е одрала крака му и е загубил малко кръв, но не мисля, че е сериозно. Ще чакаме и ще видим. Ник отлетя с хеликоптера.

— Трябва да отида при тях.

— Всички ще отидем. Ще можеш ли да ни следваш или да пътуваме заедно?

— Ще успея, няма проблем. — Хедър изтри сълзите си. — Ти карай напред с Шели.

— Успокой се — усмихна се Джей. — Най-лошото мина.

Бедният Бранко, мислеше си Хедър, докато следваше джипа надолу по планината. Ако се бе случило с мен, сигурно щях да умира от страх.

Хеликоптерът все още беше на паркинга, когато стигнаха болницата. Тя бързо изскочи от колата и се затича към спешното отделение след Джей и Шели. Казаха им, че Бранко е в операционната на шестия етаж и баща му чака отвън.

Дланите на Хедър овлажняха от притеснение. След няколко мига щеше да види Ник за първи път от три седмици. Как ли ще я посрещне? А може би ще я помисли за натрапница?

В чакалнята на отделението имаше шестима мъже, но тя веднага съзря Ник. Той седеше със скръстени ръце, навел глава.

— Ник!

Той бавно вдигна поглед, сякаш не можеше да повярва, че тя е тук. Гледаше безмълвно влажните ѝ тъмни ресници. Беше небръснат, клепачите му тежаха от недоспиване, а по челото му се бяха появили нови бръчки.

— Как разбра, че съм тук?

Тя преглътна с усилие.

— С Шели бяхме на път за лесничейството, когато срещнахме Джей. Толкова се радвам, че Бранко се намери и е добре.

— Аз също — промърмори дрезгаво той. След това я погледна строго. — Как ти дойде на ум да се качваш в планината? Предупредих те да не идваш.

— Не можех да понасям повече бездействието.

— Дори най-опитни ловци се страхуват да посещават районите с гризли. Каза ли ти Джей, че при първия сигнал за тревога циганинът избягал с коня и оставил сина ми на произвола на съдбата? Вие също сте могли да станете жертви на нападение!

Поразена от внезапната промяна в настроението му, Хедър не знаеше нито как да постъпи, нито какво да каже. Идването ѝ тук се оказа грешка. Ник ясно ѝ показва, че не иска да има нищо общо с нея.

— Когато Бранко дойде в съзнание, предай му, че всички се молим за него — рече и се отправи към изхода, под учудените погледи

на Джей и Шели.

Асансьорът бе спрял на втория етаж и тя тръгна по стълбите.

— Хедър, за бога, върни се!

В следващия момент Ник тичаше по стълбите след нея. Тя заслиза още по-бързо. Не искаше той да разбере колко е разстроена, че я отблъсна.

На първата площадка той сграбчи китката ѝ и здраво я стисна.

— Къде отиваш? — запита гневно и я грабна в обятията си.

Тялото ѝ отново послушно се превърна в част от неговото. Както преди сърцата им се сляха в общ ритъм.

— Не разбираш ли защо не бях на себе си като разбрах, че сте отишли в гората? О, Хедър... — прошепна той.

Изведнъж той сведе глава и намери треперещите ѝ устни. Хедър се отпусна безпомощно в ръцете му. Съвсем забрави обещанието си никога да не позволи на Ник да я докосне, забрави, че е безочливо да го желае, докато синът му е още на операционната маса, забрави, че целувките му не са обет за вярност и любов. Единственото, което имаше значение, бе вкусът на устните му, допирът на ръцете и тялото му. Не искаше да сдържа чувствата си към него, нито желанията си.

— Ник! — извика Джей от вратата към стълбището. — Извинявай, но струва ми се, ще ти бъде приятно да узнаеш, че Бранко е добре. Прехвърлят го от реанимацията в обща стая.

Хедър бе загубила чувство за реалност и гласът на Джей прозвуча сякаш от друг свят. Новината бе радостна, но тя все още бе в плен на страстта. Ник обаче въздъхна облекчено и леко се отдръпна от нея.

— Идваме веднага, Джей.

— Не. — Очите му я пронизваха, но тя избегна погледа му. — Ти върви. Ти си бащата и той ще иска да те види.

Ник остана неподвижен.

— А ти носиш майчината му брачна гривна. Тя е гаранция, че иска да види и теб.

— Сега не мога. — Обхвана я паника и тя направи крачка назад. Устните ѝ бяха подути, бузите — червени и издраскани от двудневната му брада. Знаеше, че и косата ѝ е разрошена от вятъра и ръцете му. — Бих... бих искала да дойда на себе си.

— Не се бави — предупреди той. Целуна я бързо и тръгна нагоре, като прескачаше по две стъпала наведнъж.

Последната му целувка я остави отмаляла и трепереща. Тя седна на стълбите и захлупи лицето си с длани. Току-що Ник ѝ бе показал, че тя е за него всичко на света. Може би Шели е права и той отдавна не тъгува за Ибра.

Но ако Ник не я обича така силно, както тя него? Какъв смисъл има животът, ако не може да го сподели с него? А когато узнае, че тя не може да има деца?

Бранко! Как ще приеме новината, че е влюбена в неговия баща? Или още по-лошо — че ще ѝ бъде доведен син. Не, трябва да стои настрана от техния живот.

Тя бързо се изправи. Трябва да излезе от болницата, преди Джей и Шели да я потърсят.

Движението следобед не бе натоварено и когато излезе от Спокейн, остана сама на магистралата. Джипът летеше по гладкия път, а тя започна да прави планове за лятото.

След две седмици ще свърши училище и след това ще е свободна до края на август. Време е да приеме поканата на Хайди от Сан Диего. Най-добрата ѝ приятелка я убеждаваше, че съдружникът на съпруга ѝ е идеален за Хедър. Трябва само да се срещнат.

Една или две седмици безгрижие на плажа под топлото калифорнийско слънце ще ѝ се отразят добре след всичко, което се случи през последните дни. Би могла дори да си потърси подходяща работа там. Смяната на обстановката ще бъде добре дошла. Но ако все пак се наложи да остане още една година в Спокейн, няма да ѝ се налага да работи на две места, защото в Прийст Ривър е намерен постоянен учител. Ще постъпи през есента. Така няма да има вече нищо общо с Ник.

Новият апартамент също ще изисква време и усилия за обзавеждане. Макар много да обича родителите си, необходимо ѝ е собствено жилище. А и те имат нужда да останат сами. Джей и Шели имаха свой живот. Време е и тя да заживее своя.

За нейна изненада, докато успее да си представи бъдещето без Ник Антонович, вече бе отминала отбивката за Спокейн. Шофираше повече от три часа. Напълни резервоара на близката бензиностанция,

хапна набързо, настрои радиото на хубава класическа музика и потегли към къщи.

Изтощена от дългия ден и шофирането, Хедър умираше за сън. Но бе рано за почивка — на алеята пред къщата бе паркиран пикапът на Ник.

В същия момент от кабината изскочи самият Ник. Какво прави тук? Колко е чакал? Защо не бе с Бранко?

Той бе гладко избръснат и облечен в бяла риза и светъл панталон. Отвори вратата на колата ѝ и се облегна на нея.

— Доколкото си спомням, трябваше да се присъединиш към нас в болницата. — Спокойният му глас прозвуча заплашително.

Хедър пое дълбоко въздух и каза:

— След като ме остави на стълбите, си помислих колко е важно за вас двамата с Бранко да поговорите насаме. Не исках да се натрапвам.

— Той искаше да те види веднага щом му съобщих, че си там. Като разбра, че си помогнала да го намерим, усмивката му огря стаята. А за Джей и Шели не можеше да повярва. Бе изумен, че толкова много хора са загрижени за него.

— Преживял е много мъка, но важното бе да разбере, че го обичаш.

— Когато с Джей прогонихме мечката и аз се покатерих на дървото, Бранко започна да плаче като дете и викаше: „Татко! Татко!“. При това на английски. Разбира се, има много път да извървим до пълно разбирателство. Но животът е пред нас.

Очите на Хедър се навлажниха.

— О, Ник, толкова се радвам за теб. Само като си представях Бранко — сам сред дивата гора, изоставен на произвола на съдбата и преследван от раздразненото животно.

— Шшшшт. — Той сложи пръст на устните ѝ. — Благодарение на теб го намерихме навреме. Той е добре и в безопасност. Останалото вече е минало.

Макар и съвсем леко, докосването му я възпламени.

— Още утре ще го посетя. Обещавам.

— Не зная дали мога да ти имам доверие.

— Как може да се съмняваш?

— Мисля, че сама можеш да си отговориш.

— Съжалявам, ако в болницата съм причинила неудобства, като взех колата.

Той пристъпи от крак на крак.

— Нямахте неудобства. Аз докарах Джей и Шели.

Последва неловко мълчание.

— Ще се връщаш ли в Прийт Ривър? — запита тя.

— Не. Бях вече у дома. Днес ще остана при Бранко в болницата. Не му дават да пуши и се опасявам, че към три или четири часа ще полудее. Може би ще имам възможността да му разкажа за майка му и мен.

Хедър само кимна.

— Къде изчезна? — Въпросът му дойде неочаквано, но тя го разбра; Напрежението помежду им беше съвсем осезаемо.

— Разходих се малко с колата. След тревогата през последните няколко седмици аз... Беше ми нужно разтоварване.

— И успя ли да го постигнеш? — настояваше той.

— Да постигна какво?

— Разтоварване?

— Да. — Но само докато те видях отново, идеше й да изкрещи.

— Джей ми каза, че се възстановяваш след сериозна болест.

Тя се изчерви от гняв.

— Джей няма право да обсъжда личния ми живот с теб!

— Той те обича — рече той спокойно. — И обичта му дава право.

— Джей никога не говори със заобикалки, но в този случай не е бил съвсем точен, защото вече съм съвсем добре. Докторът казва, че всичките ми изследвания са в нормалните граници. — Вече не можеше да спре и добави: — Каза ли ти още, че в резултат от болестта никога не ще мога да имам деца?

Последва дълго мълчание.

— Да. Каза ми.

Дъхът й секна. Е, сега вече Ник знаеше истината. Тя чувстваше погледа му върху себе си, но нямаше сили да срещне очите му.

— Джей приема твърде сериозно ролята си на по-голям брат.

— Ако имах сестра като теб, навярно щях да бъда още по-строг. Изглеждаш изтощена. Няма повече да те задържам. Все пак с Бранко

сме ви много задължени. Както на теб, така и на семейството ти. Приятни сънища, Хедър.

След като се осведоми за състоянието на Бранко, Хедър продължи по коридора и почука. Не искаше да го тревожи, ако е заспал. За нейна изненада той отвори вратата.

— Бранко! — извика тя. За миг огледа стаята и видя, че Ник го няма. — Радвам се да те видя отново. Изглеждаш чудесно.

Той бе облечен в зелен халат, който стигаше до коленете му. На главата си бе нахлупил черната шапка. Лицето му бе малко бледо, но иначе изглеждаше съвсем здрав. И все пак й се стори различен. Разбра го, когато Бранко се усмихна широко — мъката в очите му бе изчезнала. За първи път, откакто го познаваше, той изглеждаше спокоен.

— Моля, влезте и седнете. — Той направи широк реверанс с шапката.

— Не трябва ли да лежиш? — Тя седна на стола до леглото. Върху шкафчето имаше цветя, сред които и розовата азалия, която тя бе изпратила.

— Един момент — рече той, сръчно придвижвайки се с патериците.

— Пак искаш да изглеждаш като герой — подразни го тя.

— Аз не съм лош, нали?

— Ти си чудесен. Сега, моля те, седни, докато не си се изморил съвсем. Къде е баща ти?

— Работа. Но скоро ще се върне. Ти пиши име тук. — Той посочи патерицата и извади писалка от джоба си.

Тя се разсмя.

— „Госпожица Мартин“ ли да напиша?

— Баща ми те нарича Хедър. — С труд произнесе името й. — Ти пиши така.

Написа името си на патерицата. Джей и Шели вече я бяха изпреварили.

— Боли ли те, Бранко?

— Не. — Той поклати глава. — Мечката не много голяма.

— Мечката не беше много голяма — поправи го по навик тя.

Той се разсмя.

— Ти ядосана на мене, защото не ходя в училище?

— Много съм ядосана. Господин Ченг, господин Тахери, госпожа Гутиерес, госпожа Лумали — липсваш на всички свои приятели и те все ме питат къде си.

— Кажи им аз идвам. — Той се поколеба и се замисли. — Четвъртък.

— Добре! — рече тя въодушевено. — Твоят изпит ще бъде след две седмици.

Съобщението бе прието с гримаса, която я накара да се усмихне.

— Ти изпратила цветя на Бранко?

— Да.

— Америка е смешно място. Жени пращат цветя на мъже. Аз обича Америка.

Тя затвори очи, за да не заплаче.

— Каза ли го на баща си? Той ще бъде много щастлив.

Изведнъж Бранко я изглежда лукаво, както имаше навик да прави от време на време.

— Мой баща казва ти говорила със Зара, да?

— Да. Баща ти и аз те търсихме два дни. Накрая помолих циганите за помощ. Познаваш ли Зара?

Той кимна.

— Зара е ханамика.

— Наистина. Тя много ни помогна, за да те намерим.

Бранко изглеждаше доволен, после ловко смени темата.

— Ти спа на борда с мой баща?

Лицето му бе непроницаемо. Но въпросът можеше да означава всичко и тя го погледна нервно.

— Да. Нали ти казах, два дни оглеждахме реките.

— Ти харесва мой баща?

— Да — каза тя без колебание. — Много. И знаеш ли защо? Той иска да бъде добър и да компенсира всичките години, през които не е знаел за съществуването ти. Той те обича повече от всичко на света.

— Той накара мечка да бяга. Моят баща не се страхува от нищо. — Думите му бяха по-красноречиви от най-прочувственото признание за обич.

— Вярно е, Бранко. Само твоят живот има значение за него.

— Той сега има жена. Тя много важна.

Добре, че бе седнала, защото ѝ се зави свят. Съзнаваше ли той какво говори?

— Разстроен ли си, Бранко?

— Не. Тя харесва Бранко. Ние семейство съвсем скоро.

— Прекрасно. Много се радвам.

Бранко дълго се взира в нея, после изведнъж отмести поглед към гривната.

— Ти не харесва мой подарък?

Хедър преглътна с усилие и рече:

— Гривната е хубава, но мисля, че майка ти би искала да я дадеш на някое красиво циганско момиче. Като онова, което видях на реката.

За нейна изненада Бранко засия.

— Ти срещна Аника?

— Не говорихме, но я видях.

— Тя харесва Бранко.

— А ти харесваш ли я?

— Тя не лоша.

— Може би някога тя ще поиска да носи гривната на майка ти.

Бранко сви рамене и се наведе напред.

— Моля, дай ръката си.

Със затаен дъх тя протегна ръка. За секунда Бранко измести една от златните верижки и като по чудо гривната се разпадна на две части. Той намигна съучастнически.

— Благодаря — прошепна тя с облекчение.

Той кимна.

— Ти ще направиш нещо за Бранко?

— Разбира се.

— Аз отивам утре. Ти ще дойдеш в Прийст Лейк. Да видиш Бранко? Да?

Тя прехапа устни. Искаше ѝ се Ник да я бе поканил в техния дом.

— Утре е понеделник. Аз ще бъда в Прийст Ривър едва във вторник.

— Тогава ти идваш във вторник. Аз ще уча за изпити. Две седмици. — Той показа с пръсти. — Ти ще учиш Бранко. Моля!

— Вторник е твърде скоро за посещение. Ще се опитам да дойда в четвъртък около четири и половина.

— Добре. Аз търся... — Той замълча и се усмихна така ведро, че тя сякаш видя Ник пред себе си. — Аз ще те очаквам.

— О, Бранко! — Тя го прегърна, после изтича навън и едва не се сблъска с Джей.

Да не повярваш! Брат ѝ бе излязъл през работно време да посети Бранко. Джей наистина бе изключителен! Не можеше да му се сърди, че е бил откровен с Ник.

— Хез! — усмихна ѝ се той. — Къде изчезна вчера? Ник много се разтревожи.

— Не исках да се натрапвам на баща и син. Затова дойдох днес. Бранко свали гривната.

Джей погледна китката ѝ, след това нея.

— Навярно си почувствала огромно облекчение. Но защо ми се струва, че нещо не е наред.

— Какво може да не е наред? — широко се усмихна Хедър. — Никога не съм виждала Бранко толкова щастлив. Двамата с Ник са в добри отношения.

— Чудесна новина! — промърмори Джей.

— Да, наистина. Но сега трябва да вървя. До скоро.

Тя целуна брат си и забърза по коридора. Трябваше да поговори с Ник.

До четвъртък Хедър все още не се беше срещнала с Ник. Когато спря пред къщата, не се виждаха други коли. По всяка вероятност Ник все още бе на работа. Тя почувства горчиво разочарование, защото копнееше да го види отново и ѝ искаше и той да чувства същото.

Предната врата се отвори и пред нея се изправи красив мъж, облечен само в джинси. Хедър спря омагьосана пред мускулестата фигура на Ник. Той бе изненадан не по-малко от нея.

— Съжалявам, че те обезпокоих. — Хедър пхна нервно ръце в джобовете на светлокафявата си лятна рокля. — Не очаквах, че ще си у дома.

— Във фирмата ще се справят. Сега Бранко се нуждае от мен повече от всякога.

— Съгласна съм. Той ме покани днес на извънреден урок за заключителния изпит. Нима е забравил?

— Днес едва ли ще е възможно. Следобед се оплака от болки в стомаха и аз го накарах да вземе лекарство. Когато отидох да го видя в царата, бе заспал дълбоко.

— Цара?

— Циганска каруца с покрив от обръчи и платнище.

— Къде я е намерил? — Очите на Хедър се разшириха от учудване.

— Преди около шест месеца помолих приятел в Югославия да ми намери употребявана цара и да я изпрати тук, без знанието на Бранко, разбира се. Ремонтирах я през свободното си време.

— Къде?

— В един от складовете за дървен материал.

— Но това е фантастично! Негова собствена пещера за усамотяване. Джей се чувстваше по същия начин в палатката, която татко му подари преди години. Мисля, че всеки мъж е малко циганин. Харесва ли я Бранко? Мога да си представя как лежи на виолетов сатен, с шапката на главата, цар на циганите.

— Откакто му я показах, не е влизал вкъщи. Подаръкът ми имаше по-голям успех, отколкото предполагах.

— О, Ник, чудесно си го измислил! Защо не съм била тук да видя лицето му, когато си му я показал.

Изведнъж Ник стана сериозен.

— Изглежда, ти наистина обичаш Бранко. Нима можеше да се съмнява след всичко преживяно.

— Да, така е — рече тя. — Когато се събуди, би ли му дал този подарък от мен. — Тя извади малко пакетче. — Кажи му, че може да се забодее на шапката. Това е бяла колумбина, цвете, което често се среща в Айдахо. Направена е от порцелан и злато. Той обича природата, надявам се, че ще я хареса и тя ще му донесе късмет.

Хедър протегна ръка и Ник изведнъж я сграбчи. От изненада тя изпусна цветето.

— Гривната! Изчезнала е!

Тя го погледна удивено.

— Да. Бранко си я взе в неделя.

— В неделя?

— Да. Когато го посетих в болницата. Той е луд по циганско момиче на име Аника. Няма да се изненадам, ако тези дни видиш

гривната на нейната ръка.

— Аника?

— Не ти ли е казал за нея? Хубавичкото момиче в циганския лагер на реката Сент Джоу?

— Той спомена, че решил да продължи да работи, защото имал нужда от пари да се ожени, когато стане американски гражданин. Мислех...

— Значи Бранко е направил някои сериозни планове за бъдещето — каза тя. — В края на краищата той едва ли би искал да ти бъде в тежест.

— В тежест? — Той се намръщи.

— Той разбира, че ти имаш свой живот.

— Какво казваш? — В следващия миг ръцете му докоснаха раменете ѝ и погалиха кожата под презрамките на лятната ѝ рокля.

На Хедър ѝ се стори, че ще загуби съзнание от нежността на милувката. Тя опита да се измъкне, но силните му ръце я задържаха.

— Бранко каза, че ти имаш жена, която е важна за теб и скоро вие ще бъдете сем... — Думите замряха на устните ѝ и тя остави очите ѝ да зададат въпроса. В този момент Бранко се появи зад баща си. Ник рязко извърна глава.

Бранко се усмихна на двамата, като се облягаше на патериците. В очите му играеха лукави пламъчета, а в ръката му проблясваше брачната гривна.

— Вземи я, татко. Дай я на Хедър. Тя твоя жена сега. Бранко ще даде това на Аника. — Като се подпря на едната патерица, той вдигна красивото бяло цвете и погали нежните венчелистчета.

— Бранко Антонович! — извика Хедър с негодувание.

Тя очакваше, че Ник ще се разгневи на немирния си син. Но за нейна изненада той щастливо се разсмя и я грабна в прегръдките си.

— Благодаря ти за предложението, сине. Но по-добре ми позволи да ползвам твоята цара. С Хедър трябва да останем за малко насаме.

— Ник! Моля те! Пусни ме! — шепнеше тя.

— Аз ще остана у дома. — Бранко намигна съучастнически на баща си, без да обръща внимание на Хедър. — Кълна се в моята вица.

Хедър се остави да я понесат зад къщата. Тя бе обвинила ръце около врата на Ник, вдишвайки аромата на тялото му, примесен с тънък мирис на сапун.

Когато се отдалечиха на двајсетина метра, пред нея изникна черно-златиста циганска каруца, разположена сред високи ели.

— Ник, величествена е! — възкликна тя. Отстрани бяха изрисувани букети диви цветя. А на платнището имаше надпис със златни букви на цигански.

— Какво означава надписът? — запита тя и се притисна към него. Чувстваше тръпките по силното му тяло.

— Това е стара циганска поговорка, която казва: „Една и съща кръв, едни и същи очи, една и съща душа, един стомах, едно щастие“.

Той я погледна и сякаш понечи да каже нещо, но после се отказа. Когато я внесе вътре, тя имаше чувството, че влиза в друг свят. Вътрешното обзавеждане можеше да съперничи на апартамента на някой богат султан. Хедър бе заслепена от изобилието на червено, виолетово и синьо. Той я остави върху възглавниците на широко двойно легло и се усмихна.

— Чувствам се като пленената принцеса от „Арабски ноци“ — рече тя със затаен дъх.

— Ти наистина си пленена принцеса и аз никога няма да те пусна. — Очите му потъмняха от желание. Той се надвеси над нея като завоевател.

— Моля те, не ме измъчвай повече, Ник... Не мога да го понеса.

— Да не мислиш, че аз мога? — запита рязко той. — Все още искам да зная защо не дойде с мен при Бранко.

— Мислех, че двамата искате да останете сами.

Трепетът в гласа ѝ я издаде.

— След като откликна на моите ласки на стълбите, бях сигурен, че ме желаеш толкова, колкото и аз теб. Но когато отказа да дойдеш с мен при Бранко, вече в нищо не бях уверен.

— Да, мисля, че трябва да знаеш защо не дойдох с теб — каза тя и опита да стане, за да не се предаде окончателно. Ник бе признал, че я желае, но не бе споменал любов.

— Защото ме обичаш? Кажи ми истината!

— Ти знаеш много добре. Откакто те срещнах, светът се обърна с главата надолу. — Гласът ѝ трепереше. — За мъж с твоето излъчване и чувствителност не разбирам защо трябва да ме измъчваш. И двамата знаем, че винаги ще бъдеш влюбен в Ибра.

— Ибра?

Тя изтри сълзите си и извика:

— Нима аз нямам чувства? През онази нощ на Сент Джоу ме накара да слушам твоите разкази за нея. Как никога нямало да я изоставиш, ако си знаел, че е бременна.

— Хедър!

— Не — прекъсна го тя преbledняла. — Нека свърша. Ти искаше истината и ако тя е неприятна, съжалявам. Ще бъда част от живота на Бранко още само десет дни. След това няма нужда да се виждаме повече.

Ник беше блед като нея. Държеше ръката ѝ, сякаш се страхуваше, че Хедър би могла да избяга.

— Ибра бе първата жена в живота ми. Случи се скоро след смъртта на родителите ми. Бях крайно уязвим и поласкан от интереса ѝ. Но след първите дни на опиянение открих колко себелюбива и егоистична жена бе тя. Моето увлечение не трая дълго. Ако не ми помагаше за бягството, никога повече нямаше да пристъпя в нейната цара.

— Не говориш ли така, защото те е отхвърлила?

— Ти не ме слушаш — каза троснато Ник. — Аз съм този, който я отблъсна. Аз престанах да я посещавам, въпреки молбите ѝ.

Хедър отметна глава и косата ѝ се пръсна по раменете.

— Ти я отблъсна!

— Точно така. Тя ми отмъсти, като не ми каза, че е бременна. Нейният план да ме отстрани, подпомагайки бягството ми, ѝ осигуряваше пълна власт над сина ни. Вярно е, че никога не бих напуснал Югославия, ако знаех за Бранко. Щях да направя всичко възможно да получа права над детето, преди да напусна страната. И тя много добре го знаеше.

— Но когато ми разказваше за нея, ти изглеждаше твърде развълнуван.

— Защото през всичките тези години тя ме бе лишила от сина ми. И защото изпитвах съжаление към нея. — Изведнъж ръцете му отново бяха на раменете ѝ, а очите му я изгаряха. — Никога не съм обичал истински Ибра или друга жена през следващите години. Докато не срещнах теб.

— Ник... — Гласът ѝ заглъхна. Любовта струеше в очите ѝ.

— Не можеш да си представиш какъв удар беше за мен да се влюбя в жената, която Бранко бе избрал за своя съпруга.

— Струва ми се, че мога — прошепна тя и прокара ръка по силните му гърди. Струваше ѝ се, че сънува. — През цялото време се борех за твоето внимание. А гривната стоеше винаги между нас.

— Ти знаеш защо, нали? — запита той дрезгаво. — Изглежда историята се повтаря. Бях ужасен. А ако ти наистина желаете Бранко? Имаше моменти, когато мислех, че ще полудея, защото не бях сигурен в теб.

Хедър затвори очи.

— Ти беше толкова подозрителен. Не знаех как да те накарам да видиш истината.

Той потрепери и допря челото си в нейното.

— Е, накрая видях, но злото бе вече направено. Бях отблъснал сина си. И за мой срам желаете неговата жена. Когато ти отпътува оттук в неделя, аз вече не исках да те пусна.

— Не само ти — призна тя и погали бузата му.

— Срещата с теб промени целия ми живот, макар тогава да мислех, че не искам никога вече да те видя.

— Не можех без теб — призна той. — Бях разтревожен за Бранко, но трябваше да те видя отново. Онази вечер в класната стая бе откровение. Докато те следвах през гората, имах лудата идея да те отведа на някое място и да те любя, за да те направя завинаги своя.

— Скъпи. — Тя се повдигна на пръсти и притисна устни в неговите.

Той я взе в обятията си и светът изчезна, докато се отдадоха на дълго потисканата страст. Усещаше единствено ръцете и устните на Ник. Любовта му я караше да се чувства безсмъртна.

— Обичам те, Хедър. Кажи, че ще се омъжиш за мен колкото може по-скоро. — Той се усмихна. — Бранко вече ни даде благословията си.

Думите я изпълниха с щастие, но я прониза остра болка и тя скри лице в гърдите му.

— Не мога да ти дам деца, а ти заслужаваш да имаш дете. Много деца. Защото си най-прекрасният баща на света.

— Слушай ме! — Той обхвана главата ѝ и я принуди да го погледне. — Бранко е най-голямото дете, което познавам. Съгласна ли

си?

— Но Ник...

— Никакво „но“. Бранко е моя плът и кръв и е достатъчно голям. Той ще ни създава грижи до края на живота ни. Освен това, Джей ми каза, че е уреждал няколко осиновявания на бездетни двойки. И вече работи за нас.

— Какво?

— Миналата неделя той позвъни и ми предложи да поговорим. Тогава нещо се пречупи в мен и му разказах точно как се чувствам. Ако имаш някакви съмнения, той вече ме покани в семейството.

След тези думи той я привлече в леглото.

— Какъв е отговорът ти, любов моя? — Той нежно галеше устните ѝ.

— Бих искала да съм твоя жена още в този миг — призна тя. — Нека церемонията бъде след две седмици. Тогава ще съм свършила с училището.

— Наистина ли го желаеш?

— Съмняваш ли се?

За пръв път откакто го познаваше очите му се навлажниха.

— Кълна се, че ще те обичам винаги.

— Знаеш ли какво ми каза Замура?

— Не. — Той нежно я целуна. — Какво каза?

— Че в моя живот е влязъл голям човек, баро манурш. Това си ти, скъпи мой. Тя каза, че ти ще премахнеш тъгата ми и че заедно ще вземем всичко, което светът ще ни предложи. Каза също, че ти ще си единствената голяма любов в живота ми. Но аз вече го знаех.

— Хедър...

Устните му се впиха в нейните и двамата потънаха във водовъртежа на страстта...

Някой почука отстрани на каруцата.

— Татко?

Ник изстена и вдигна глава.

— Какво има, Бранко?

— Времето. Вече шест и половина. Клас няма учител.

— Класът ми! Не мога да повярвам! — извика тя, а Ник се засмя.
— Как можах да забравя!

Тя опита да се изплъзне от ръцете му, но той я държеше здраво. Целуна я и каза:

— Ще те пусна при едно условие. Щом свършат часовете, ще се върнеш право тук.

— Обещавам. — Тя скочи и дръпна платницето.

Любопитните очи на Бранко се местеха от нея към Ник.

— Сега ти си бащината ромни.

Червенина заля бузите и шията на Хедър. Ник се засмя и каза:

— Ще се оженим колкото може по-скоро. — След това изрече думите, написани на царата.

— Добре — кимна Бранко и се усмихна щастливо. — Татко, Хедър е, как казваш ти, страхотна жена!

Превивайки се от смях, Ник ги прегърна и двамата.

— Бранко, сине мой, ти току-що изрече много труден израз на английски.

Издание:

Ребека Уинтърс. Белязана да обича

Американска. Първо издание

ИК „Арлекин-България“, София, 1993

Редактор: Ирина Димитрова

ISBN: 954-110-069-4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.